

SLAVOJ ŽIŽEK SARA MERČNIK MATEVŽ LENARČIČ

PLAYBOY

PLAYBOY

VSE, KAR MOŠKE ZABAVA

JULIJ 2012 ■ 5,99 €

[INTERVJU]

MATEVŽ
LENARČIČ

»NA SVIDENJE V NASLEDNJI
BRATOMORNI VOJNI«

JESSICA
JAGEC
SEKSI
PRLEKINJA

[FORUM]

SRAMOTNI
NUK II

NARODNA UMSKA
KATASTROFA

DEKLE LETA 2012

SARA
MERČNIK

SLAVOJ ŽIŽEK
SOSEDOVO
ŽIVLJENJE

MILF
OSVOBOJENE
GOSPODINJE

[25V]
BOGDAN
FINK

VELIKI ŠEF
ADRIE MOBIL
IN DIRKE PO
SLOVENIJI

IBIZA
ŽURERSKI
RAJ

PREFINJENA ELEGANCA. SUROVA MOČ.

Kaj dobimo, ko združimo ta impresivna elementa? Nič drugega kot novi BMW serije 6 Gran Coupé. Kombinacija eleganc in dinamičnosti, ki jo zaokrožujejo osupljive linije ter vrhunski 8-valjni bencinski motor s tehnologijo BMW TwinPower Turbo, brezkompromisno uteleša bistvo znamke BMW. Navdušeni? Vtis bo še močnejši, ko sedete v razkošno potniško kabino, oblikovano po meri voznika. Prefinjene linije notranjosti dopolnjujejo dinamično eleganco zunanosti, kakovostni, mojstrsko izbrani in dodelani materiali pa moč, ki se skriva pod površjem, ovijejo v čutno tančico. Zakaj bi torej izbirali med eleganco in močjo, če sta vaši lahko obe? Za več informacij obiščite naš prodajni salon BMW v Grosupljem ali pokličite na **059 251 443**.

NOVI BMW SERIJE 6 GRAN COUPÉ.

Kombinirana poraba goriva vozila BMW serije 6 Gran Coupé: od 5,5 l/100

Novi BMW serije 6
Gran Coupé

www.bmw.si/serija6

Užitek v vožnji

Makoma, PE Avtoval

Pod jelšami 2
1290 Grosuplje
Tel.: 059 251 443
avtoval@makoma.si

BMW EfficientDynamics
Manj emisij. Več užitka v vožnji.

km do 9,2 l/100 km. Kombinirane emisije CO₂: od 146 g/km do 215 g/km.

NAROČITE SE NA PLAYBOY

LETNA NAROČNINA - 12 ŠTEVILK
12 % POPUST

SAMO 63 €

+ DARILO

Prvim 30 naročnikom, ki se naročijo ali podaljšajo naročnino (po pogojih v oglasu), poleg popusta podarjamo tudi komplet podjetja **AMERICAN CREW**, ki vsebuje: **PRECISION SHAVE GEL** (prozoren gel za natančno britje), **CITRUS MINT CREAM** (krema za oblikovanje las), **CITRUS MINT GEL** (srednje močen gel za oblikovanje frizure) in **SPRAY GEL** (gel v razpršilu) v skupni vrednosti 39 €.

- ☒ Ugodna cena s popustom.
- ☒ Številko prejmete na dan izida.
- ☒ Dostava revije je brezplačna.

narocnine@adriamedia.si

05/66 44 840

www.adriamedia.si/narocnine

AM Ljubljana, d. o. o., Vošnjakova 3, 1000 Ljubljana

Glavni in odgovorni urednik: **Borut Omerzel**
 Art direktor: **Gojko Zrimšek**
 Izvršni urednik: **Tomaž Kotnik**
 Urednica fotografije: **Ivana Krešič**
 Likovna in tehnična urednica: **Renata Grabner Čapelnik**
 Digitalna obdelava fotografij: **Aleš Makovec**
 Lektor: **Marko Janša**

Skeniranje: **AM LJUBLJANA, d. o. o.**

Sodelavci:

Mišo Alkalaj, Esad Babačić, Andrej Bučar, Blaž Bolcar, Jasmina Dvoršek, Igor Fabjan, Tadej Golob, Urban Golob, Darjo Hrib, Matevž Hribar, Špela Jambrek, Jakica Jesih, Brane Kastelic, Vinko Kern, Gaber Keržnik, Filip Kocijančič, Hermína Kovačič, Špela Kožar, Goran Krstić, Dijana Matković, Max Modic, Bojan Levič, Jaka Lucu, Kiki Omerzel, Stjepan Pervan, Lidija Poljaček-Umphénour, Lora Power, Marko Radmilović, Nina Rupel, Tomica Šuljić, Nataša Zajc, Vasja Semolič, Zvone Šeruga, Erik Šifer, Robert Štamcar, Saša Vale, Urška Košir

Fotografi:

Aleš Bravničar, Bor Dobrin, Urban Golob, Matej Grošelj, Saša Kapetanovič, Ivana Krešič, Alex Štokelj, Urška Košir

Izdaja: **ADRIA MEDIA LJUBLJANA**, založništvo in trženje, d. o. o., Vošnjakova 3, 1000 Ljubljana, www.adriamedia.si

Predsednik uprave: **Tomaž Drož**

Uredniški direktor: **Dušan Lukić**
 Direktorica prodaje in marketinga: **Špela Gutnik**
 Direktorica oglašnega trženja: **Alenka Sušnik Jukić**

Oglasno trženje:

ADRIA MEDIA LJUBLJANA, založništvo in trženje, d. o. o., Vošnjakova 3, 1000 Ljubljana, tel.: 3000 731, faks: 3000 715, trženje revije: **Peter Kavčič**, 01/300 06 35; peter.kavcic@adriamedia.si
 trženje spletnih strani: **Gregor Oblak**, 01/300 06 35; gregor.oblak@adriamedia.si

Naročniška služba:

Informacije o naročninah: 01/3000 789, 01/3000 762
 Telefonsko naročanje: 04/511 64 44
 Spletno naročanje: <http://www.adriamedia.si/narocnine>
narocnine@adriamedia.si

Naročanje starejših izvodov:

Barbara Carli, 01 3000 700; barbara.carli@adriamedia.si
 Pri naročanju starejših izvodov revij poštnina ni vključena v ceno.

Uredništvo:

Playboy, Vošnjakova 3, 1000 Ljubljana
 tel.: 01 3000 700, faks: 01 3000 713,
 e-pošta: playboy@adriamedia.si

Tisk: **Radin print, d. o. o., Sveta nedelja, Hrvaška**

Distribucija: **Delo prodaja, d. d.**

U. S. PLAYBOY

Hugh M. Hefner – Editor-in-Chief
Jimmy Jellinek – Editorial Director
Rob Wilson – Art Director
Patty Beaudet-Francis – Deputy Photo Director
Matt Nordby – Chief Revenue Officer

PLAYBOY INTERNATIONAL PUBLISHING

Mary Nastos – Publishing Services Manager
Gabriela Cifuentes – Digital Asset Manager
William Ansell – Editorial Services Coordinator

PLAYBOY, PLAYMATE, PLAYMATE OF THE MONTH, PLAYMATE OF THE YEAR, RABBIT HEAD DESIGN and FEMMIN DESIGN are trademarks of and used under license from Playboy Enterprises International, Inc.

© 2012 AM LJUBLJANA, d. o. o.

© 2012 PLAYBOY, as to material published in the June, 2012 U.S. Editions of PLAYBOY.

Na podlagi drugega odstavka 41. člena Zakona o davku na dodano vrednost (Uradni list RS, št. 117/06) in prvega odstavka 52. člena Pravilnika o izvojanju zakona na dodano vrednost (Uradni list RS, št. 141/06 in 52/07), soci revija med izdelke, za katere se obračuna in plačuje davek na dodano vrednost po stopnji 8.5 %.

Naklada: 5.500 izvodov

ISSN: 1590-6294

Fotografija na naslovnici:
Ivana Krešič

Skrivnosti

Bojan Dovjak, direktor podjetja Interclass cars, ki je naš zvesti partner, je letos ključke volva C30 izročil Maši Merčnik (na fotografiji). Maša bo naše in Volvove barve predstavljala po mariborskih in drugih slovenskih cestah. Kam vse bo z njim zavila po nudiščne užitke, je seveda skrivnost. Nekaj skrivnosti pa le skušamo v tej številki razkriti s članki Slavoja Žižka,

Jaka Lucuja in Tomaža Kotnika, brez dlake na jeziku pa je v velikem intervjuju Matevž Lenarčič. K temu nimam kaj dodati, le to, da kot vedno presodite sami.

Slavoj Žižek

Matevž Lenarčič & Tadej Golob

Ivana & Vasja & Sara

Slavoj Žižek

Jessica & Aleš

Jaka Lucu

Tina Torelli

Tomaž Kotnik

- 008 Jessica Jagec
- 012 Svétnik
- 014 Magnet
- 034 Kolumna Maxxxa Modica
- 036 Sara Merčnik:
Playboyovo dekle leta 2012
- 048 Intervju: Matevž Lenarčič
- 058 Teniški junaki 21. stoletja
- 064 Sosedovo življenje
- 068 Forum: NUK II – Za narodov
blagor
- 074 Ilona Zozulja: Gola sodnica
- 088 25V: Bogdan Fink
- 094 MILF: Nič več razočarane
gospodinje
- 100 Tais Dolfini: Seksi fatamorgana
- 106 Jeklene igrače nogometašev

106

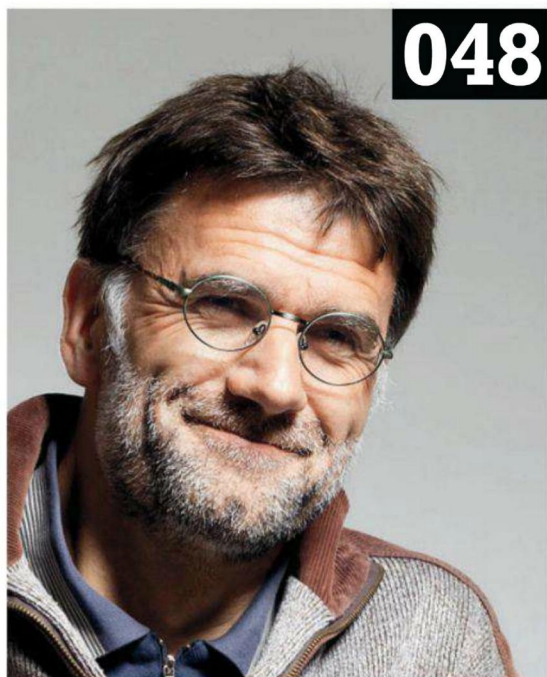
Lepota ima ime

Veseli se, dragi bralec, skupaj z nami, kajti laskavi naslov Playboyovega dekleta leta je pripadel seksi in nagajivi štajerski lepotički Sari Merčnik. Kot vedno smo tudi letos zmagovalko povabili na še eno fotoseanso, tokrat na Elanovo jadrnico, s katero smo se iz portoroške marine zapeljali po domačem morju. Da boste videli, da prav zares ni nič kaj sramežljiva. Kot nista nič kaj sramežljivi Brazilka Tais in Ukrajinka Ilona, ki smo si ju sposodili od bratskih redakcij. Zato, ker bratstvo še živi, zato, ker je poletje, in zato, ker vas radi razvijamo. Seveda tudi z odličnim branjem, na primer o užitku željnih mamicah in jeklenih zverinah, ki jih vozijo znani nogometaši.

036

- 112 Čudovita in divja Ibiza
- 118 Ljubite se neobriti
- 122 Playboyeva moda
- 128 Kolumna Marka Radmiloviča
- 130 Golf turnirji 2012
- 132 Playboy party
- 134 Planet Playboy

048

Intervju: Matevž Lenarčič

Pogovor s človekom, ki se je z ultralahkim letalom podal na pot okoli sveta in prevozil toliko kilometrov, da bi okoli njega lahko letel kar dvainpolkrat. O tem, kako ne mara razvrščanja v predalčke, a ga kljub temu najdemo v številnih. O rekordnem poletu, njegovih plezalnih dneh, uničevanju planeta, medvedih na Kamčatki, njegovem podjetju za fotografiranje Zemlje iz zraka in o tem, zakaj bi bilo najbolje Slovenijo kar evtanazirati.

122

WorldMags.net

Dobra poslovna odločitev

Mercedes-Benz razreda E 200 CDI BlueEFFICIENCY že od

36.360,- EUR

Podrobnosti o ponudbi si oglejte na www.mercedes-benz.si

Kombinirana poraba goriva: 5,4 - 5,1 l/100 km,
emisije CO₂: 141 - 134 g/km.

Mercedes-Benz

Dogodek, ki se mi je pripetil s Playboyem

V lokalu pri Tinčki sem za mizo sedel in hladen pir v rokah grel pa Playboya sem zraven bral in se za ženskami razgledoval z namenom, katero bi za ta večer izbral! Pa je pripeketa mimo ena bjonda, madonca, lepa kot dekle od Bonda, od Džems Bonda, pa sem ji rekel kr naravnost: Ko si tako lepa, a bi bila moja pa še slikal bi te za Playboya, nago na konju kot kavboja! Zazrla srepo se mi je v oko in pomignila je kelnarju z roko in nič več mi ni bil všeč njen stas, ko zadrila se je na ves glas: Pijačo na mizo, da se napijem, pol me pa slikaj, če ne te kr ubijem! Kr naenkrat nisem mogel več sedet, pritisnilo močno me je na sekret, tam sem si gate za silo spral in se pri zadnjih vratih po tiho iz lokala pobral, blondinko pa sem v mislih nekam poslal! Zdaj nič več ne grem k Tinčki na pir ga spijem doma, pa imam mir, Playboya pa bom tudi še vedno bral oz. slike v njemu si bom ogledoval!

Branko, po e-pošti

Bond, James Bond, ne bi obupal in bi k Tinčki še naprej hodil na pir. In dal priložnost še rdečelaskam, rjavolaskam, naravnim in umetnim, samo če bi ga prevzele. Če pa vam je Playboy bolj všeč brati v intimi doma, ni seveda nič narobe, samo pogumni bodite, Branko. Je pa nekdo rekel, da je življenje poezija, poezijo pa pišejo tisti, ki o življenju sanjajo. Pri Playboyu počnemo oboje: življenje živimo in s poezijo mojstrov osvajamo njih srca.

FOTO Sacha Höchstetter

Nadvse rad ima šport

Zdravo, Playboy! Priznam, vaše/naše/moje revije nekaj mesecev nisem kupil. Nekako se nisva našla. A tokrat vam moram naravnost čestitati za izbor tem. O puncah ne bi, da ne bo tega pisma slučajno prebrala moja draga, članek o nogometu je ob prihajajočem prvenstvu povsem na mestu, je pa intervju z Matjažem Kopitarjem sploh eden boljših, kar sem jih kdaj prebral. V njem sem izvedel tudi marsikaj o Anžetu, njihovem življenju ... Priporočam, in to ne samo ljubiteljem hokeja. Chris Bonnington je pa sploh legenda! Bil sem na njegovem predavanju v Cankarjevem domu in lahko rečem samo: kapo dol pred takim človekom. In kapo dol pred vami, da ste objavili pogovor z njim. Naslednji mesec vas zagotovo ne zamudim več.

Simon, Ljubljana

Mi pa smo se ravno hoteli z vami pogovoriti o puncah. Pa drugič. Uživate v branju.

PLAYBOY PODARJA!

V julijski številki, ki je izšla 8. junija, v rubriki *Pismo meseca* bralcem znova podarjamo privlačno nagrado. In kako jo lahko osvojite? Zelo preprosto! Na elektronski naslov playboy@adriamedia.si pošljite elektronsko sporočilo z opisom svojih takšnih in drugačnih prigod z revijo *Playboy*, lahko pa nam zaupate le pohvalo ali grajo. Enako veseli bomo tudi vaših pisem – naslovite jih lahko na naslov *Playboy*, Vošnjakova 3, 1000 Ljubljana. Vsekakor bodite pozorni na to, da vaša sporočila prejmemo do 25. junija, vsebini pa ne pozabite pripisati svojih kontaktnih podatkov (ime in priimek, naslov, telefonska številka).

Pred sodelovanjem v nagradnem izboru za *Pismo meseca* se najprej seznanite s celotnimi pogoji in načinom sodelovanja. Povzetek si lahko preberete spodaj, sicer pa so splošni pogoji sodelovanja v celoti objavljeni na spletni strani www.playboy.si.

Sodelovanje v nagradni igri ni pogojeno z nakupom revije in ga ne zaračunavamo.

V nagradni igri ne smejo sodelovati zaposleni in zunanji pogodbeni sodelavci AM Ljubljana, d. o. o. (oziroma sponzorjev) ali njihovi ožji družinski člani.

S poslanim sporočilom, namenjenim nagradni rubriki *Pismo meseca*, pošiljatelj razume in se strinja s tem, da sodeluje v mesečni nagradni igri. S sodelovanjem v posamezni nagradni igri *Pismo meseca* pošiljatelj soglaša, da se lahko njegovo sporočilo v celoti ali v skrajšani obliki po presoji uredništva objavi v reviji, in sicer z navedenim imenom pošiljatelja ter krajem bivanja.

V primeru navedbe nepopolnih, nepravilnih ali neresničnih podatkov iz 3. odstavka 8. člena splošnih pogojev sodelovanja si organizator pridržuje pravico, da udeležencu sodelovanje v nagradni igri zavrne.

Organizator nagradne igre nagradjenca telefonsko obvesti o prejemu nagrade, in sicer na telefonsko številko, ki jo v svojem sporočilu posreduje udeleženec.

Za prevzem nagrade mora nagradjenec ob telefonskem pozivu organizatorja potrditi oziroma predložiti naslednje osebne podatke: ime in priimek, točen naslov stalnega bivališča, kraj bivanja, davčno številko in davčni urad.

Osebe, mlajše od 18 let, morajo za prevzem nagrade organizatorju predložiti pisno soglasje staršev.

Nagrade so obdavčene po zakonu o dohodnini. Akontacijo dohodnine obračuna in odvzame sponzor nagradne rubrike *Pismo meseca*.

Nagrado lahko organizator na lastne stroške pošlje na naslov, ki ga je sporočil nagradjenec, prevzem nagrade pa je možen tudi osebno v službenih prostorih organizatorja na Vošnjakovi 3, 1000 Ljubljana.

Nagrade niso zamenljive za drugo vrsto nagrade, izplačljive v gotovini ali prenosljive na tretje osebe.

Rezultati nagradnega izbora so dokončni. Pritožba nanje ni mogoča.

POZOR! Pograbbite svinčnike in tipkovnice!

Pisca najzanimivejšega pisma bo Everet International, d. o. o., nagradil z vrhunsko moško dišavo **CK ETERNITY SUMMER**, primerno za vse, ki ljubijo poletje.

Več desno v okvirčku na tej strani.

Pripravljeni na izziv svojega življenja?

PARADISE HOTEL

Eksotična lokacija, strateška igra, nora zabava,
veliko denarja. **50.000 €**

Prijavi se in najdi svojega partnerja v raju.
Doživi, o čemer drugi le sanjajo ...

Iščemo samske, fante in dekleta. Med 18 in 35 let.

Iščemo tiste, ki radi žurate in ste pripravljeni dva meseca preživeti na eksotični lokaciji.

Iščemo tebe, ki si pripravljen na vse in poletje rad preživiš v kopalkah.

Za prijavo pokliči na brezplačno telefonsko številko **080 26 20** ali pošlji mail s sliko in svojimi podatki
na e-mail **info@paradise-hotel.si**.

JESSICA JAGEC

FOTO ALEŠ BRAVNIČAR TEKST DARJO HRIB

■ Ljutomerčanka, ki se je prebila na britansko šolo umetnosti Winchester School of Art in nam pred nedavnim kot sodelujoča modna oblikovalka postregla še kreacijami na revolucionarni hologramski modni reviji. Kakšen podvig pripravlja za prihajajočo kolekcijo, naj za zdaj ostane skrivnost. A smo zato razkrili vse drugo.

PB: Jessica – nekoliko nevsakdanje ime za naše kraje.

JJ: Izbrala ga je moja mama, ker sta z očetom imela dogovor, da če bo punčka, bo ime izbrala ona, če bo pa fantek, pa oče. Po njegovo bi bila namreč Gloria. Vsekakor pa je super, da nisem fant, ker bi bila po mamino Danny! [smeh] Ampak mislim, da bi bila vseeno oblikovalec in se vseeno ozirala za fante.

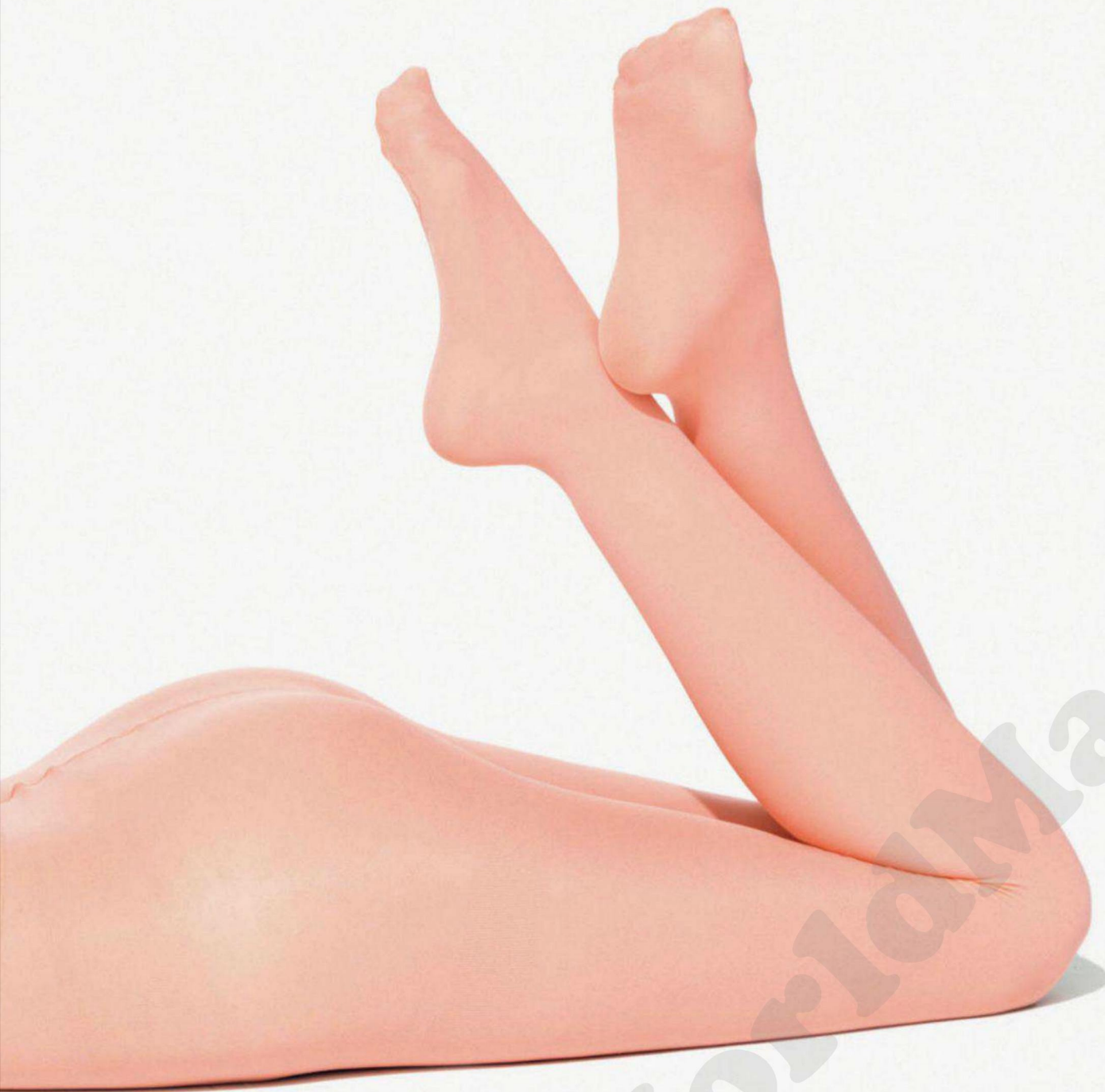
PB: Kaj pomeni biti modni oblikovalec v Sloveniji?

JJ: Vsekakor je težje kot na tujih trgih, ker je naša scena zelo maj-

hna in ni odprta za nove kreativne ideje. Se pa najdejo ljudje, ki spremljajo modo, ki se želijo obleči drugače, izražati sebe z oblečili, in takšne ljudi spoštujem. Žal je pri nas celotna modna industrija precej omejena in je morda ljudje ne dojemajo na pravi način. Vsekakor se stvari premikajo. Začeli smo s tedni mode, to je super.

PB: Praviš, da so tvoje kreacije ustvarjene za fatalno žensko, ki se ne boji izražati svoje seksualnosti. Je sploh dovoljeno biti takšna ženska v Sloveniji?

JJ: Dovoljeno je vsekakor, čeprav smo ženske še nekoliko zadržane, tudi kar se tiče mode. Ampak se učimo in postajamo kreativne. Vsekakor pa ne moremo reči, da pri nas ni fatalnih žensk. Ogromno jih je in spoštujem vsako, ki se zna obleči in ima svoj prepoznavni slog.

PB: Katere Slovenke se po tvojem mnenju tako dobro oblači, da bi jo marsikdo želel tudi sleči?

JJ: Marsikatera je dobro oblečena, na slačenje pa verjetno najprej pomislite moški. Vsekakor je Slovenija dežela lepih žensk, in ker je moje področje oblačenje, in ne slačenje, se bom raje osredotočila samo na ta del. [smeh]

PB: Katere lastne seksualne fantazije izražáš s svojimi kreacijami?

JJ: Še nikoli nisem tako razmišljala o oblikovanju, ste mi pa dali idejo v razmislek. Vsekakor se je že pojavljalo usnje, čeprav nisem čisto prepričana, ali je inspiracija izhajala iz erotike. Ampak ker že govorimo tudi o slačenju – mogoče bi morala narediti svoja oblačila tako, da se jih da potegniti dol z eno samo potezo!

PB: Kako pomembna je golota pri modnem izražanju?

JJ: Nam oblikovalcem je všeč, če se skozi prosojni material zasveti kakšna bradavička. Sama se posebej rada poigravam s silhueto. Rada poudarim seksualnost in tudi mislim, da se vsaka ženska rada počuti seksi in ženstveno. Golota je v modi – pa naj se sliši še tako protislovno – pomemben element. Vseeno pa mislim, da je malo zakrito veliko bolj erotično, kot če je vse direktno izpostavljeno.

LIČENJE: Tina Fabjan, vodja umetnikov
ličenja Max Factor
FRIZURA: Frizerstvo GK/
www.gorankrstic.si
STILIRANJE: Inja Savski
ASISTENTA FOTOGRAFA: Andraž
Blaznik, Anže Godec
Nogavice Wolford (www.wolford.com),
perilo La Perla, nadržek Jessica Jagec.
Pohištvo Dom Design Ljubljana.
Posneto v prostorih Produkcije Studia.

■ S fantom sva skupaj skoraj dve leti, oba sva na začetku tridesetih. Nekoč mi je povedal, da se mu je sanjalo, da skupaj z nama leži še neka ženska. Poimenovala sva jo 'ona druga' in se hudovala, ker ni hotela pomagati pri hišnih opravilih, prav tako je ni bilo, kadar sva s fantom spala vsak na svojem domu itd. Pa se enkrat spet pogovarjava o tej 'ta drugi', od katere ni nobene koristi, ko fant zastavi vprašanje: »Kaj misliš, kako bi bilo, če bi se nama pri seksu dejansko pridružila še ena?« To vprašanje sva premlevala še precejkrat, a nisva prišla do nekega zaključka. Zase lahko rečem, da mi je z njim lepo v postelji in tudi sicer. V trojčku ne vidim smrtnega greha, bolj me skrbi, kako bi se stvari odvijale potem – med nama ali med nami. Prosim za vaš komentar, priporočilo, nasvet ...

Vesna, Litija

Oscar Wilde je nekoč dejal, da je edini način, da se upremo skušnjavi, ta, da se ji prepustimo. Kot najbrž veste, se je sam te misli zelo držal pa je končal svoje življenje precej bedno in v sramoti. Ne želimo vas strašiti, a če se boste lotili uresničevanja te fantazije, ki je mimgrede na vrhu najpogostejših moških seksualnih sanjarij, vam svetujemo diskretnost. Se pravi, nič fotografiranja, snemanja, Facebooka ipd. Kako bo potem med vama? Hm, na to vprašanje si boste morali odgovoriti sami. Če vas res ne bo motilo, da bo vaš fant obenem servisiral še eno češpljo, potem ne bi smelo biti hudega in vam (mu) seveda z vso privoščljivostjo želimo: srečno.

■ Pred kratkim sem prebiral članek, ki je govoril o tem, česa vsega so sposobne živali s svojimi čutili. V članku je bil opisan primer človeka, ki je za kratek čas – potem ko se je zadel z vsemi možnimi drogami – lahko zavohal čustvena stanja sodelavcev in sodelavk. Tudi to, kdaj so se sodelavke 'gonile', recimo. Ali ste brali o tem? Se da še kako drugače priti do tega stanja?

Stane, Ljubljana

Smo, in sicer v članku o Temple Grandin, Avstralki, ki je napisala že več knjig o živalih. Ne, žal ne poznamo, pa tudi recepta omenjenega človeka vam ne priporočamo. Po koktajlu vseh mogočih drog imate namreč veliko več možnosti, da ne boste vohali nič več kot to, da vam bo uspelo zaznati feromone, ki jih okoli sebe širijo sodelavke. S povabilom

na kavo (kino, večerjo itn.) se da sondirati teren z manj tveganja.

■ Že vse življenje oziroma že vse svoje odraslo življenje hodim okoli z majhno moško torbico, v katero lahko spravim mobilni telefon in denarnico, in doslej nisem vedel, da bi bilo s tem kaj narobe. Potem pa sem srečal neko dekle, ki mi je zelo všeč, povabil sem jo na pijačo, in ko sva se dobila, se je ob pogledu name začela smejati in mi je rekla: »A ti si pa tudi torbičar?« Kljub temu mi je še naprej všeč, in ker bi rad, da se med nama kaj razvije, bi potreboval nasvet, kar se teh torbic tiče. Kakšna je primerna?

Matjaž, Maribor

Nobena. Torbice so za punce in nogometaše s slabim okusom in frizurami. Pertošl jim pravijo na štajerskem in sodijo v kategorijo belih nogavic v čevljih, kombinacije spodnjega dela trenirke in srajce ali srajce in puloverja, belih hlač in oprijete rožnate majice ipd.

■ Zelo rada bi se fotografirala za Playboy. Mislim, da imam kaj pokazati, imam pa te-

žavo. Moj fant mi tega ne dovoli. Pravi, da je slišal od marsikoga, kaj vse se dogaja na teh fotografiranjih in da še nobena od tam ni odšla nedotaknjena. Kako naj ga prepričam, da nima prav in da bi bil tudi on ponosen na fotografije?

Marlena, Koper

Hja, na teh fotografiranjih ni prav veliko ljudi. Poleg fotografa ali fotografinke še stilistka in potem je počasi že konec, tako da ne vemo, kdo so tisti 'marsikdo', ki bi mu lahko zaupali podrobnosti. Pa saj najbrž ne gre za to. Verjetno se mu ne zdi prav, da bi tisto, v čemer lahko sam uživa, vsaj malo delil s prešerno Slovenijo in po možnosti še širše. In če je tako, imate bolj malo možnosti, da dobite njegovo privoljenje, če ga že potrebujete.

■ S punco sva se imela lepo, dokler se nama ni rodila hči. Kolesarila sva in se nasploh precej ukvarjala z rekreativnim športom, marsikam sva šla, zdaj pa edina destinacija pelje na Gorenjsko, kjer živijo njeni starši. Sit sem družinskih piknikov, in kar se mene tiče, smo mi trije družina, ne pa še vsi dedki, babice, strici in tetice ...

Zelo rada bi se fotografirala za Playboy. Mislim, da imam kaj pokazati, imam pa težavo. Moj fant mi tega ne dovoli.

Foto Shutterstock

Ko ji omenim, da bi kam šli, začne komplicirati, da potem še mene mine. In s seksom je podobno. Vsake toliko in kot da bi mi delala uslugo. Prej je bilo pa čisto fino. Kaj naj storim?

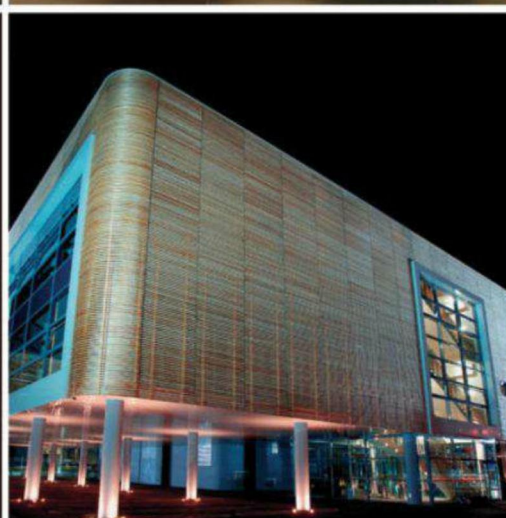
Martin, Ljubljana

Z otrokom je ogromno dela, in če gre samo za to, da je punca utrujena, ji pač pomagajte, kolikor se da, in upajte na najbolje. Če gre pa za sindrom slovenske matice, ki se korenin zave, ko se rodi potomstvo, in ji takrat udarijo na plan vsi v zibki privzgojeni vzorci obnašanja, potem ste pa nasankali. Če vas ne tolaži to, da niste edini (in vas ne bi smelo), potem svetujemo resen pogovor. Povejte ji, kar ste napisali nam, in poudarite, da njeno vedenje nikakor ni nekaj normalnega in ne zagotavlja dobre osnove za dolgo in prijetno zvezo. Zaljubili ste se v ono mikavno športno in seksualno aktivno punco, in ne v staro mamo, pa otrok gor ali dol.

IZJEMNI
PROGRAMI
ZA VAŠE TELO
SKOZI VSE
LETO ...

BOGATA PONUDBA
NEGOVALNIH
TRETMAJEV ...
VSAK DAN SI LAHKO
PRIVOŠČITE NEKAJ
NOVEGA.

PRI NAS JE VEDNO
SONČNO, PRIJETNO
IN RAVNO PRAV
TOPLO.
SUNNY STUDIO JE V
VSAKEM TRENUTKU
PRAVA IZBIRA.

S U N N Y S T U D I O

Sunny Studio,
Regentova cesta 37, 1000 Ljubljana - Dravlje
tel.: 01 513 44 44, fax.: 01 513 44 60,
email: sunny@siol.net, www.sunny.si
Odprto vsak dan od 7.00 do 22.30 ure.
Sobote, nedelje in prazniki od 9.00 do 21. ure.

FITNES, VODENE VADBE, SOLARIJ, MASAŽE,
KOZMETIČNE NEGE, PEDIKURA, MANIKURA,
DEPILACIJE, SAVNE, SPA, AJUR, ORIENT,
THALAXA, SUNNY SKY, SUNNY SHOP, M&S HAIR,
SUNNY CAFE ...

Razveselite svoje najbližje z nakupom darilnih bonov.

www.romainjerome.ch

Modni potop

Znamka **Romain Jerome** pod imenom **DNA Of Legends** ponuja vsem, ki se radi pobahate, da nosite na sebi nekaj prav posebnega, ročne ure serije Moon-DNA, katerih del so denimo prah z Lune in delci Apola 11, in ure serije Eyjafjallajökull-DNA z delci pepela istoimenskega islandskega vulkana. Kot gotovo že veste, so se letos Švicarji poklonili 100. obletnici potopa Titanika s serijo ur Titanic-DNA, ki so jih deloma izdelali iz ostankov te potopljene legende. Nemara pa še ne veste, da so serijo tokrat prvič dopolnili z omejenim številom penkal in kemičnih svinčnikov ter z 888 pari **manšetnih gumbov** (okrog 410 evrov), ki so izdelani v obliki enega od treh pogonskih propelerjev Titanika, seveda iz originalne kovine ladje, ležeče 3800 metrov globoko sredi velike luže. (D. H.)

Na plovbo
čez veliko lužo
se podajte s
Titanikovimi
manšetami.

www.nokia.com

Mangov priboljšek

■ Prvi sadovi spanja v skupni postelji dveh velikih, **Nokie** in **Microsoft**, so že na trgu, prednjači pa mobilni prvak **lumia 900** (okoli 600 evrov) s 4,3-palčnim zaslonom AMOLED clearblack in kamero z osmimi milijoni pik, ki se lahko pohvali z lečami znamke Carl Zeiss, saj omogočajo samodejno ostrenje, kameri pa delata družbo še dve bliskavici LED. V lumio je kampak naložen odlični operacijski sistem Microsoft Windows Phone 7.5 ali Mango, med storitvami, ki jih podpira, pa se uporabniki zagotovo ne bodo branili zastonskih Nokijinih zemljevidov z glasovno navigacijo ter povezljivosti z družbenimi omrežji. (T. K.)

www.pentaximaging.com

Kanarček v roki

■ Kdaj postane fotoaparat nekaj več kot le orodje v fotografiranih rokah? Takrat, ko njegovo podobo zasnuje denimo **Marc Newson**, eden najbolj priznanih in najvplivnejših sodobnih oblikovalcev. **Pentaxov** model **K-01** (okoli 800 evrov) s tipalom ločljivosti 16 milijonov slikovnih pik in tipalom, ki lečo pred uporabo malce potrese (da z nje padejo prašni delci), tako pomeni izdelek, ki je nastal na stičišču visoke tehnologije in vrhunskega dizajna. (T. K.)

www.lamborghini.com

Se spomnite LM002?

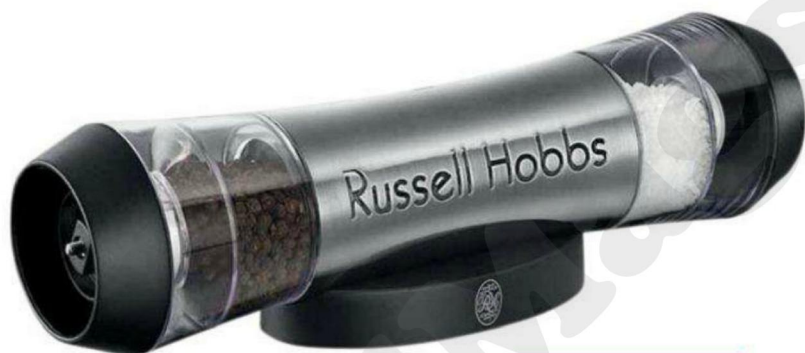
■ To je tisti Lamborghini, ki je bil podoben hummerju. No, malo nežnejši, a s surovim 12-valjnikom v nosu, minevata pa že kaki dve desetletji od konca proizvodnje. **Lamborghini** je medtem zamenjal lastnika (Audi oziroma koncern VW) in se znova vrača na področje super teren-
cev. **Lamborghini urus** je koncept surovine, ki so ga naj-
prej pokazali tam, kjer prodajo največ teh avtomobilov –
na Kitajskem. Ko bo prišel na trg, ga bo poganjal eden od
Audijevih strojev. Najbrž leta 2015. (V. K.)

Nostalgija in tehnologija

Deepsea chronograph iz **Jaeger-LeCoultre** na prvi pogled osvaja predvsem z retro podobo, a je hkrati čisto prava potapljaška ura, narejena po standardu ISO 6425, ki za tovrstne ure zapoveduje vrtljivo potapljaško luneto, ustrezno tesnjenje (v danem primeru do 100 m) in brezhibno berljivost časa v vseh podvodnih razmerah. Kot vsi časomeri iz slavne manufakture JLC je tudi novinec opremljen z njihovim lastnim mehanizmom, tokrat z novim avtomatskim kalibrom 758, ki ima iz hišne zgodovine znani rdeče-beli kazalnik delovanja kronografa. Svojega lahko poženete za 8800 evrov. (B. L.)

www.jaeger-lecoultre.com

www.russelhobbs.com

Sol ali poper?

■ Oboje, hvala. **Russell Hobbsov mlinček** (okoli 32 evrov) namreč v svojem drobovju gosti obe začimbi, brez katerih si jedi težko predstavljamo. In da bi se pri obedu ne utrudili, je na baterije, vklopite ga s pritiskom na gumb. Mogoče je nastaviti tudi velikost zrn, ki jih zmeljeta keramični glavi, v njem pa je prostora za 88 gramov soli in 48 gramov popra. (T. K.)

MAGNETwww.playboy.si

Playboycikel

www.urbike.de

■ Sto enajst so izdelali tehle **bunny-bikov** (599 evrov), kot jim pravijo pri proizvajalcu, podjetju **Urbike**, napravili pa so jih po naročilu v počastitev 40 let obstoja nemškega **Playboya**. Z zajčkom spredaj, odetih v Playboyevo večno elegantno črno in s podpisom gospoda v šlafruku Hughja Hefnerja na okvirju. Na fotografiji kroti žrebca nemško dekle leta Anna-Maria Kagerer. (T. K.)

Zlata kaplja

V Bruslju je konec maja prišla na brbončicah mednarodnih ocenjevalcev do izraza izjemna sauvignonova paleta okusov in pozlatili so vino **gomila exceptional sauvignon** 2011. Letnik 2011 velja tudi za enega izmed najboljših za šipon, kar mednarodnim ocenjevalcem ni ušlo in so s srebrno medaljo nagradili **gomila exclusive šipon 2011**. (B. O.)

www.pfwineries.com

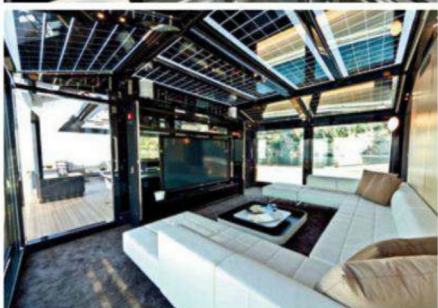
Najboljši
afrodiziak sta
dobro vzdušje
in kozarec
vina.

www.restaurantclub.si

Gurmanska nebesa

■ Hedonisti smo se razveselili prve izdaje vodnika **Restaurant Club**, ki izjemno pregledno predstavlja več kot 100 odličnih restavracij v regiji Alpe Adria. Privoščite si lahko celoletno člansko kartico **premium** (62 evrov po spletu), s katero boste deležni ekskluzivnih popustov do 20 odstotkov in vrhunske postrežbe osebja vsake restavracije, ali pa **explorer** (49 evrov po spletu), s katero si po sistemu minus 25 odstotkov ali 2 za 1 odprete vrata vrhunskih restavracij po najugodnejših pogojih. Bomo preizkusili. (G. Z.)

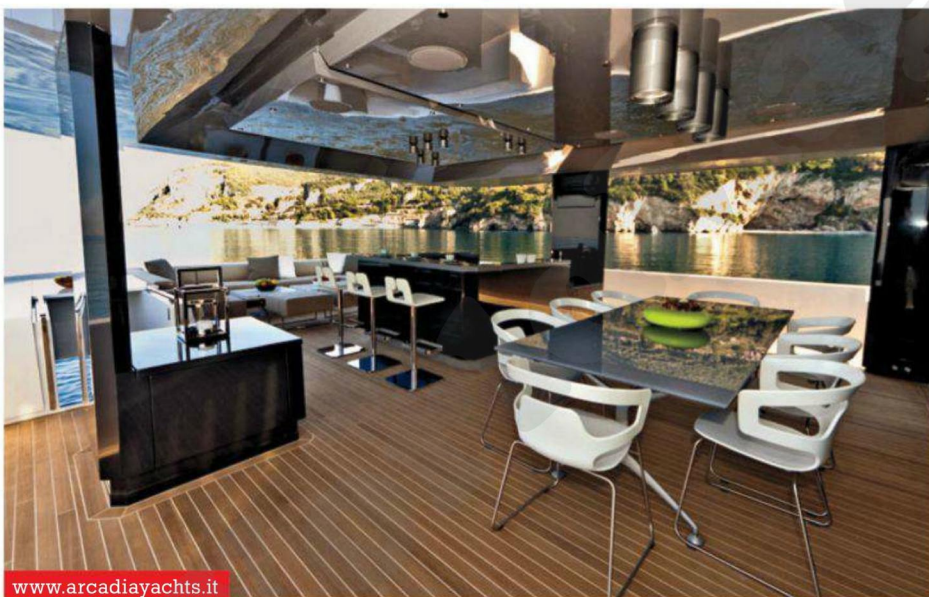
WorldMags.net

Po uspehu tudi slovenskih plovil greenline se nadaljuje preobrazba motornih jaht v ekokrižarke. **Arcadia 115** (8,6 milijona evrov) s kompaktnim videzom zunanjosti morda toliko ne privlači kiča vajenih ruskih bogatašev, zato pa je njena odprta notranjost pregovorno po italijansko spedenana do slehernega kotička. 35 metrov dolgo in osem metrov široko superjahto po morju potiskata dva motorja z močjo po 1224 'konj', če pa lastnik jahte pred nakupom odkljuka to možnost v brošuri, lahko njegov kapitan vklopi tudi samo elektromotorje in brzi z največjo hitrostjo osem vozlov. To ne le zmanjša izpuste umazanije v vodo in ozračje, še morskemu življu prizanesa s trušcem. Za nameček je arcadijina streha prekrita s sončnimi celicami, ki polnijo baterije, da elektrike pozneje slučajno ne bi zmanjkalo na večerni zabavi. (T. K.)

Kul ekoplovilo

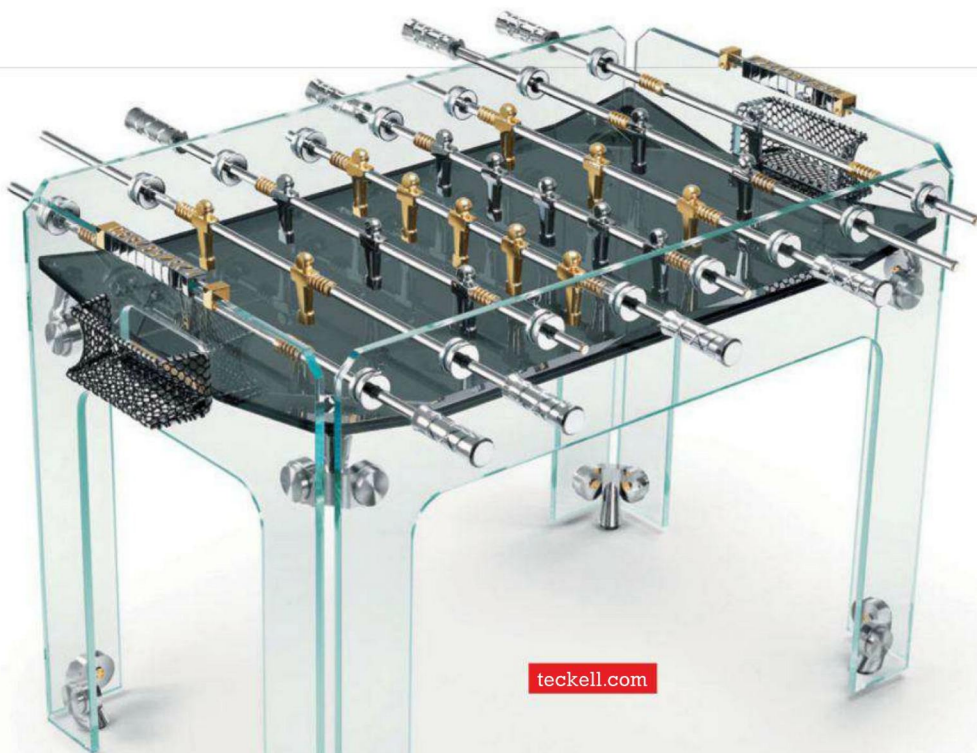

www.arcadiayachts.it

Pravi zlatki

Teckllove fascinantne nogometne mize smo že nekajkrat predstavili, tokrat pa smo pod vplivom evropskega prvenstva uzrli 142 kilogramov težko mizo **cristallino GOLD LE**. Pa ne toliko zaradi kristalnega stekla in aluminija, ampak zaradi igralcev zlatkov, ki so, napeti na kromirane palice, iz 24-karatnega zlata in niklja. Izdelali so le 50 primerkov in v vsako bodo vgravirali kupčevo ime. Vaše? (D. H.)

teckell.com

50 % igralcev
spletnega pokra
ga igra v spod-
njem perilu ali
brez vsega.

Nova galaksija

www.samsung.com

■ **Galaxy S III.** Zaslon: 4,8-palčni HD super AMOLED z ločljivostjo 1280 krat 720 zaslonских točk. Kamera: osem milijonov pik. Povezovanje: z najhitrejšimi omrežji. Shramba: do 64 GB (s pomnilniško kartico). Operacijski sistem: Android 4.0. Možno še: mobilno plačevanje z napredno tehnologijo komunikacije na bližino (NFC). Ne bomo vas utrujali: z vsemi storitvami, s katerimi je lahko naphan do zadnjega kotička. Cena: okoli 600 evrov. Ampak: počakajte, da bodo svoje povedali operaterji, pri katerih bo na voljo. (T. K.)

www.basilracuk.com

Vikendtorba

Ročno krojene usnjene torbe so nekaj, kar **Basil Racuk** obvlada do potankosti, in potovalka **weekender** (1065 evrov) v katero lahko stlačite do 23 litrov prtljage, je na voljo v povoščeni, oljnato potemnjeni in žametni preobleki. Na vrhu je opremljena z 22 palcev dolgo zadrgo. Koliko je že to centimetrov? (T. K.)

www.diablo3.com

Uničite hudiča

Prodajne police se že šibijo pod težo škatel igre **Diablo III**, zlasti pa je greha vredna zbirateljska izdaja, ki pristašem ugonabljanja peklenskih stvorov postreže z raznovrstnimi priborčki, kot sta ploščka, od katerih eden prikazuje zakulisje razvoja igre, na drugem pa je glasba iz nje. Manjkati ne sme niti 208-stranska knjiga z umetniškimi skicami pokrajin in likov iz igre, za dobro mero pa so pri **Blizzardu** navrgli še pomanjšano lobanjo hudiča, v katero je mogoče vtakniti ključek USB v obliki 'soulstone'. Proti temačnemu fantazijskemu svetu Sanctuary, ki smo ga reševali že pred 14 (Diablo), 12 (Diablo II) in 11 leti (Diablo II: Lord of Destruction), se ponovno stegujejo zlodejevi parklji in na milijone junakov v spletnih izbah ga dnevno pošilja nazaj tja, od koder ni vrnitve. (T. K.)

www.vinasturm.si

Metliško slavlje

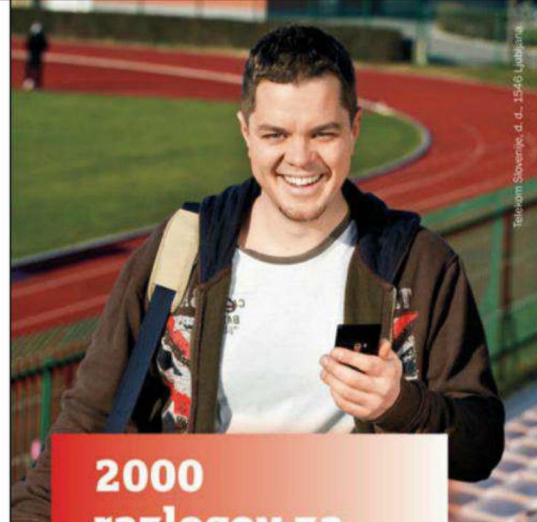
■ Kar je Otmar Šturm starejši zasadil, je sin **Otmar Šturm mlajši** nadgradil. Ob vino-gradih na ritki svete Ane, streljaj ali dva od čudovitih brezovih steljnikov, je vzgojil **rumeni muškat – ledeno vino 2007** (42 evrov, 0,375 l), ki je v zadnjih dneh maja postalo **Decanterjev regijski prvak** v kategoriji sladkih vin. Le nekaj dni poprej pa se je okitilo z nazivom šampiona jubilejne, 30. Vinske vigredi. Najbolje, da izborno ledeno dobroto okusite ali/in tudi kupite skoraj na kraju zločina, v lični vinoteki **Grajska klet Šturm** pod starodavnimi oboki metliškega gradu. In se za nameček namočite v bližnji Kolpi. (B. O.)

www.adidas.com

Evro usnje

■ Na evropskem nogometnem prvenstvu, na katerem slovenska reprezentanca ne igra, nogometaši po zelenicah Ukrajine in Poljske preganjajo nogometno žogo **tango 12** (okoli 130 evrov), ki so jo posebej za turnir napravili – pri **adidasu**, kakopak. Gre za četrto inkarnacijo žoge tango, ki se je prvič pojavila v začetku osemdesetih prejšnjega stoletja in obenem za že 11. uradno adidasovo žogo evropskih prvenstev. (T. K.)

2000 razlogov za ...

Izbral sem paket **Povezani 2000**, ki poleg **500 minut** pogovorov v omrežju Mobitel in **500 minut** v ostala slovenska omrežja vključuje tudi **500 SMS-/MMS-ov** ter **500 MB** prenosa podatkov. Tako mi omogoča brezskrben dostop do informacij v vsakem trenutku.

V tujini po enakih cenah kot doma

Preden grem v tujino, si v Telekomovem centru priskrbim **Komunikator**, da iz tujine komuniciram po enakih cenah kot doma in tudi **klice sprejemam brezplačno**. Na letališčih, hotelih in lokalih v tujini poiščem brezžično omrežje WLAN ter pogovore in SMS-e opraviš s prenosnikom in slušalkami prek interneta. Na ta način se izognem visokim stroškom v tujini.

etrgovina.mobitel.si

Rad preverim ponudbo in popuste v E-trgovini, kjer je na enem mestu zbrana široka ponudba akcijskih mobiltelefonov, dodatne opreme ter ostalih artiklov. Čakanje v vrsti je preteklost. Nakup lahko opraviš hitro in enostavno z nekaj kliki. **Nakup v E-trgovini** se splača, akcijski mobilfoni in nekateri ostali artikli so na voljo z **brezplačno poštnino**.

E-pošta Integral je enostavna

Danes mi je prišlo zelo prav, da lahko svojo zasebno in službeno e-pošto spremljam prek mobilnega, ker nisem v pisarni. Ko prejmem e-pošto, se mi na zaslonu mobilnega takoj izpiše. Najprej sem **Integral testiral brezplačno** in se prepričal, da je super. Sedaj plačam 2,49 EUR na mesec in **dobim še neomejen prenos podatkov** za pošiljanje e-pošte v omrežju Mobitel!

Za več informacij o storitvah Mobitel obiščite Telekomov center, www.mobitel.si ali pokličite brezplačni številki 041 700 700 (za Mobilne uporabnike) ali 080 8000.

MAGNET

www.playboy.si

Trikolesni porsche

Tale **voziček za golf** (830 evrov) ni samo lep, ampak tudi kompakten, lahek, a stabilen, s podvozjem iz aluminija in nerjavnega jekla ter tremi okretnimi kolesi, višinsko prilagodljivim ročajem in držalom za listek, na katerega si sproti zapisujete rezultat. (T. K.)

www.porsche-design.com

Verjetnost dveh hole in one v isti igri golfa je 1 : 67 milijonov.

Več kot kolo

■ Če bi Nizozemci živeli pri nas, bi morda razmišljali drugače, a tam zgoraj ob Atlantiku so bicikli čislano prevozno sredstvo, namenjeno rekreaciji, prevozu v službo in transportu. **Roetzova** so takšna, ki so napravljena iz ponovno oživelih sestavnih delov, odlikujejo pa jih nostalgичni okvirji, sedeži in kolesa. Kot na modelu **retro** na fotografiji, vrednem 699 evrov, če vam je dovolj ena prestava, in 799 evrov, če se boste zadovoljili s tremi. (T. K.)

www.roetz-bikes.nl

Zasebna kolekcija

www.clive.com

■ Britanski oblikovalec **Clive Christian** je znan po snovanju kuhinj in stvaritvi najdražjega parfuma na svetu clive christian No. 1. Prvega julija pa bo njegova niša parfumska hiša začela prodajati lesno orientalsko dišavo **clive christian V for men** (okrog 290 evrov za 50 ml). Dišavo sestavljajo elemi, citrusne note, rožnati, črni in beli poper, muškatni orešček, iris, cedrovina, jantar, kadilo, vetiver in vanilja. Črka V je začetnica imena njegove hčere Victorie. (S. P.)

www.redbullstratos.com

FOTO JAY NEMETH

Skok z roba vesolja

■ Neustrašni **Felix Baumgartner** bo avgusta, če bodo vremenske razmere ugodne, skočil z višine dobrih 36 kilometrov, letel s hitrostjo okrog tisoč kilometrov na uro in pri tem postavil štiri rekorde: najvišji polet z balonom, skok z največje višine in najdaljši prosti pad, pri katerem bo prebil zvočni zid. Spomladi je že skočil z višine 21,8 kilometra in postal tretji človek, ki se je pognal v globino tako visoko nad oblaki in preživel. Do zdaj sta z večje višine uspešno skočila Rus Jevgenij Andrejev in Američan Joe Kittinger. Danes 83-letni Kittinger je Baumgartnerjev mentor pri drznem projektu **Red Bull Stratos**, ki ga razvijajo že nekaj let in v katerega so do zdaj vložili okrog 200 milijonov dolarjev. Pred kronskim skokom se bo 42-letni Avstrijec julija vrgel nedrju matere Zemlje naproti še z višine 27,4 kilometra. (B. O.)

WorldMags.net

svetovno.
mednarodno izobraževanje

SVETOVNO Z EF JEZIKOVNO IZOBRAŽEVANJE V TUJINI

**Za vse starosti
in vse nivoje znanja.**

- Mednarodna Jezikovna potovanja (10-14 let in 14-17 let)
- Jezikovni tečaji v tujini (16 let+)
- Mednarodne jezikovne šole (25 let+)
- Priprave na vpis na univerze (16 let+)
- Tečaj za odrasle in podjetja (27 let+)

tel: 02 605 41 20 ali 041 58 44 20,
www.svetoven.si, info@svetoven.si

MINGL - INFO SESTANKI

LJUBLJANA

07.06.2012 ob 17.00 uri.
Gimnazija Bežigrad, Lj

MARIBOR

06.06.2012 ob 17.00 uri.
Druga gimnazija, Mb

NAGRADNA IGRA OSVAJAJ SVET Z JEZIKOM!

Odpotuj za 14 dni v Oxford.
Obišči nas na
facebook/svetavladar.

JULIJ 2012

21

MAGNET

www.playboy.si

Mali CLS

Za zdaj je, kot je pri njih v navadi, to **mercedes-benz style coupé**, torej koncept s posebnim imenom, ko pa bo prihodnje leto postal serijski, mu bo ime CLA. Tehnična osnova je njihova najmanjša platforma (razreda A in B), dolg je 4,6 metra, stal pa naj bi okoli 28 tisoč evrov. CLA je, če niste opazili, limuzinski kupe, torej limuzina s kupejevsko podobo, torej kot CLS, le da je CLA vsaj za razred manjši. (V. K.)

Ujeti ocean

»Rešimo ocean!« opozarjajo pri **National Geographicu** in **Davidoffu**, ki sta združila moči v projektu za zaščito Tihega oceana. In ker pri Davidoffu obvladajo mešanje vonjav, tja niso poslali aktivistov, ki se bodo zaletavali v japonske kitolovce, privezani na plavajoče mine, ampak so na trg splavili serijo svežih parfumov **pure pacific**, namenjenih obema spoloma. Intenzivnost in lepota modrih lagun sta ujeti v sinje flaškončke, katerih cena se začne pri 37,90 evra. (T. K.)

www.zinodavidoff.com

www.adrianodesign.it

Keramično pohištvo

■ Zasnova pohištvene linije **Keramos** studia **Adriano Design** temelji na ideji, da je lahko pohištvo igrivo, moderno, drugačno in hkrati varčno s prostorom. Tri enote, izdelane iz čvrstega lesa in odeje v živopisno keramično prevleko, so sicer majhne, a izdelane kot modularni prostori brez notranjih razdelitev. Tako boste lahko več spravili v manj, ob tem pa se še igrali z barvami, saj je zunanji del na voljo v rdeči, modri, rumeni, sivi in beli barvi. Tista 18 kvadratnih metrov velika garsonjera v središču Ljubljane morda niti ni tako neuporabna ... (D. H.)

www.chanel.com

Modni tenis

■ Modna hiša **Chanel** si je privoščila kratek skok iz okvirov visoke mode – zasnovala je nekaj športnih rekvizitov, med drugim tudi tale **grafitni teniški lopar** s prepoznavnim znakom na sredini mreže, prešitim usnjenim ročajem in prešitim ovitkom zanj. Za luksuz boste odšteli skromnih 200 evrov in še 54 za žogice. (T. K.)

Danes iz
golega veselja
skočite iz svoje
kože. V njene
hlačke.

Čas v besedi

■ Ročna ura **qlocktwo W**, ki bo naprodaj od jeseni za 550 evrov, vsebuje mrežo s 110 črkami, tako da se po pritisku na gumb iz nerjavnega jekla na desni strani zasvetijo ustrezne črke in čas izpišejo. Po dodatnem pritisku na gumb se prikažejo koledarski dan in sekunde. Pašček je iz naravnega kavčuka ali črnega usnja. (S. P.)

www.biegeertfunk.com

PINK FOLK

PINK extra

PRVOVRSTNO DOŽIVETJE S PINK PAKETOM

Pridružite se že več kot
15.000 zadovoljnim naročnikom!

PINK plus

PINK FILM

Za več informacij povprašajte pri svojem operaterju.

JULIJ 2012

23

Raj na Otočcu

Kdo: ROCK OTOČEC **Kdaj:** 27. JUNIJA–1. JULIJA

Kje: OTOČEC OB KRKI

■ Letos bo na vodilnem rok festivalu pri nas blatno kar pet dni skupaj. Tisti, ki se ne boste valjali po lužah in grabili razgaljenih joškok podivjanih obiskovalk, boste verjetno raje prisluhnili rok operi *Človek z bombami*, ki jo bo Anton Podbevšek teater predstavil skupaj s Siddharto, pankerjem Gogol Bordello, britanskim New Young Pony Club ali multinacionalnim divjakom Kultur Shock.

Ker je glasba 'in'

Kdo: INMUSIC FESTIVAL **Kdaj:** 28.–30. JUNIJA

Kje: ZAGREB, HRVAŠKA

■ Pri sosedih bo spet žur. Dobro uro vožnje od naše prestolnice se bo v zagonu poletja sestala vojska glasbenih zvezd: po dolgem času bodo ponovno nastopili The Cranberries, kako biti uspešen moderni roker, bodo pokazali Franz Ferdinand, malce bolj urbane ritme bodo položili Plan B, druga godba bo pripadla Mando Diao, ob njih pa še kopica drugih. Se bo splačalo postaviti šotor, da se res nažuramo.

Didžej Calvin Harris je tudi pevec, sam svoj frontman.

Odmev drugega časa

Kdo: THE KOOKS **Kdaj:** 3. JULIJA

Kje: KINO ŠIŠKA, LJUBLJANA

■ Bilo je kar nekaj mladih britanskih rokerjev, ki so v zadnjem desetletju poprijeli za kitare in želeli postati novi The Beatles. Pravzaprav jih je bilo dovolj, da se pogovarjamo o fenomenu kitarskega popa, kjer so si The Kooks izborili vidno mesto, s katerega so lani med nas vrgli tretji studijski album *Junk of the Heart*. V središču urbane kulture preverite, kako dobro se šestdeseta slišijo v novem tisočletju.

Kdo: RED SUMMER PARTY **Kdaj:** 24. JUNIJA
Kje: GOSPODARSKO RAZSTAVIŠČE, LJUBLJANA

Kako se sliši rdeča barva?

O tej zabavi se govori že kar nekaj časa, saj smo uverturo doživeli v aprilu s spomladansko različico rdeče zabave. V poletni rundi sta na sporedu spet dve vrhunski elektronski zvezdi. **Tiesto**, nizozemski superzvezdniški didžej, ki je slovenskemu plesnemu občinstvu že zelo dobro znan, ob njem pa tokrat **Calvin Harris**, 28-letni škotski didžej in producent, ki se je zadnje čase dodobra aboniral na svetovnih lestvicah. Pri tem mu je najbolj pomagal singel *We Found Love*, sodelovanje z vedno aktualno karibsko lepoticco Rihanno. Svoj čas je Harris žingal ob Groove Armadi, se potikal po turneji s Faithless, Deadmau5om, Skrillexom, lani je tresel svetovne odre kot gost Rihannine turnee Loud Tour. Kolaboracije so vsekakor zlata jama za današnje didžeje, se pa tu in tam lahko tudi opečejo. Calvinu je spodletelo sodelovanje z Roisin Murphy, prav tako je frajer odklonil sodelovanje z Lady Gaga pri njenem prvem albumu *The Fame*. Razlog? »Pogledal sem e-pošto in videl povabilo, pa sem si rekel: 'Lady Gaga, kakšno butasto ime je pa to?'« Leto pozneje je bila Gaga mega zvezda, Calvin pa otožni škotski didžej, ki je izpustil bogato priložnost. Saj ne, da mu gre slabo – nastopiti z velikim Tiestom nikakor ni skromen dosežek.

Pobalinski didžej

■ Če hočeš, da te v glasbeni industriji jemljejo resno, moraš očitno vsaj enkrat v karieri narediti sceno na šovu X factor. Calvin Harris si je svoj skeč privoščil leta 2010, ko je nenapovedano pritekel na oder z ananasom na glavi, se priklonil in s prstom pokazal na svojo rit – češ, tule me lahko poljubite. Odstranila sta ga varnostnika. Naslednji dan se je opravičil na Twitterju, a vseeno dodal, da je bil to le njegov odziv na katastrofalno stanje v glasbi, kjer ima neki Simon Cowell pod nadzorom celotni zgornji del lestvice najbolj priljubljenih komadov v Veliki Britaniji. Industrija pač.

Podpiramo posel, ne papirja.

Že za
14,95 EUR*
na mesec!

Z najemom Si.mobilove poslovne rešitve
Spletni FAKS lahko faks sporočila pošiljate
in sprejemate kjerkoli brez papirja, in to
3 mesece brezplačno!

Popolna pisarna

*Cene storitev so zgolj informativne narave in vključujejo DDV. Poslovne rešitve so na voljo le pravnim osebam in samostojnim podjetnikom posameznikom. Za uporabo poslovnih rešitev je treba izpolnjevati določene minimalne tehnične pogoje in nato skleniti pogodbo z družbo Si.mobil, d. d. Za uporabo poslovnih rešitev veljajo Splošni in Posebni pogoji, s katerimi se mora stranka predhodno seznaniti in strinjati. Več informacij na www.simobil.si/popolnapisarna, na številki 040 40 40 40 in na Si.mobilovih prodajnih mestih. Si.mobil, d. d., Šmartinska c. 134b, SI-1000 Ljubljana.

simobil.si

Oktanski žur

Za dobro bencinsko zabavo ne potrebujete drage konjenice iz Ferrarijevega, Porschejevega in drugih športnih hlevov.

Povsem dovolj so za marsikoga odsluženi družinski avtomobili, ki jih lastniki slečejo do golega, jim privoščijo obilno injekcijo moči in jih nato pripeljejo na dirke v pospeševanju, kakršna je bila na Grobniškem polju. Kolikor na cesti vidite ljudskega golfa prve ali druge generacije? Ali pa denimo oplovega kadeta? Na dirkah v pospeševanju jih kar mrgoli. Ker so poceni, izverno. In lahki, kar je dobra osnova za boj proti neizprosnim štoparici. Recept za zabavo predvideva še akcijo na dveh kolesih in razstavo negovanih starodobnikov, ki so restavrirani lahko za zgled celo izvirnim tovarniškim naporom. Lepo je videti starejši par, ki je svojo 'žabo' pripeljal kar iz Rima. Tudi fiatov 850 special, z motorjem in pogonom zadaj, je na naših cestah domala zaščitena vrsta. Za vas smo jih zbrali v reportaži, v celoti ovekovčeni s 50-milimetrskim objektivom, ki v fotografskih logih velja za najboljši približek perspektive človeških oči.

Morda pa le ni
tako težko postati
rok zvezda?

Le talent in poznanstva

■ Recimo, da niste popolnoma gluhi za ritem, in recimo, da bi radi preskočili desetletja brenkanj po najzakotnejših breznicah. Linkin Park imajo recept za uspeh v petih korakih.

1. korak: Izberi somišljenike, ki ne bodo odnehali

Mika Shinoda v zasedbi Linkin Park prepoznate po ščepcu azijske krvi, ki se mu po žilah pretaka kot darilo japonskega očeta. Mike je v srednji šoli našel še dva nadobudneža, ki sta z njim delila ljubezen do trših rokovskih melodij. Skupaj so nato rekrutirali tri instrumentaliste, da so začeli resneje kovati rok rime. Čeprav jim sprva ni šlo nič od rok – še z imenom benda, takrat Xero, niso bili zadovoljni –, so se odločili, da bodo vztrajali, pa čeprav bodo vse življenje igrali za gajbo piva.

2. korak: Izberite prepoznavnega pevc
Chester Bennington, ki danes stoji za mikrofonom, ni bil prvi izbor. Šele po naporni in številčni avdiciji

so s koticom očesa ujeli Chesterjev talent. Fant poje, kot da mu gre za življenje celo med snemanjem videospotov, čeprav bi lahko tam mirno fušal. Da ima s peklenskim ognjem potetovirani obe podlahti, še toliko bolje. Da ima za seboj še travmatično otroštvo, pa sploh super, ker kaj je glasba drugega kot ventil za frustracije. Chester je posebež in s tem zagotovilo, da bodo ljudje bend opazili, še preden ga bodo slišali.

Film naj bo vaše glasbeno platno

Kako fino bi bilo, če bi svoje komade lahko prilepili k modernemu rimejku *Doline miru*? Linkin Park so se sicer raje lepili na spektakle z mastnimi budžeti: drugi *Vran*, druga *Matrica*, *Transformerji*, vampirsko *Podzemlje*, *Nevidno zlo* in podobni megahiti.

3. korak: Angažirajte svoje najboljše zveze in poznanstva

Pobrskaite po imeniku in povprašajte prijatelje, se bo že našel kdo, ki ga ne bo sram stopiti skupaj z vami do založbe. Linkin Park so tu imeli več sreče kot pameti, saj jim je rit odnašal Jeff Blue, sprva z delavsko knjižico pri manjši založbi Zomba Music, leta 1999 pa je dobil usnjeni stolček pri Warner Bros. Records. Še isto leto je Linkin Parkom pod nos porinil privlačno pogodbo in niz zavrnitev se je vendarle končal. Fantje so še isto leto izdali debitantski album *Hybrid Theory* in čez noč postali najbolj vroč numetalski fenomen.

4. korak: Eksperimentirajte

Tu in tam vam je dovoljeno odstaviti od preverjenih notnih zapisov. Fani bodo tolerirali kreativne eksperimente in osebne izpovedi

Vztrajajte, pa čeprav se zdi, da boste vse življenje igrali za gajbo piva.

v bolečih baladah, če ste jih poprej dovolj dobro razvajali. Linkin Park so si malce eksperimentiranja privoščili šele s tretjim albumom, potem ko so z dvema prej rušili lestvice, pričakovanja in rok trende – 24 milijonov prodanih kopij debitantskega albuma, s čimer je *Hybrid Theory* postal najbolje prodajani prvenec 21. stoletja. S petim studijskim albumom *Living Things* se vračajo k energičnim, zgovornim, a vseeno ne klasično numetalskim ritmom. Kombinirajo glasbene trende z ustvarjalnostjo, ki jim je blizu že ducat let.

5. korak: Remiksajte

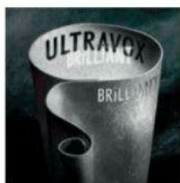
Ker se remiks včasih izkaže za še boljšega od originala. Linkin Park je to uspelo s prvim remiks albumom *Reanimation* in skoraj z drugim, *Collision Course*, pri katerem je sodeloval tudi Jay-Z. 📀

SIGUR ROS
Valtari
Parlophone, 2012

Eteričen zvok, besedilo, ki je le zloženka sklonov, pravilno odmevajajoč pri alternativni islandski zasedbi Sigur Ros, 'zmagoslavni vrtnici', ki že od leta 1994 ustvarjajo nekaj zelo nevsakdanjega. Na novem albumu se ambientalni rokerji spet potapljaajo v čistost glasbe, ki ji je vse drugo popolnoma podrejeno. Minimalizem, instrumentalna estetika, mističen, če ne že metafizičen vokal. Že 5. septembra bodo oboževalci vzdušje v Mariboru.

★★★★

ULTRAVOX
Brilliant
EMI, 2012

Ultravox so šopali sintpop, ko ta še ni bil priljubljen. Pionirji klaviatur so že dvakrat razpadli in se nato vedno vrnili še močnejši. Nazadnje so se sestavili 2008., v dobi prebujanja novih zvokov sintpopa, ko je vsak britanski pop bend hotel biti Depeche Mode, ko so Hurts postajali vedno bolj vroča roba in ko je bil skrajni čas, da tudi Ultravox pokažejo, kako se dela vrhunski elektro pop novega vala. Brilliant je briljanten.

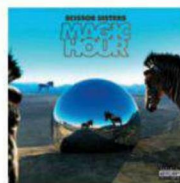
★★★★

FUN
Some Nights
Fueled by Ramen, 2012

Seveda si že vsi pojmemo *We Are Young*, ta božansko naležljivi singel, ki so ga ameriški neodvisni rokerji odpeli z Janelle Monae in zavzeli vso sluha sposobno občinstvo. Enostaven, adiktiven, prevzemajoč komad, zabavanski v videospotu in prepoznaven v lomljenju ritma je napovedal prihod drugega studijskega albuma newyorškega tria in je dokaz, kako mogočen je lahko pop rok. Bend, ki je na vrhu Billboardove lestvice prehitel Bieberja! Carji.

★★★★

SCISSOR SISTERS
Magic Hour
Polydor, 2012

Bili so simpatično samosvoji, tavajoči na meji tolerance, kot nekakšen hibrid hipijevske seksualne brezmejnosti in kičaste estetike diska. Toda denar diši vsem ljudem enako in tudi oni so podlegli vsesplošnim kolaboracijam in so zdaj zanimivejši za širše občinstvo. Novi album, napolnjen s 15 komadi, so v kuro, ki nese zlata jajca, spreminjal še Calvin Harris, Pharrell Williams, Diplo in BoysNoize – torej kar vsi, ki kaj štejejo v elektroniki in hipopu, zdaj kujejo pop.

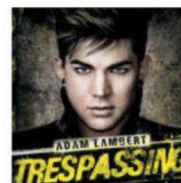
★★★★

TOM JONES
Spirit In The Room
Universal, 2012

Z novim album se je Tom Jones, gospod Glas, odločil, da se ne bo več boril z mladimi izvajalci, ki trendno glasbo delajo dovolj dobro, da se jim tak starček nima kaj nastavljati na pot. Odločil se je, da zapoje svoje interpretacije velikih stanskih kolegov, ki so tudi že osvelili in si prestol že izborili, pa naj bo to v poproku, bluzu ali čem drugem. Tom Waits, Paul McCartney, Odetta, to so imena, ki so kovala komade drugega časa, Tom Jones pa jih ponovno poje zdaj.

★★★★

ADAM LAMBERT
Trespassing
RCA, 2012

Okej, Adam Lambert je nekoliko čudaki. Razumemo, da vas bi bilo sram v avtomobilu našagati album fantiča, ki je videti kot moška Lady Gaga, nosi maskaro in črne uhančke, ima do milimetra oblikovane obrvi, lakirano prčesko in se ponoči stiska z drugimi fanti. Ampak Lambert ima talent, in to dokazuje z naskakovanjem najplavnejših lestvic. Ponuja tisto, s čimer je mainstream danes že dočodora nasičen – plesni pop, ki ga Lambert zna prodati.

★★★★

KEANE
Strangeland
Island, 2012

Štirim angleškim mladcem je kazalo zelo dobro. Postali so edinstven otoški rok bend in od leta 2004, ko so nas začeli zasipavati z albumi, se je zdelo, da se ne trudijo biti tipično angleški. In potem so se odločili cviliti v slogu osemdesetih, tako da imamo bend z ogromno potenciala, ki želi biti le še en plavon novega vala. *Black Rain* je biser tega albuma, nekakšen spomin, kaj Keane lahko so, vse drugo pa je alternativa, ki jo drugi delajo bolje. Kje so stari Keane?

★★★★

★★★★ To res morate slišati!

★★★★ Uf, odlična stvar!

★★★★ Zadeva si zasluži vašo pozornost.

★★ No ja, recimo ...

★ Pozabite, ni vas vredno!

Neuničljiva Nelly

■ Že res, da **Nelly Furtado** rada zažvrgoli o seksualnih temah pa da kdaj potarna o romantičnih neizgovodah, a lahko le ugrabimo, kaj od tega se prevede tudi v njeno siceršnje življenje. Nas bi to zanimalo že zato, ker je božanska 33-letnica prava mala petarda, polna energije in zagona, vedno nasmejana in privlačno eksotična. Otrok portugalskih imigrantov od preverjene enačbe za uspeh tudi ob sestavljanju novega albuma *The Spirit Indestructible* ne odstopa. Čeprav Nelly objavlja več vonja po prvencu iz leta 2000, ne pričakujte kaj dosti nostalgije. Ob njej je namreč četica producentov, ki ne odstopajo od najaktualnejših trendov: med drugimi spet Timbaland pa The Neptunes, ki bodo poskrbeli za bolj odštekane stvaritve, in celo Tiesto, nizozemski elektronski vuderkind, s katerim bo Nelly prejela še nekaj danes že kar obvezne elektronicizacije. www.nellyfurtado.com

Pravljica sedmica

■ Pet let so čakali rokerji Big Foot Mama, da so nam spet sporočili, da bodo rodili. Album seveda, sedmi po vrsti, ki so ga naslovili *Izhod*. Album so snemali v Berlinu in Alen Steržaj se z nasmehom spominja:

»Med snemanjem smo si vzeli dan prosto, da smo si ogledali znamenitosti Berlina. Šli smo skozi kontrolno točko Charlie, mimo nekdanjega sedeža gestapa in Hitlerjevega bunkerja in pridemo do reichstaga. Ravno se sprašujemo, ali ima Angela Merkel pisarno tukaj, ko se mimo pripelje avto in iz njega izstopi prav ona! Na 20 metrov smo jo videli, jo je pa hitro popihala v reichstag.«

Ko konec ni zares konec

■ Za **Maroon 5**, kalifornijske pop rokerje, se zdi, da so se v desetih letih obstoja tako ali tako zbrali zgolj zato, da lahko dobijo najbolj seksi bejbe v lokalni (in jih potem porabijo v svojih videospotih), so pred nekaj manj kot letom namigovali, da končujejo glasbeno kariero. Morda so se zavedli, da je neumno ustreliti kuro, ki nosi zlata jajca, ali pa jih je tako navdušilo nastopanje ob boku legendarnih The Beach Boys na februarjski podelitvi gremijev, da so se vendarle odločili zažvižgati še kakšen album. Tako se je zgodil *Overexposed*, album, za katerega trdijo, da je brez dvoma njihov najbolj popast doslej. In je res, fantje se slišijo kot malce bolj surovi Backstreet Boys. Kot kaže, se ne bojijo odmakniti od kitarskih rifov, kar so pokazali tudi v sodelovanju s Christino Aguilero, kjer so peli *Moves Like Jagger*. Marooni so verjetno ugotovili, da je še preveč lepotic, ki padajo na rok zvezdnike, da bi se že zdaj splačalo zapreti zadrgo, pardon, trgovino. www.maroon5.com

Prometejev prolog

Dobrodošlica pošasti, ki nima imena.

■ »Kako se je začelo?«

Je bilo najprej jajce in šele potem alien? Ali je bila najprej gigantska matica, ki je zvalila v lepljivo sluz odeto jajce, iz katerega je skočil prvi sesač, ličinka-stvor, ki se prisesa na obraz žrtve in mu skozi usta v telo izleže novega potnika. Osmega potnika. Pošast vseh pošasti.

»Začelo se je nekoč, da se lahko resnično začne danes.«

Za nas se je zgodba začela leta 1979 na odročnem planetoidu.

gigantskega Nezemljana, skorajda razklanega na pol, kot da je eksplodiral od znotraj. V njem je namreč bivala pošast, ki živi, da lovi. Osmi član posadke, ta notorični osmi potnik, se po nesrečnem zalizovanju s sesačem izvali v telo oficirja Nostroma, iz njegovih prsih pa se nato pompozno skoti kar med večerjo. A krvavo rojstvo najbolj kulturne pošasti Hollywooda je bilo v resnici le eno od začetkov.

Kako se je zares začelo, bomo izvedeli šele zdaj, 33 let pozneje.

»Pravijo, da se je začelo na Zemlji.«

Ridley Scott, režiser prvega *Osmega potnika*, se z velikimi načrti vrača v zgodbo parazitskega morilca, da nam razloži, kako smo se z *alienom* prvič srečali iz oči v oči. Prometej je zamišljen kot kobajagi prolog *Osmega potnika*, a je obenem še veliko več. Je teorija zarote, ki se

izkaže za resničnost.

Denimo, kaj če smo ljudje le nevedna rasa sredi prostranega vesolja, s katero se lahko po potrebi zelo dobro zabava neka druga, nezemeljska rasa. Morda nas porabijo

kot eksperiment, morda nas gojijo za zakol, morda pa smo le zanimive živali za lov.

»Če hočeš izvedeti, kako se je začelo, moraš odkriti, kje se je začelo.«

Skupina pustolovcev odkriva skrivnosti naših prednikov. Plezajo v najbolj skrite kotičke, kopljejo globoko in sprašujejo veliko vprašanj. Odgovori, ki jih dobijo, niso zapisani v tradicionalnih zgodovinskih knjigah. Človeštvo se mora soočiti z zelo neprijetno resnico, ki pa nas ne bo presenetila kot tradicionalen uvod v pozna-

no znanstvenofantastično sago, temveč prej kot originalno zamišljen koncept *Aliena*, preden je ta postal *Alien*.

»Preden je bil Nostromo, je moral biti Prometej.«

Zvezdna mapa, ki pade v naročje arheološko-raziskovalni odpravi vesoljskega plovila Prometej, ima pred seboj čudovito pustolovščino: potovanje na oddaljen planet, kjer naj bi živeli potomci ljudi in kjer naj bi se skrivala mistična povezava med vsemi danes izgubljenimi antičnimi civilizacijami. A na lokaciji se postavi novo vprašanje – kako hudiča so se Maji in Azteki znašli na nekem levem planetu kopico svetlobnih let od Zemlje? Odgovor je seveda nadvse krvoločen.

»Kako se je torej začelo?«

Z zaključenim krogom filozofiranja o alienu in jajcu, seveda. Ob budžetu 150 milijonov dolarjev pa je pravo vprašanje le, kaj šokantnega lahko po štirikratnih kolinah, ki jih je naši rasi organiziral ta vrhunski gravž, še doleti naše trhlo človeštvo. Verjemite, marsikaj.

Kako se je zares začelo, bomo izvedeli šele zdaj, 33 let pozneje.

Ob neznanem času na neznanem kraju je neznano vesoljsko plovilo v neznane kotičke vesolja poslalo signal za klic v sili. Usoda je hotela, da je ta prebudil sedemčlansko posadko tovrne vesoljske ladje Nostromo, in prav ta usoda je še hotela, da so ti reveži naleteli na zgovorne posledice aliena, ko so na planetoidu našli

Režiser **Ridley Scott** je za prvo *Alienovo* večerjo sestavil zelo okusen meni: v glavni vlogi **Noomi Norén**, fenomenalna črnolaska iz švedske različice *Dekleta z zmajskim tatujem*, vsestranski plejboj **Guy Pearce** in bombastična južnoafriška lepota **Charlize Theron**.

UJEMI GRINGA

R: Adrian Grunberg

I: Mel Gibson, Peter Stormare, Roberto Sosa

Ž: komična akcija

Stari dobri Mel Gibson, ki je bil že kar tečen s herojskimi vlogami, se zdaj končno vrača tja, kjer je začel. V lik iznajdljivega robavsa, ki ima sicer veliko osebnostnih napak, a v njem tli upanje za spreobrnitev. Kot nekoč Nori Max ali norčavi detektiv Riggs je Gibson tokrat le ubožec, ki ga na ameriško-mehiški meji dobijo s paketom nečistega denarja, zaradi česar si prisluži all inclusive paket v mehiškem zaporu. Primoran se je prilagoditi tamkajšnjemu življenju na obeh straneh rešetk. Še dobro, da so tam hude bejbe.

Ocena: ★★☆☆

Izvirni naslov: **Get the Gringo**

NA VARNEM

R: Boaz Yakin

I: Jason Statham, Chris Sarandon, Reggie Lee

Ž: pretepaški kliše

Ker smo imeli akcijskih rompopmov v sagi *Transporter* dovolj, se je za tokratno navduševanje nad Stathamovimi uličnimi aufbiksi namotalo nekoliko drugačno akcijsko premiso, ki je pravzaprav le zganje že poznanege železa. Podzemni borec, ki med bojem ne pade, ko bi moral, zafura masne stavne denarce, nakar mu ruska mafija pobije družino. Ko mu preostane le samota ali maščevanje, se odloči, da bodo dobro namerjene klofute rešile vse težave. Počakajte, da bo film na TV.

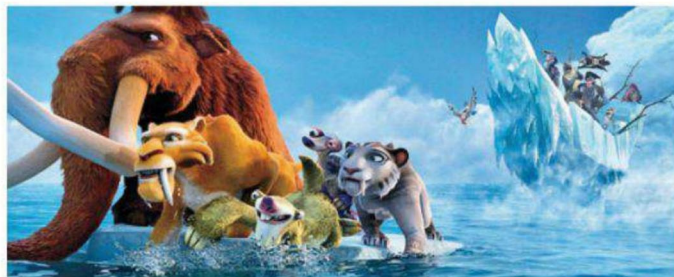
Ocena: ★★☆☆

Izvirni naslov: **Safe**

LEDENA DOBA 4: CELINSKI PREMIKI 3D

R: Steve Martino G: Jennifer Lopez, Ray Romano, Denis Leary

Ž: animirani živalski vrt

Že zaradi vsesplošnega uspeha te animirane serije je bilo pričakovati, da bodo posneli vsaj še en del v tehnologiji 3D, pa čeprav jim je že v tretji rundi zmanjkalo idej, kako prazgodovinske živalice še zapakirati v delujoče skeče. Glodavec, ki lovi svoj storž, je posledično postal – in ostal – največja zvezda te sage, obenem pa tudi tokratni krivec za celinske spremembe, ki sprožijo novo gonjo, nove vragolije in nove upe, da bodo uspeli reanimirati vsaj malce izvorne magije. Pretežno zabavno, pričakovano ljubko, a popolnoma nevzemljivo.

Ocena: ★★☆☆ Izvirni naslov: **Ice Age: Continental Drift 3D**

MAGIC MIKE

R: Steven Soderbergh

I: Channing Tatum, Alex Pettyfer, Matthew McConaughey

Ž: instrukcije za slačifante

Kako premamiti bejbo, kako jo zapeljati, kako jo prepričati in kako pred njo migati, vam pokaže striptizer. Uporabite doma.

Uveljavljeni striptizer vzame pod svoje okrilje mladega fanta, ki bi se rad izuril v tej nič kaj zavidljivi poklicni usmeritvi. Ko se prebijete čez pekočo občutek slabe vesti, da ste bili nazadnje v telovadnici, ko se ji je še reklo telovadnica, lahko končno konzumirate bistvo filma. Hudomušne lekcije, ki jih stari striptizerski mački ponudijo novincu: kako premamiti bejbo, kako jo zapeljati, kako jo prepričati in kako pred njo migati. Vpogled v enega redkih poklicev za katerega ne potrebujete prav nobene izobrazbe, pa se vam vsa dekleta mečejo pod noge.

Ocena: ★★☆☆ Izvirni naslov: **Magic Mike**

ROCK ZA VSE ČASE

R: Adam Shankman I: Tom Cruise, Russell Brand, Catherine Zeta-Jones

Ž: komični muzikal o boljših časih

Moški težko prebavljamo muzikale. Zakaj smo potem rekli ja tej rimani zgodbi o njej in njem, ki konec osemdesetih v Los Angelesu lovita svoje glasbene sanje? Ker je v ospredju tudi božanska švedsko-kanadska blondina Malin Akerman. Mi se je tako zelo dobro spomnimo iz zadetkarske komedije *Harold in Kumar gresta v White Castle*, kjer si je v kolibici sredi gozda počasi in nežno razgnila srajčico in nas razsvetlila z ljubko košarico B (glej sliko). Tokrat se je ob njej zbrala presenetljiva ekipa pojočih zvezdnikov: Tom Cruise, Alec Baldwin in celo eksotična Catherine Zeta-Jones. Hudimana, bomo res stali v vrsti za muzikal?!

Ocena: ★★☆☆ Izvirni naslov: **Rock of Ages**

PRVENEC MITJE ZUPANČIČA

Mornarjeva biblija

■ Knjiga *Morsko prase* je trikrat prva. Najprej je prva knjiga Mitje Zupančiča, založnika in organizatorja dogodkov ter kongresov, potem je prva knjiga, izdana v novonastali zbirki *Bukvice* (Založba Osminka&Co, 2012), in kot tretje in bržkone najpomembnejše – je prva knjiga, ki jo

imate imeti pri roki, če se odpravljate jadrat.

V njej boste na kratko-sladkih 72 straneh namreč našli vse, kar morje oziroma preživljanje časa na njem in ob njem zahteva od vas. Številne izkušnje in nasvete o varni plovbi, mornarjevo kuharico, celo mornarjevo pesmarico. Torej vse tisto, kar avtor

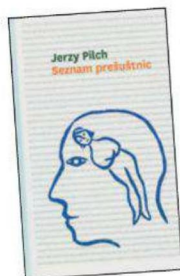
knjige šteje pod svoje največje ljubezni: jadranje, sredozemsko kuhinjo, dalmatinske pesmi, literaturo in samotne zalive. »Morje je neskončni vir kreativne energije,« je za *Plaboy* povedal Zupančič, ki znotraj zbirke *Bukvice* sicer napoveduje izide tudi drugih naslovov, povezanih z morjem: *Moja prva jadrnja*, *Voditelj čolna*, *Psihologija na barki*, *Zapoj z menoj*, *Sidranje in Svetilniki na Jadranu*. Ampak pojdimo lepo po vrsti, kot so hiše v Trsti: najprej mornarjeva biblija, potem še njegova knjižnica. Sploh v teh časih neviht in strel tudi z jasnega. ☘

»Morje je neskončni vir kreativne energije.«

VSE GUSTAVOVE LJUBIMKE

Seznam prešušnic (KUD, 2012) Jerzyja Pilcha je duhovita pripoved, katere glavni junak Gustav – intelektuallec, asistent na fakulteti, neuresničen pisatelj in ženskar – po Krakovu spremlja uglednega švedskega gosta, humanista na znanstveno-kulturni izmenjavi.

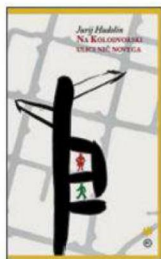
Po ogledu zgodovinskih znamenitosti Gustav in švedski humanist pristaneta za točilno mizo, kjer si pod vplivom albanskega konjaka zaupata ljubezenske težave. Tako prideta do Gustavovega seznama prešušnic ...

Ocena: ☘ ☘ ☘ ☘ ☘

LJUBLJANSKI LIKI

Jurija Hudolina prozna knjiga *Na kolodvorski ulici nič novega* (MK, 2012) je prva njegova v obliki kratkih zgodb, pri čemer vse zgodbe družijo to, da se dogajajo na razdalji od železniške postaje do Kolodvorske ulice. Tu hodijo in se srečujejo pesniki, slikarji, profesorji, politiki, sumljivi emigranti, majhni zmikavci, džankiji, pijanci, televizijski kabljarji in lučkarji, igralke in TV-voditeljice. Ni da ni. Spretno spisano za užitek branja.

Ocena: ☘ ☘ ☘ ☘ ☘

TESNOBA

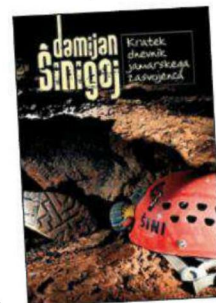
Enajst zgodb **Vinka Möderndorferja** v zbirki *Vaje iz tesnobe* (MK, 2012) razkriva, da se tesnoba lahko skriva za vedno nasmejanim obrazom, ždi v preveč posesivni materi ali v anoreksičnem telesu, ni daleč, ko se poslavljamo od dolgoletnih človeških ali živalskih sopotnikov ali ko se prepuščamo sanjarjenju ... Vaje iz tesnobe ne zdrsnejo v repetitivnost; pisatelj pretanjen občutek za detailje in različni obrazi tesnobe naredijo vsako vajo drugačno.

Ocena: ☘ ☘ ☘ ☘ ☘

KAJ SE SKRIVA V JAMAH?

Če tudi vi sodite med jamarske zasvojenke, tako kot pisatelj in urednik **Damijan Šinigoj**, se za vas v jamah najbrž skriva predvsem vznemirjenje, povezano z željo po odkrivanju podzemnih svetov. V nadvse duhovitem in slikovito spisanem *Kratkem dnevniku jamarskega zasvojenca* (Goga, 2012) vas Šinigoj popelje skozi ožine in širine, do dna in vzpona iz slovenskih jam.

Ocena: ☘ ☘ ☘ ☘ ☘

NOVA SEZONA
DIAMANTNE LIGE
SAMO NA ŠPORT TV

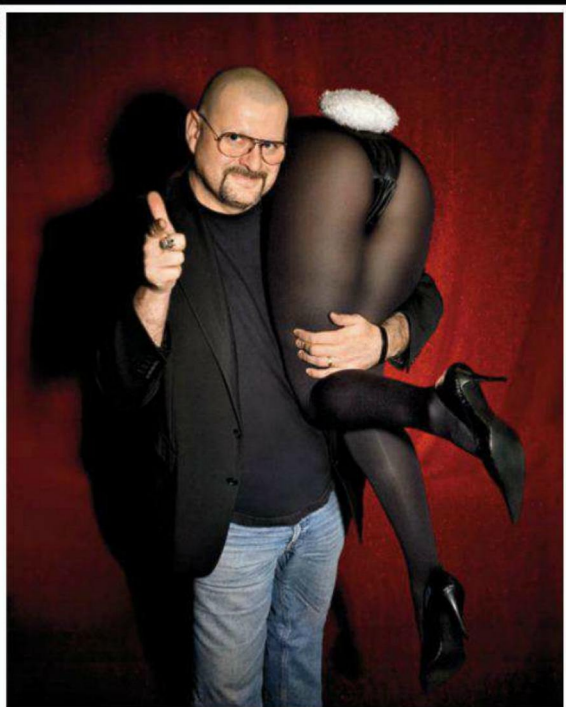

2012 ŠPORT TV - ASPM O.O., MURAVJEVO POKORO 4, 1000 LJUBLJANA

Dana Sport pomaga hitro obnoviti izgubljeno energijo, saj vsebuje glukozni sirup, minerale, vitamine in naravni izvleček rdečega grozdja **Powergrape®**, ki pospeši regeneracijo po mišičnih naporih.

Polna energije!

Kako, kje, kdaj in zakaj živite tako, kot živite? Ne glejte dnevnikov, ne poslušajte poročil, berite *Alana Forda*.

KDOR LETI, VELJA, KDOR VELJA, LETI, KDOR NE LETI, NE VELJA

do srca. Tako prefinjeno, da vam ni bilo žal za mladostjo v znamenju čistih, poštenih in uglajenih stripovskih junakov, pri katerih ste resda že opazili, da se vse bolj ponavljajo, a si tega niste upali priznati. Če vam je *Alan Ford* povedal, da je svet bolj po-

doben zašarjeni cvetličarni kot idealizirani avanturi, ste mu verjeli in se ob tem smejali kot avtorja Max Bunker in Magnus, ki sta od leta 1969 ustvarjala to parodijo mafijsko povampirjene Italije, botrovskih odnosov in družinskih vezi, ki so jeznorito in temperamentno državo od nekdaj prežemali vse do političnih vrhov. *Alan Ford* je poleg zdravilnega črnega humora v mojstrsko doziranih kapsulah prinašal še nekaj, kar drugi humoristični stripi niso: odgovor na vprašanje, kako ravnati in preživeti v moralno oporečnem okolju, ne da bi to načelo vašo vest in živce. Moraš ga pač dodobra spoznati, se nanj privaditi, medtem pa vztrajno iskati nekoga, po možnosti najmanjšega in najšibkejšega v družbi, ki je za takšno razsulo kriv.

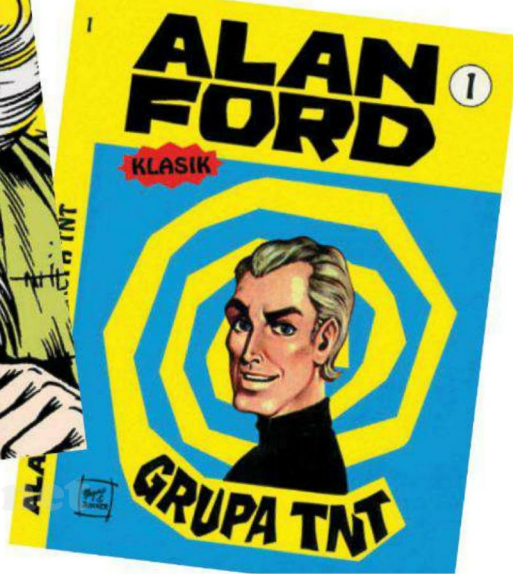
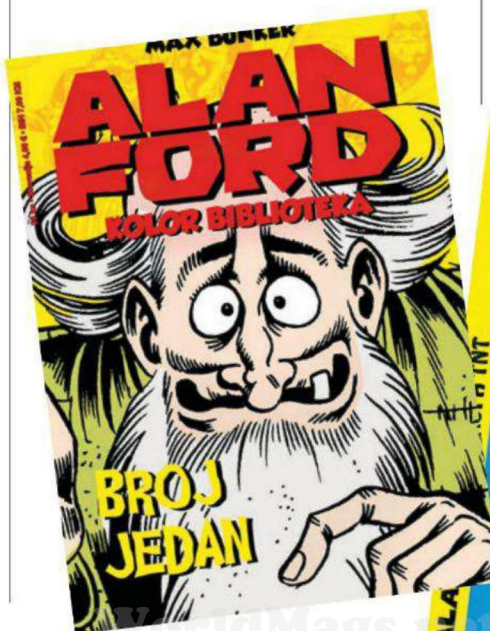
Max Bunker in še posebno Magnus sta se s svojimi liki poistovetila do te mere, da sta živel med njimi: bodisi kot karikaturi dveh ne-

uspešnih risarjev na robu živčnega zloma, ki sta se v začetnih epizodah *Alana Forda* pogosto pojavljali, bodisi kot neuspešni samomorilec, v katerem ni bilo težko prepoznati koleričnega Bunkerja, ali pa kot Bob Rock, najbolj arhetipska Magnusova avtokarikatura in povzetek njegovega vzkipljivega značaja. Bunker in Magnus sta se po tisočih in tisočih stripovskih tabel, ki so nastajale ne glede na to, ali je zunaj sijalo sonce ali je luna v Magnusovo domišljijo privabila drugačne obsesije in manj benigne kreature noči, dokončno razšla septembra 1975, ko je izšla njuna zadnja skupna, 75. epizoda *Alana Forda* z naslovom *Odhod Superhika*.

Alana Forda sta kronala precizno usmerjeni cinizem, ki je vedno zadel svoj cilj, in seveda črni humor, ki kot kemijska reakcija bušne že ob prvem srečanju s tajnimi agenti grupe TNT. Ko junaki spregovorijo, dobi grotesknost seriala še toliko prepoznavnejši lesk. *Alan Ford* je (bil?) edinstven 'freak show' v svetu stripa in evropske popkulture, vrhunska družbenopolitična satira, ki je znala italijansko folkloro spretno predstaviti na ulice New Yorka. Saj veste, v Ameriki je vse videti večje – toda *Alan Ford* je bil vseeno prevelik, da bi kdajkoli vzletel v Ameriki. Mogoče ji je bil vedno preveč podoben. In preveč neusmiljen do tistih, ki želijo biti Ameriki za vsako ceno na las podobni ... Ja, ne bo odveč, če med ležanjem na plaži malce obnovite snov in utrdite znanje. [Y]

Nekatere obletnice je treba proslaviti in podoživeti. Četudi samo intimno, na osebni ravni. Mineva namreč natanko 40 let, odkar je *Alan Ford* prvič spregovoril v srbohrvaščini, ki je bila v Sloveniji do leta 1991 eden od uradnih jezikov. In če vam za strip res ni povsem vseeno, ste nekoč v življenju morali srečati *Alana Forda*. Se še spomnite, kaj ste si rekli ob snidenju? Najprej ste se vprašali, kakšen strip za vruga je to. Glavni junaki so narisani tako grdi, tako rekoč odljudni, cele dneve tičijo v zanikrni cvetličarni, kjer jih nadleguje obilen in neznosno len šef, oni pa se tja v tri dni pokoravajo njegovim ukazom. Potem je prišel mimo Bob Rock, nosati tečež, poosebljenje italijanskega temperamenta, sitnost, ki neprestano nerga, ne ukrene pa ničesar. Se vam je Jeremija, revmatični oskrbnik demolirane cvetličarne, morda smilil, ker ga iz epizode v epizodo pestijo vse bolezni tega sveta, ali pa ste v njem prepoznali prefriganega hipohondra, ki bi v kakšni drugi službi že desetletja užival na bolniški? In ko ste ugotovili, da se serial imenuje po Alanu Fordu, ki sploh ni v glavni vlogi stripa, in da to absurdno tajno agencijo sestavlja še Grunf, ki je nekoč Nemcem popravljala letala, zdaj pa nosi majice z globokoumnimi napisi (glej naslov prispevka), ter neobriti sir Oliver, hitroroki hitronogi lažnivi tatinski angleški plemič, ste si rekli, da vas ima nekdo za norca. Pojmovanja o žanrskih konceptih stripa pa so se vam zagotovo sesula, ko je na sceno prišel – oziroma se pripeljal – vodja ekipe TNT, paralizirani stavec Številka 1, ki v navali senilnosti tvezi zgodovinske štorije, ko je prisoben, pa šteje denarce in tajnim agentom nikoli izplačane plače. Povišanja so vedno prihajala v obliki pohval.

Prerasli ste politično korektne stereotype o večnih pozitivcih in *Alan Ford* vam je segel

PRESS TO **PLAY**

MESTO NIKOLI NE SPI ...

NEW YORK **PLAYBOY**

WorldMags.net

THE NEW FRAGRANCE FOR MEN

SARA MERČNIK

FOTO IVANA KREŠIĆ

PLAYBOYJEVO DEKLE LETA 2012

Saro smo z Drave odpeljali v Marino Portorož
in z elanko impression 394 prepluli celotno
slovensko morje.

»Letos sem nudistično sezono odprla na najboljši možen način, z jadranjem na novem fotografiranju – za Playbojevo dekle leta 2012! Presrečna sem. Čutim, da sem s tem dobila svež, radosten veter v jadra svojega življenja.«

In kakšni so tvoji načrti, Sara?

»Zdaj bom uživala in se predala poletju, potepala se bom po slovenskih cestah s čudovitim volvom in odkrivala nove kraje in spoznavala zanimive ljudi. Po razglasitvi pa sem že nastopila kot manekenka, s čimer sem zelo zadovoljna in bom to še počela.«

Kako pa je bilo ohraniti skrivnost, saj smo te v Evinem kostimu posneli še pred Playbojevo zabavo v ljubljanskem klubu Top, kakor naredimo vsako leto, potem ko so nam znani rezultati glasovanja bralcev, tujih urednikov in našega uredništva?

»Joj, to pa ni bilo lahko, saj zelo rada govorim. Fantu sem seveda zaupala, pred vsemi drugimi pa molčala. Mi je pa to prineslo novo dragoceno izkušnjo in spoznanje, da lahko zase zadržim še tako veliko skrivnost.«

Bravo, Sara, čudovito si se izkazala ne samo v tem, čestitamo ti za naslov in ti želimo uresničitev vseh tvojih najglobljih želja. 📺

Art direktor: **Gojko Zrimšek**
Asistent fotografije: **Vasja Semolič**
Ličenje: **Nataša Zajc**
Frizura: **Robert Štamcar**
Stiliranje: **Špela Jambrek**
Obdelava fotografij: **Aleš Makovec**

Fotografije smo posneli v Marini Portorož in na Elanovi jadrnici impression 394. Za pomoč se posebej zahvaljujemo direktorju Marine Portorož Sebastjanu Selanu in Poloni Okorn iz Elana Marine.

Stran 36–37: bluza Marc'O'Polo, Emporium; sandali UGG, Sportina XYZ
Stran 40: sončna očala, Optika Reinhold
Stran 41–43: ruta, Maxi
Stran 44: prosojna tunika s pasom Top Shop, Emporium
Kazalo: slamnat klobuk Scotch&Soda, Maxi

world

BOGATE NAGRADE DEKLETU LETA 2012

INTERCLASS CARS, d. o. o., zmagovalki v enoletno uporabo
podarja trivratnega VOLVA C30.

IN KAJ LEPEGA SO ŠE DOBILA NAŠA DEKLETA?

ZLATARNA CELJE podarja zmagovalki srebrno plaketo in zlato briljantno ogrlico s tahiti biserom in briljanti, preostali dekletom pa vsaki srebrno verižico iz kolekcije Lencia by Zlatarna Celje, ki je moderna, ekstravagantna in pestra – kot nalašč ustvarjena za drzno, uspešno in samozavestno žensko, ki ve, kaj hoče. SUNNY STUDIO zmagovalki podarja trimesečno karto za fitnes, vodeno vadbo in razvajanje v spaju, kozmetično nego Dermalogica, nego nog, nego rok in tri obiske v solariju, preostali dekletom pa trimesečno karto za fitnes, vodeno vadbo in razvajanje v spaju za tri mesece. Da bodo lepa dekleta tudi lepo naličena in da bodo lepo dišala, ORBICO vsem puncam podarja kozmetiko Max Factor in parfume Playboy. BIOLINE PLUS, d. o. o., podarja dekletom ure znamke Fossil. Zmagovalki frizerski in kozmetični salon Studio 4 v Ljubljani poklanja pričesko po njeni izbiri.

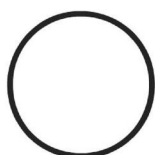

TEKST TADEJ GOLOB FOTO BOR DOBRIN

Matevž Lenarčič

Pogovor s človekom, ki je z mušico obletel svet in se vrnil v Slovenijo, ki bi jo bilo najbolje evtanazirati. O poletu, plezalnih dneh, uničevanju planeta, mesožerstvu, medvedih na Kamčatki in pri nas ter vprašanju, ali bog je.

smega januarja letos se je Matevž Lenarčič s Pipistrelovim ultralahkim letalom podal na pot okrog sveta, 19. aprila se je vrnil po preletenih 57.682 kilometrih nad vsemi petimi celinami in po preletu Everesta, kar dolej ni uspelo še nikomur s tako majhno čebelico. Sicer pa Lenarčič na tem področju itak sam postavlja standarde, in če je na tem poletu že s kom tekmoval, je s svojim prvim obletom zemeljske krogle. Leta 2004 jo je namreč obkrožil prvič, vendar po krajši in manj razgibani poti.

Čeprav sam ne mara razvrščanja v predalčke, ga, če hočemo, najdemo v številnih. Tako je diplomirani biolog, alpinist, jadralni padalec, (seveda) pilot, fotograf, naravovarstvenik, vegetarijanec, oče dveh otrok in – tisto, kar najmanj mara – podjetnik s podjetjem za fotografiranje zemlje iz zraka, od katerega živi. Star je 53 let, rojen v Trbovljah, stanuje v Rečici v Savinjski dolini. Na prvi pogled deluje mrko in redkobesedno, in ko se razgovori, so njegove trditve manj redkobesedne, pa še vedno temačne. To, kar sedi danes v parlamentu, je prava slika Slovenije in bi jo bilo zato najbolje ukiniti, pravi. Živimo v raju, pa ga bomo uničili z medsebojnimi prepiri. Človek je predator in čas bi bil, da si to priznamo, če se že ne znamo poboljšati. In ker ne za svet ne za Slovenijo ne vidi rešitve, se je odločil, da bo vsaj sam do takrat, ko oba – svet in Slovenija – še stoji, živel polno življenje. Številni bi rekli tako njegovim stališčem kot načinu preživljanja prostega časa ekstremno, a tudi o tem ima svoje mnenje.

PB: Čestitke za rojstni dan!

ML: Pa kje to izveste?

PB: Internet.

ML: Pravzaprav še sam ne vem, ali ga imam 22. ali 21. maja. Oče je še včeraj rekel, da ga imam 21. V dokumentih piše, da sem rojen 22., ampak oče trdi drugače.

PB: Kako pa to?

ML: So že kaj zaštrikali.

PB: Sklepam, da ga ne praznujete.

ML: Kaj čem to praznovati?

ML: Tako je življenje. Vsaka stvar je lahko v redu, odvisno od tega, kako pogledaš nanjo. Preživeti je treba. Pred Everestom smo denar zapravljali, zdaj ga je pa treba dobiti nazaj. Poleg tega sem že dovolj star, da takšni šoki niso prehudi. Včasih, ko sem se vrnil iz Himalaje, sem še pol leta hodil po jajcih okrog. Zdaj traja to en teden, potem te pa posrkajo banalne reči, plačevanje računov ipd.

PB: Od česa pa živite? Od aerofotografije, od predavanj, razstav?

Življenje je itak samo po sebi praznik ... Vsak trenutek je praznik in vsako stvar razvrednotiš, če si rečeš, da je pa petkrat na leto nekaj posebnega.

PB: Nekje sem prebral, da lahko, če bi bilo to odvisno od vas, mimo ukinejo vse praznike. Tudi osebne potemtakem?

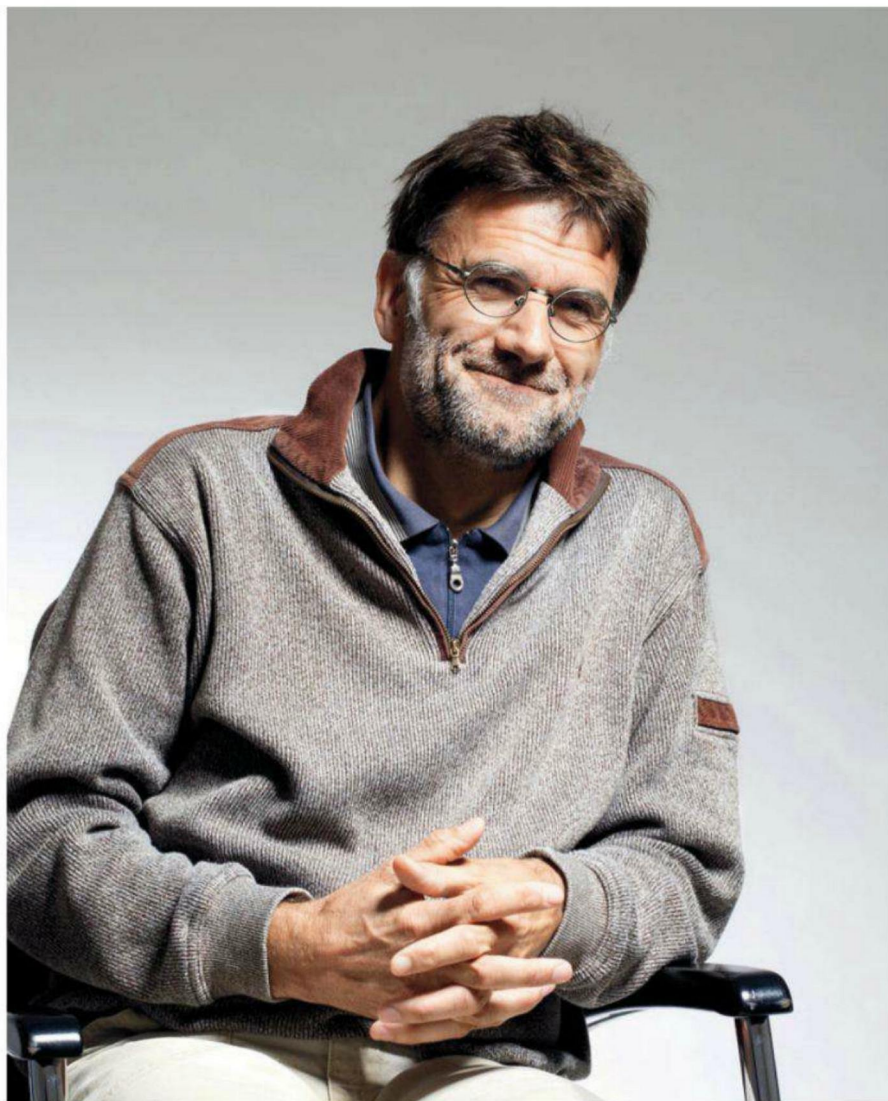
ML: Seveda, ker je življenje itak samo po sebi praznik in ga razvrednotiš, če praznuješ praznike. Vsak trenutek je praznik in vsako stvar razvrednotiš, če si rečeš, da je pa petkrat na leto nekaj posebnega.

PB: V Ljubljano ste, če se ne motim, prišli iz Rečice prek Grosupljega. Opravki?

ML: Pripravljamo razstavo v Bernu v Švici, ki se bo odprla 1. junija v Centru Paula Kleeja na takšni prestižni lokaciji in zdaj tiskajo fotografije pri podjetju v Grosupljem, ki pripravlja fotografije. Jutri sem pa name raval na odprtje v Trento v Italijo, kjer so pa že postavili stalno razstavo, ki bo tam pet let, ampak je nekaj prišlo vmes in ne vem, ali bom šel.

PB: Sprašujem zato, ker ste še pred nekaj več kot mesecem leteli čez Everest, zdaj se pa ukvarjate s takimi tuzemskimi opravki. Kako se človek prilagodi navadnemu življenju?

ML: Predavanja in knjige so za popestritev življenja. Živim od aerofotografije. Imam podjetje Aerovizija, s katerim opravljam panoramsko aerofotografijo, pa tudi kartografijo. Letalo smo modificirali v te namene in delamo špуре sem in tja, sicer dolgočasne, so pa vsaj boljše plačane kot kaj drugega. [smeh] Naročniki so pa država, podjetja, občine. Obstajajo državne karte, ki naj bi jih vsaka tri leta obnovili, ampak je okrog teh razpisov vedno kuhinja in me ne zanima, podatki pa itak hitro zastarajo. Potrebujemo jih tisti, ki delajo v prostoru s fizičnimi podatki. Zadevo smo zagrabili malo drugače kot drugi in začeli to delati z ultralighti, s cenejšo, lažjo opremo, s partnerskimi firmami razvili nekaj lastnega softvera zanj in lasten sistem Geoniss za navigacijo kamere, da ustreza ultralightu in lahko poskrbimo za produkte enake kvalitete. Malo smo premešali karte na tem področju v Sloveniji, kjer so to doslej delali s helikopterji in z večjimi letali, ampak če tehnologija to omogoča, ne moreš čakati.

Veš, kaj je dober podjetnik? To je tisti, ki ustvari večjo dodano vrednost. To pa ustvari tako, da zmanjša zaslužek zaposlenim, pritisne podizvajalce in dobavitelje ali pa se celo preseli v sužnjelastniško Kitajsko. Po domače: bolj jebeš druge, več ti ostane.

PB: Ste z ultralahkimi letali lahko cenejši?

ML: Seveda. In so nas takoj prijavi na vse žive inšpekcije. Da se tega ne sme delati z ultralighti, ampak smo dobili vsa dovoljenja od države in lahko delamo.

PB: In kako vam gre?

ML: Eh ... Podjetnik je zame še vedno žaljivka, tako da nisem podjetnik oziroma mi je nerodno, če me kdo tako imenuje. [smeh] Za preživetje je, bogat pa ne bom od tega in tudi nimam namena. Veš, kaj je dober podjetnik? To je tisti, ki ustvari večjo dodano vrednost. To pa ustvari tako, da zmanjša zaslužek zaposlenim, pritisne podizvajalce in dobavitelje ali pa se celo preseli v sužnjelastniško Kitajsko. Po domače: bolj jebeš dru-

ge, več ti ostane. Če neke vzameš, potem tam tega ni. Meni to ne gre in zato mi je podjetništvo odvratno. Delaš, padeš v to, potem pa nimaš časa. Zdaj imam ravno toliko denarja, da lahko rečem, da nisem revež, čeprav nimam pa nič privarčevanega. Če gre podjetje jutri v stečaj, sem v riti. Vsa družina nima nič privarčevanega, in to nameno. Nobenih skladov, nič. Tisto, kar imamo, zagonimo, ker želimo živeti tukaj in zdaj.

PB: Vedno sem si vas želel vprašati tole: kako dober pilot ste?

ML: Najboljši.

PB: To itak, ampak kaj to pomeni?

ML: To pomeni, da če ne misliš, da si najboljši, potem bolje, da ne voziš letala. Malo kariki-

ram, ampak dejstvo je, da ne smeš preveč dvomiti vase. To je podobno kot v alpinizmu. Če tam dvomiš, da boš preplezal neki raztežaj, ga ne boš. Bazična samozavest mora biti. Seveda imaš milijon dvomov, ampak verjeti pa moraš, da se lahko zmeraj spraviš iz težav.

PB: Opravili ste izpit za vizualno letenje ...

ML: In za instrumentalno.

PB: Je bil virus opremljen z instrumenti za nočno letenje?

ML: S tem je bilo pa tako, vse napol nelegalno. Letalo je ultralight, ultralightov pa ne moreš opremiti s temi instrumenti oziroma ne smeš leteti v razmerah brez zunanje vidljivosti. Tole letalo je bilo modificirano in je bilo zaradi tega registrirano kot eksperimentalno, takšno letalo pa bi teoretično lahko opremil za instrumentalno letenje, s tem da ga ni mogoče uporabljati za komercialno. Ampak instrumenti niso bili ravno po tistem spisku, ki ga zahteva dovoljenje za instrumentalno letenje, vendar dovolj, da sem lahko tako letel. Po svetu te pa tako ali tako nihče ne vpraša, kakšno letalo imaš, kakšno licenco imaš.

PB: Se pravi, da ste s tem virusom lahko leteli v popolni temi?

ML: Seveda, drugače ne bi bil tukaj. Ponoči, v oblakih ... Na tej zadnji poti okoli sveta sem precejkrat tako letel, večkrat, kot bi si želel. To letalo ni ravno boeing, da bi prav zlahka letel v takih razmerah. Majhno je, vsaka stvar ga zmoti, in če se ti pokvari kak instrument, si hitro v velikih težavah, tako da leteti na tak način s tem letalom ni prav velik užitek. Ampak včasih je bilo treba odleteti ponoči ali pa ponoči pristati, v oblakih sem pa bil velikokrat, v slabem vremenu in v nevihtah.

PB: Ko ste odšli na svojo prvo pot z letalom okoli sveta, ste imeli za seboj 400 ur letenja. Koliko jih imate zdaj?

ML: Več kot 4000.

PB: Kako gledate zdaj na tistih 400 ur?

ML: Pravzaprav me je zdaj bolj strah. Niti ni tako zelo pomembno, koliko ur letenja imaš za seboj, ampak je pomembneje, kako obvladaš letalo, s katerim letiš. Če imaš na istem tipu letala za seboj 200 ur letenja, je bolje, kot če jih imaš sicer 5000, na tistem tipu pa vsega 20. Splošni respekt dobivaš z leti, podobno kot pri alpinizmu. Ko doživiš nekaj stvari, približno veš, kaj te lahko čaka. Na začetku si bolj naiven. Respekt se z leti viša.

PB: Imam sina, ki je star osem let in bi rad postal vojaški pilot. Ste imeli sami kot otrok kakšne pilotske ambicije?

ML: Imel sem jih v srednji šoli. Po osnovni šoli so novačili za vojaško gimnazijo in sem mislil, da bi šel, pa so me doma hvala bogu postavili na realna tla. S te perspektive, ki jo imam zdaj, se mi zdi to odlično in bi to napravil tudi za lastne otroke. Slabšega, kot je to, da si v vojski, si ne znam predstavljati, služiti modelom, kot sta Pahor ali Janša, na primer, ali kakšnemu velikemu

Slovincu ali na videz okajenemu predsedniku. [smeh]

PB: Namesto vojak ste postali alpinist?

ML: Pri šestnajstih. Okolje je bilo takšno. Starši so precej hodili v hribe, Janez Bizjak, ki je bil včasih direktor Triglavskega naravnega parka, je bil načelnik Alpinističnega odseka v Trbovljah in naš družinski prijatelj pa sem prišel v tisti krog ljudi, potem je šla pa zadeva naprej po inerciji. Pojavijo se problemi z egom, biti boljši od navadnih planincev. Ampak osnovo ti dajo pa ta stari, odnos do narave, do gorskega okolja, in če te peljejo dvakrat na leto v hribe, je to že veliko. Potem so tam prijatelji, giblješ se v tistem krogu in itak ne vidiš nič drugega. Zdi se ti fajn, ko greš ob treh zjutraj z velikim ruzakom na avtobusno postajo ali pa na vlak in potem še na en avtobus – in se zdiš sam sebi džek. Potem se začneš primerjati, tekmovati, prerivati.

PB: Kako globoko ste zabredli v ta tekmovalni alpinizem?

ML: Zelo malo, če pogledam druge iz moje generacije, ker sem tudi zelo kmalu nehal plezati zelo težke smeri. Pri sedemindvajsetih sem že kar zaključil. Je pa bilo obdobje med 20. in 27. letom zelo intenzivno, čeprav še vedno ne tekmovalno. Še vedno smo izbirali smeri glede na to, ali so se nam zdele fajn, in ne glede na to, kaj bi nam vzpon čez nje prinesel. Tisti iz moje generacije, ki so vztrajali, so že padli v te bolj profesionalne vode, polprofesionalne. Silvo Karo, recimo, pa Janez Jeglič, onadva sta vztrajala, Karo neverjetno dolgo. Ampak tja do '86, '87 ni bilo te scene, vsaj jaz se tega ne spomnim.

PB: Na turi v Franciji se vam je ubil soplezalec, pa ste kljub temu odšli še isto leto na odpravo v Himalajo. Vas nesreča ni odvrnila od plezanja? Ni bilo pomislov?

ML: Pomislov je bilo milijon, ker je bil Boris Simončič tudi moj najboljši prijatelj. Leto prej sva prišla iz Patagonije in po njej naju je Aleš Kunaver povabil na odpravo v južno steno Anapurne. Odšla sva v Chamonix po opremo in še nekaj na hitro splezat, pa se je ubil. Katastrofa! Jeseni je bila pa odprava. Nekaj časa je bila kriza, ampak je bilo treba še naprej hoditi v hribe, tam sem srečal po naključju skupino, ki je tudi šla na odpravo, Bogdana Biščaka in druge Postojncane. Tista odprava na Anapurno je bilo povsem rezultatsko ponesrečena, nič ni bilo od nje.

PB: Kaj je šlo pa narobe?

ML: Čudno vzdušje je bilo. Za vodjo je bil predviden Nejč Zaplotnik, ki pa se je pred tem ubil. Moral bi tja tudi ta moj soplezalec Boris, pa se je tudi ubil. Naš cilj je bil preplezati južno steno Anapurne I, po katerikoli smeri pač. Načrtovali smo novo smer po sredini stene desno od Britanske smeri, pa nam je padajoče kamenje vsak dan stolklo vrvi, ki smo jih prej napeli. Plezali smo ponoči, podnevi nam je pa vse stolklo.

Potem smo zavili proti levi, proti Britanski smeri, pa so bile tam tako slabe razmere, da nismo prišli nikamor. Nevarno kot svinja, nekajkrat nas je pošteno zbombardiralo. Vmes je zapadlo še dva metra snega in nas zasulo ... Tudi pretoplo je bilo za tisti čas v Himalaji. Kako so pa Angleži preplezali tisto, mi pa ni jasno. Kako so splezali čez tiste ledene gobe? V tistih razmerah, ki smo jih bili mi deležni, je bilo za moje pojme to popolnoma neizvedljivo.

PB: Pri sedemindvajsetih se je alpinizem pri vas izpel?

ML: Že dlje časa je bilo tako. Vedno bolj smo banalizirali vse, na primer, zakaj je sploh treba kam, in če preveč razmišljaš o vsem, se ti zazdi vse brez zveze. Tako da smo malo zajadrali s padali, dobili družine ... Pa saj smo še šli kam, na Norveško, in jaz sem ves ta čas še vedno plezal, ne pa tako, da bi si rekel: zdaj moram pa na to odpravo

Za tveganje moraš imeti razlog. Ali to, da si v riti in moraš tvegati in je najlažja rešilna varianta ta, da splezaš do konca, ali pa moraš nekaj videti spredaj.

in čez dve leti na to. Tega ni bilo. Povzpel sem se še na osemtisočak Broad Peak v Karakorumu, potem je šlo pa počasi in neopazno navzdol. Mogoče je bil tudi to problem, ker nisem imel nikoli kakšnih velikih tekmovalnih ambicij. Tudi tekmovalnost mora biti del tvojega alpinizma, da vztrajaš. Če gre samo za gušt, se ti kmalu zazdi prenevarno. Vidiš, na to pa doslej nisem pomislil.

PB: Pred leti sva sedela na kavi in ste rekli, da se vam zdi alpinizem po svoje brez zvezen, ker zmagujejo tisti, ki več tvegajo?

ML: Ja, mogoče nekaj v tem smislu. Saj nihče ne tvega preveč rad. Za tveganje moraš imeti razlog. Ali to, da si v riti in moraš tvegati in je najlažja rešilna varianta ta, da splezaš do konca, ali pa moraš nekaj videti spredaj. Samo za gušt ne greš plezat južne stene Daulagirija, moraš videti nekaj spredaj, moraš tekmovati.

PB: Kakšno je vaše mnenje o Tomažu Humarju, o njegovi plezariji?

ML: Tomaževa zgodba je večplastna. Po eni strani je vse, kar je napravil, vrhunsko, brez zadržka se mu priklonim do tal in sem mu celo nevoščljiv. Tudi jaz bi, če bi si upal [smeh]. Po drugi strani in čez nekaj časa se mi je pa zazdelo tudi patološko. Kar je počel na silo in za to, da bi še bil v medijih, ker je medtem malo padel iz njih, se mi je zdelo skoraj bolno. Po mojem se ni moglo končati drugače, kot se je. Tako na hitro o tem.

PB: Slovenci smo imeli nekaj alpinistov, ki jim je uspelo doseči splošno prepoznavnost. Mogoče je bil prvi tak Jože Čop pa potem Mahkota, Šrauf, Grošelj,

Česen in Humar. Sami niste nikoli razmišljali o kakšni podobni karieri?

ML: Ne, absolutno ne, ni bilo takih načrtov. Če hočeš to, se moraš odločiti in si postaviti jasne cilje. Bi pa težko primerjal prejšnje in Humarja. Humarja bi lahko primerjal s Česnom, ki je bil prvi, ki je hotel iz alpinizma res narediti kariero. On se je pravočasno umaknil, Tomaž pa ne. Drugi so pa blesteli v drugih časih, ko mediji niso bili tako razviti in jih niso mogli tako posrkati. Mediji v socializmu tudi niso bili skapitalizirani in so imeli pozitivno konotacijo, zdaj imajo pa velikokrat negativno zaradi ustvarjanja dobička, rumenih zgodb in zato, ker zahtevajo od tebe vedno nove stvari. Kri.

PB: Do letalstva ste prišli prav s plezanjem?

ML: Ja, ko sem še vedno zelo intenzivno plezal, sem že začel leteti z jadralnimi padali. Pravzaprav so s tem začeli alpinisti. Splezaš

gor in letiš dol. Saj kaj težjega s tistim težkim padalom nisi mogel splezati, sva pa šla enkrat z bratom Markom v Krmo in preplezala Poševno zajedo v Draškem vrhu in se na drugi strani spustila s padalom. Krasno!

PB: Koliko je takrat tehtalo takšno padalo?

ML: Uh, najmanj kakšnih deset kilogramov. Potem človek opazi, da mu nekaj ustreza, pa fotografirati sem začel, videl, da je s padali to zelo omejena reč, tako da sem potem opravil izpit za letalo.

PB: »Prepričan sem, da ljudje vse počnejo zaradi frustracij,« ste rekli v nekem intervjuju. Kaj to pomeni? Da so ljudje, ki se ukvarjajo z 'ekstremnimi' rečmi, bolj frustrirani kot ljudje, ki se ne?

ML: Jaz mislim, da so, čeprav je vprašanje, kaj vse razumeš s frustracijami. Zame so frustracije vse stvari, ki jih človek v sebi čuti kot dvom ali pa kot kontrast: gor – dol, levo desno, črno – belo, lepo – grdo, pametno – neumno, lepo – grdo ... To so frustracije in po mojem tisti, ki ima te kontraste bolj razvite kot drugi, počne zahtevnejše stvari. Ker pač čuti potrebo, da uravnoteži zadevo. Frustracije sicer mnogi razumejo v negativnem smislu, sam pa gledam nanje pozitivno. Vsi jih imamo, skušamo jih prikriti, ampak brez njih ne moremo živeti. Ne moreš ustvariti ravnotežja v sebi, če ne poznaš levega in desnega.

PB: Se človek rodi s tem? Z bolj razvito težnjo po izenačevanju?

ML: Seveda. Tudi to, biti prvi, je gromozanska frustracija. Zakaj neki Pahor čuti tako gromozansko potrebo po tem, da bo prvi? Tega nima vsak in tudi ne moreš biti pred-

sednik vlade brez tega. Pahor ne bi bil nikoli predsednik vlade, če ne bi premogel tega. Po intelektualnih sposobnostih najbrž ne bi prišel tako daleč.

PB: Ekstremno ... Najbrž se oba strinjava, da ta beseda ne pomeni nič?

ML: Jaz ne vidim nič razen zlorabe v medijske namene, ker ne vem, kaj je to. Zate, ki ne znaš leteti z letalom, je najbrž letenje ekstremna zadeva, zame pa ne. Zate preplezati osmico ni ekstremno, zame pa ta trenutek je.

Teško se je okarakterizirati in spraviti v neki predal, to sem zmeraj sovražil. Tudi fotograf nisem ... Pravzaprav nisem nič.

PB: Kako bi se potem sami označili?

Kaj vam piše na vizitki?

ML: Kaj mi piše? Ime. Imam pa več vizitk in na tej, ki sem jo uporabljal pri tem projektu, mi je pisalo pilot. Teško se je okarakterizirati in spraviti v neki predal, to sem zmeraj sovražil. Tudi fotograf nisem ... Pravzaprav nisem nič. Še najbolj sem padel v alpinistično in letalsko sceno. Fotografska scena mi nikoli ni sedla, pa katerakoli druga tudi ne. No, če prav pomislim, tudi v alpinistično nisem tako zelo padel, kot sem včasih mislil, da sem. Da bi vse svoje življenje gradil na neki dejavnosti, recimo alpinizmu ali letalstvu ali fotografiji, tega pri meni pač ni.

PB: Ko ste se prvič podali na pot okoli sveta, ste izbrali kanadsko letalo CH-701 z zvdevkom sky jeep. Drži?

ML: Ja, dizajn je bil kanadski, delali so jih pa na Češkem.

PB: Pipistrela takrat še ni bilo?

ML: Je bil, samo je bil zelo neprepoznaven, pa tudi delal je letala, ki me takrat niso zanimala. Potreboval sem letalo za polet do Kamčatke, kjer bi slikal iz zraka za knjigo, ki sem jo takrat nameraval narediti. Potreboval sem letalo s primernimi lastnostmi: da lahko nanj montiram čolne, da lahko z njim pristanim na snegu, na mokri travi, povsod.

PB: Na Kamčatki ste pa slikali medvede?

ML: Dvakrat sem šel tja, slikal medvede, ker sem hotel narediti knjigo o tem, ampak mi še nekaj manjka. S helikopterjem bi bilo predrago, z letalom na Kamčatko se mi je pa zdelo fino, avantura, pa tudi čista iluzija, če zdaj na to pomislim. To je bilo prva leta po perestrojki in padcu železne zavese in takrat se je Kamčatka šele odprla Zahodu. Prej je bila zaprta zaradi vojske. Potem sem si urejal dovoljenja, da bi letel tja, in po pol leta dogovarjanj v Moskvi so mi rekli oni tam, da bom mogoče celo dobil dovoljenja, ker se tako trudim, ampak če jih bom dobil, naj grem okoli sveta, ker jih nikoli več ne bom dobil. Precej ljudi si je namreč želelo obleteti svet, pa niso dobili

dovoljenj. Prej o tem nisem niti razmišljal. Na Kamčatki sem spoznal Charlieja Russella, ki je preučeval medvede, legendo, ki je s partnerico živel tam osem sezon in vzgajal medvede. S seboj je imel tudi svoj ultralight, ki ga je tja pripeljal, sestavil in letel z njim. Brez vseh dovoljenj. [smeh] Tudi on je sanjal, da bo, ko bo končal svoj projekt, z letalom odletel naprej čez Beringov preliv in domov. Tako sem prišel do ideje, da bi obletel svet, čeprav je bil tisti moj prvi avion popolnoma neprimeren za letenje na dolgih relacijah. Ampak ker

sem ga že imel, sem pač šel. Ivo Boscarol mi je sicer pred odhodom pisal in v pismu razložil, zakaj vse je njegovo letalo boljše.

PB: In če primerjate letali?

ML: Ne, to sta čisto drugi zgodbi. Potem sta prišla Pipistrelova sinus pa virus. To so tri različna letala po performansah. Prvo je bil takšno, da če mu je med poletom crknil motor, si pogledal dol in si moral tam pristati. Fineso je imel sedem, kar pomeni, da lahko teoretično v enem višinskem kilometru prejdra sedem kilometrov. To je zelo malo. Sinus je imel 1 proti 28, virus pa 1 proti 16, ampak pri drugih hitrostih. Kanadsko letalo je letelo s 120 kilometri na uro, sinus 190, virus pa 250, celo 270. Sem pa moral s tistim kanadskim letalom zaradi požarov pristati v Sibiriji in ni bilo težav, če bi pa to poskusil s sinusom in virusom, bi ju pa gotovo oba razbil. Takrat sem 40 dni čakal na končno dovoljenje v Minsku v Belorusiji, pa čeprav sem že imel dovoljenja, in so mi ga dali šele, ko sem obljubil, da bom s seboj vzel navigatorja, Rusa, s katerim je bil pa pravi žur in sva še zdaj v stikih. Andrej Dobrovin mu je ime. Svetovni žigolo, čez celo Sibirijo ga je bilo polno, 62 kilogramov težek, pa višji kot jaz.

PB: Pred tem zadnjim poletom Green-Light WorldFlight je bilo treba na letalu opraviti tudi nekaj dodelav ...

ML: Ja, in to kar precej. Glavni razlog za predelave so bili dolgi poleti, recimo iz Čila na Velikonočne otoke, pa višina, Everest. Za dolg doseg so morali na novo izdelati notranjost kril. Na zunaj so ostala enaka, notri so pa spremenjena. Malo ojačena in ves sprednji del je rezervoar. Ni več rezervoarja v krilu, ampak je to ves sprednji del krila. Tako je bilo v vsakem krilu po 150 litrov goriva pa zadaj je bil še en rezervoar za 50 litrov v prtljažniku. Potem je bilo treba narediti nov sistem za ventilacijo, povsem unikaten, ki je, hvala bogu, odlično deloval.

PB: To so vse izdelali pri Pipistrelu?

ML: Ja. Potem pa vsaka taka modifikacija

potegne milijon drugih, tako da je bilo letalo krepko modificirano. Motor je bil drug, ker bi običajnemu na višinah zmanjkalo kisika. Ta, ki sem ga uporabljal, ima turbino, in ker je motor težji, se je porušilo težišče in je bilo spet treba spreminjati. Tako so ga na koncu pritrdili neposredno na požarno steno, in ne prek nosilcev, to je pa potegnili za seboj dodatne dvome. Bo zdržalo ali ne? Se bo požarna stena stalila? Kar precej neznank je bilo, ki jih nisem mogel testirati, preden sem odletel.

PB: Požarna stena je kaj?

ML: To je stena, ki loči kabino od motorskega dela, ki je po navadi malo bolj izolirana, da te takoj ne skuri, če izbruhne požar.

PB: Kako ste rešili težave z nabiranjem ledu na krilih?

ML: Teh pa ne moreš rešiti. Imeli smo rešitev za zmrzovanje propelerja, ampak bi to pomenilo deset kilogramov dodatne teže, tako da s tistim ni bilo nič, pa tudi koristilo nam ne bi, ker če ti letalo zmrzne, ti ne pomaga, če se propeler še kar vrti. Tako da je bilo treba paziti, da nisem zapeljal v kaj takšnega.

PB: V kaj?

ML: Območje zmrzovanja je relativno majhno. Če je premrzlo, tudi ni nevarno, pa če je premalo, prav tako ne. Za clear ice, nabiranje te glazure prozornega ledu, je najbolj nevarno območje od plus pet do minus 15 stopinj Celzija.

PB: Na vrhu Everesta ste bili torej razmerno varni pred tem?

ML: Ja, tam ni večje nevarnosti za icing. So pa bile drugje. Če te to doleti, ni druge, kot da pristaneš. V Ekvadorju se mi je to zgodilo. Quito leži precej visoko, na višini našega Triglava, letel sem v slabem vremenu, nenehno v oblakih na višini 17 tisoč čevljev, kar je nekje na 5200 metrih, pri temperaturi plus tri in niti nisem opazil, da se mi na krilih nabira led. Potem so mi odpovedali instrumenti, ker mi je zmrznila pitot cev, letel sem skozi oblake brez instrumentov in potem mi je šele potegnili, kaj se dogaja. Prižgal sem gretje pitot cevi, tako da sem čez nekaj minut spet lahko uporabljal instrumente, in poklical kontrolo bližnjega letališča, kjer sem hitro pristal.

PB: Letalo z ledom na krilih izgubi letalne sposobnosti?

ML: Zmeraj bolj. Več ko je ledu, slabše je, dokler jih dokončno ne izgubi. To je edina res zaješana stvar pri majhnih letalih. Ko sem letel z Antarktike, je bila živa štala. Na Antarktiki sami je bilo kolikor toliko v redu, pri Ognjeni zemlji se je pa vreme pokvarilo. Letel sem precej visoko in nisem imel več izbire. Pred poslabšanjem sem se moral spustiti tik nad morje, kjer je bila temperatura plus štiri stopinje, in notri med fjorde. Virus je visokokrilno letalo in ta led opaziš, ko se začne nabirati na spodnji strani kril in takrat nimaš več prav veliko izbire.

Moraš dol ali pa gor. Ta led se namreč na soncu hitro sublimira, tudi če je mrzlo.

PB: Na Inštitutu Jožefa Štefana naj bi vam izdelali oblačilo za prelet Everesta.

ML: Ja, pa ni bilo zaradi pomanjkanja časa nič iz tega. Pogovarjali smo se o tem, ampak ker je to potekalo tik pred zdajci, so bili enkrat oni preveč zaposleni, enkrat pa jaz in ni šlo. Poklical sem jih, da bi v njihovi komori testiral sistem za kisik. Imel sem sistem s kisikom, ki še ni bil preizkušen na taki višini. V podjetju, ki ga izdeluje, so mi rekli, da bi moral delovati, sam sem si ga pa želel preizkusiti. Ta sistem se uporablja v letalski industriji tja do višin 6500 metrov, maksimalno 7000, in sem mislil, da imajo na Štefanu hipobarično komoro, pa je nimajo. Oni samo zredcirajo odstotek kisika, pritisk je pa v njihovi komori še vedno isti, le koncentracija kisika je nižja. Ta moj sistem pa sestavlja elektronska zadeva, ki zazna vdih in je dovala kisik na podlagi dihanja. S tem sem prihranil ogromno kisika, delovala pa je na podlagi znižanja tlaka. Više ko si bil, več kisika si dobil. V komori tega nisem mogel preizkusiti. Na Štefanu so mi pa pomagali, da bi dobil ogrevano obleko, ki že obstaja. Izdelali so lutko, ki so jo sami naredili in s katero lahko merijo izolativne sposobnosti obleke. V tem smislu smo se pogovarjali, da bi jaz reklamiral tisto, kar oni že imajo, jaz pa bi lahko nekatere stvari stestiral, ampak potem zaradi pomanjkanja časa ni bilo nič iz tega.

PB: Kaj ste pa imeli oblečeno ob preletu Everesta? V poročilu s prvega letalskega preleta Everesta leta 1933 se mi zdi zabaven opis, kako jim je bilo vroče, ko so se v Indiji vkrcavali na letalo.

ML: Kabina je bila vedno pretopla, ker je bil motor pritrjen neposredno nanjo in je bila tišta stena kot radiator. Vijaki, ki so gledali ven, so se segreli do 100 stopinj Celzija. Tudi gretje je delovalo, tako da s tem nisem imel nobenih težav. Oblečen sem bil sicer še kar, ampak bolj zato, če bi moral zasilno pristati in ne bi padel nag na himalajske ledenike. Na nogah sem imel hribovske čevlje, s seboj pa dereze, če bi se kaj zgodilo.

PB: In kako je šlo čez Everest?

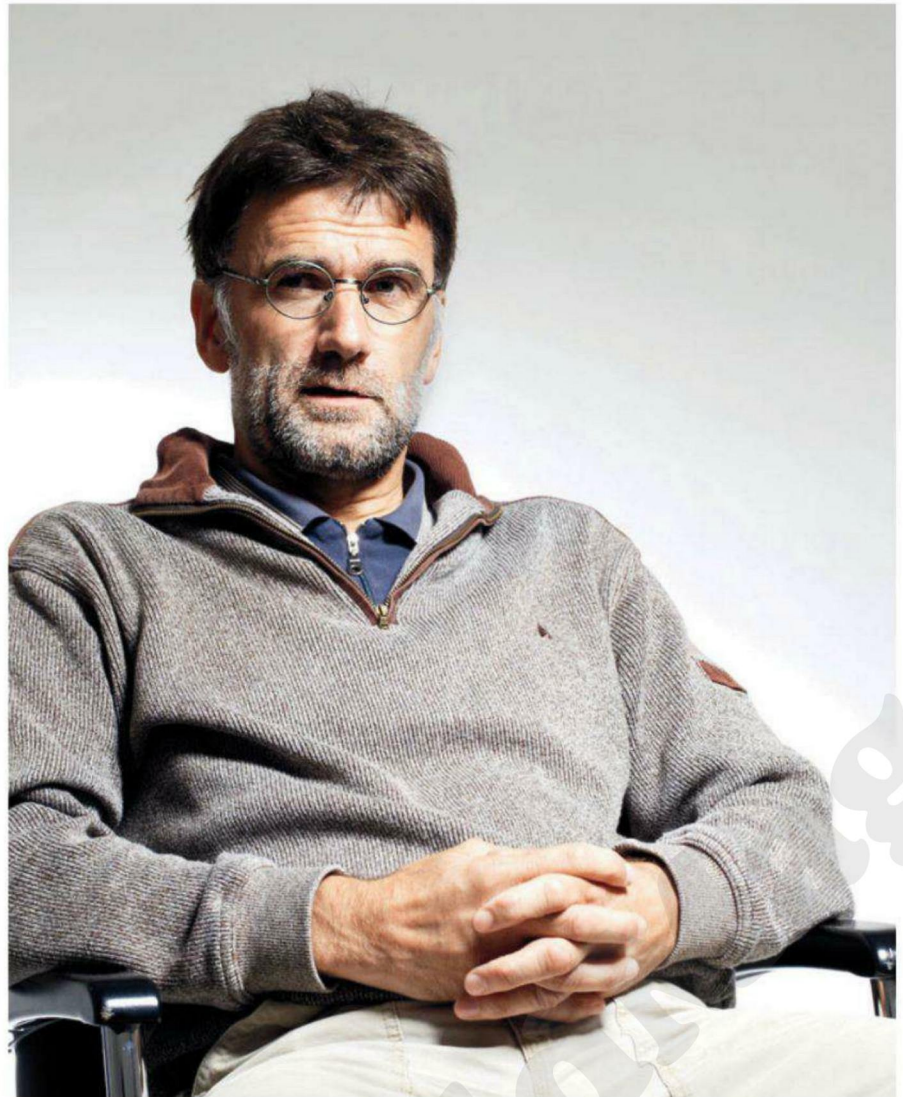
ML: Precej stresno, ker je bilo treba odgovoriti na več neznank. Tako letalo še nikoli prej ni letelo na tej višini. Leteli so z zmajem, kar je pa čisto druga zgodba. Zmaj pravzaprav ne more pasti v stoll, se pravi v položaj, ko ne more več leteti, letalo pa zlahka izgubi vzgon. Tudi površina krila zmaja je bistveno večja glede na težo. Ima pa zmaj druge težave, kup drugih težav. S tem, ki je preletel Everest z zmajem, z Richardom Meredithom Hardyjem, sva se dobila v Londonu in se pogovarjala. To je bila prava ekspedicija. Zmaja so pripeljali v Luklo in potem v Sjangboče, kjer sta s kolegom čakala dva meseca na prave razmere. Vzletela sta z enim motornim zma-

jem, ki ga je pilotiral Richard in na vrvi vlekel za seboj navadni zmaj s sedaj že pokojnim Angelom d'Arrigom. Še pred vrhom sta nalezla na turbulence, vrv se je snela in tako je vrh preletel samo Richard. Ampak onadva sta imela vreme brez vetra, pihal je s hitrostjo petih vozlov, kar se ti v maju lahko zgodi. Sam sem imel druge težave. Polet sem načrtoval februarja ali marca, ko čez Everest piha jet stream [orkanski vetrovi od 200 do 300 km/h], dokler ga v sredini maja monsun ne porine v Tibet in je mir in lahko dobiš bolj zatišna dva dneva, mogoče tri. Ampak da bi bilo povsem brez vetra, pa ne gre. To je bila moja glavna frustracija, potem pa kisik in pa letalo samo, kako se bo obnašalo. V Sloveniji

sem ga sicer preizkusil na večji višini, tako visoko pa ne, in tudi če bi ga, to ne bi bilo isto. V Sloveniji, kjer na tej višini ni turbulenc, ni težav, v Himalaji pa so, in če te enkrat vrže, se v tistem redkem zraku težko pobereš. Tako da sem bil precej posran. [smeh]

PB: Startali ste v Pokari, ne ravno na najbližjem letališču. Zakaj?

ML: Skoraj nemogoče je bilo zaradi birokracije startati iz Katmanduja. V Pokari sem pa imel znanca iz njihovega letalskega kluba Nepal Avia in oni so mi vse uredili. Obstajata samo dve možnosti, ali Pokara ali Lukla, ampak v Lukli si v tisti luknji, iz katere nič ne vidiš. Marca, februarja je v Himalaji tako. Ko se hitrost vetra zmanjša, se začne vlaga dvigo-

Tudi gretje je delovalo, tako da s tem nisem imel nobenih težav. Oblečen sem bil sicer še kar, ampak bolj zato, če bi moral zasilno pristati in ne bi padel nag na himalajske ledenike. Na nogah sem imel hribovske čevlje, s seboj pa dereze, če bi se kaj zgodilo.

vati, kondenzirati in takoj začne snežiti, tako da imaš časa približno pol dneva. Nekaj takega se je na veliko srečo kmalu naredilo, vetrovi so pihali s hitrostjo med 40 in 45 vozli na vrhu Everesta, kar sicer ni tako malo. Če bi bilo 50 in več, ne bi šel, tako mejo sem si postavil. Problem je še ta, da je vidljivost v tem letnem času v Nepal ubijalska. Vreme je sicer lepo, ampak je ta mist, da ne vidiš nikamor. Do višine 6000 metrov nisem nič videl, potem je bilo pa krasno, popoln privilegij.

PB: Je polet potekal gladko?

ML: Ja, razen tega, da nisem imel dovoljenja. Poskusili smo ga dobiti in smo se pogovarjali s šefom civilnega letalstva, z glavnim, dobili so ga v Pokaro in je, preden so ga nalili, obljubil vse. »Matevž, no problem, tomorrow morning you will get fax with any permit on you want.« Faks je res prišel, samo da na njem ni bilo tega. Pisalo je, da lahko letim do višine 4000 metrov in v bližini Katmanduja, tako da sem moral leteti na šverc. Problem je bil, da iz Katmanduja proti Everestu letijo potniška letala na panoramskih poletih nekje do višine 22 tisoč čevljev. Slišal sem jih, ampak sem moral ugasniti transponder, da me niso zasledili na radarjih. Povedal sem jim, kje sem, čeprav nisem bil tam, nisem pa vedel, kje so oni. Ne bi bilo lepo, če bi zrušil kak potniški avion. Letel sem do Lukle, nad njo navil navzgor in čez Ama Dablam in Lotse proti Everestu. Prav čez vrh nisem šel, ker so bile premočne turbulence, ampak tam okrog, v bližini.

PB: Vas kdaj, ko tako letite čez vrhove, prime, da bi bili tam gor? Peš kot alpinist?

ML: Hja, to je čisto druga zgodba, ampak, ja, velikokrat, ker gre za popolnoma druge filinge. Vohat prežgano kožo zaradi sonca pa mraz, tega v letalu ni, in če to enkrat doživiš, bi še in še. Meni več kot vizualno doje-manje sveta pomeni vonj. Spomine na prvo odpravo na Grenlandijo mi še vedno predstavlja vonj. Enako s Himalajo. Vonj več kot slika, vonj po slabi hrani.

PB: Pipistrel se usmerja k električnim letalom. Je tukaj prihodnost letalstva?

ML: Mislim, da ne. Po tem, kar vemo zdaj o akumulatorjih in hranjenju energije, mislim, da ni šans. Vendar nikoli ne vemo, kaj bodo še pogruntali. Današnja tehnologija za izdelavo akumulatorjev ima mogoče še 100 teoretičnih odstotkov možnosti za izboljšavo, in to je to. Če bodo izdelali baterije s še enkrat večjo kapaciteto, kot jo imajo zdaj, niso naredili nič, še vedno bo bistveno premajhna. Če zdaj lahko letiš s takim letalom pol ure, boš potem eno uro, nakar boš moral pristati, jih spet napolniti. Morali bi poiskati sistem, ki bi sproti polnil baterije. Električni motor pa je definitivno veliko zanesljivejši od vseh drugih.

PB: Fotovoltaika?

ML: Težko, ker gre prepočasi, ker so premajhni tokovi. Bencin, dizel ali vodik, ne

vem. Da bi si doma napolnil baterije in se potem cel dan s tem vozil okrog, tega pa še lep čas ne bo. Razen če se kaj ne zgodi, in zato je pozitivno, da se trudijo tudi na tem področju. To, da govorijo o tem, da bodo izdelali električno letalo, je pa v bistvu marketing za prihodnost, v tem smislu, da je to ob sedanji tehnologiji neizvedljivo.

PB: Mimogrede, ali ste precej neodvisni tudi v razmerju do Pipistrela?

ML: Stoodstotno. Vsako letalo pri njem kupim. Interes Pipistrel brez dvoma ima, ampak še vedno sem vsako letalo pri njem kupil, je pa zastoj opravljal modifikacije in zagotovil odlično podporo na poti okrog sveta. Tako pri prvem poletu kot pri zdaj-

šnjem, kar niti ni tako malo. Če bi vse seštel, gre za lep kup denarja.

PB: Prihodnost sem omenil z namenom. Ko človek prebira vaše intervjuje, se mu zazdi, da ste precej pesimistični. Nekje sem prebral tole: »Sam imam že nekaj časa težave z odnosom do človeštva.«

ML: Če gledaš tako, sem zelo pesimističen. Če me vprašaš, kakšne perspektive ima človeštvo, bom rekel, da nobenih. To, kar počnemo, je slabše od vsake druge živalske vrste. Imamo se za najbolj inteligentna bitja, a vsak dan kot človeštvo počnemo samomor. Ampak jaz se imam za blaznega optimista. Ker vem, da gre vsak dan vse v kurac, poskušam živeti vsak trenutek blazno

Če me vprašaš, kakšne perspektive ima človeštvo, bom rekel, da nobenih. To, kar počnemo, je slabše od vsake druge živalske vrste. Imamo se za najbolj inteligentna bitja, a vsak dan kot človeštvo počnemo samomor. Ampak jaz se imam za blaznega optimista.

intenzivno, in to se mi ne zdi pesimistično. Če me pa kdo vpraša, kaj si mislim o človeštvu, pa jasno, da ta predatorska logika, pa tisto, kar nam vzgajajo že od vrtca naprej, ta tekmovalnost, ne more nikamor pripeljati. Najprej moraš pohoditi druge in vsak zmagovalec ima okoli sebe množstvo poražencev, kar prav dobro za klimo neke družbe ne more biti. Če je to samo v športu, še ni problem, no, pa tudi to je. Za enega dobrega nogometaša imamo tisoč iztirjencev brez službe. Taka družba ne more dobro funkcionirati.

PB: Ampak ali ni to v naših genih?

ML: Lahko govorimo, da smo kot živali, da smo predisponirani, da smo v bistvu lovci, ampak potem pa dajmo že enkrat reči, da smo živali. Sam pa še vedno mislim, da smo lahko nekoliko drugačni, da imamo takšno zavest, da se lahko zavemo, da to nikamor ne pelje. Ne moreš ljudi vzgajati v tekmovalnost, v predatorje, obenem jih pa učiti, da so nekaj več, da razumejo etiko. Dokler smo predatorji, nismo popolnoma nič več, etične norme pa so prazen okvir.

PB: Po tem zadnjem potovanju ste rekli, da se vsega ni dalo razložiti z logiko in ste hočeš nočeš več stvari morali pripisati naključju oziroma usodi.

ML: Uh, to pa velikokrat, na tem poletu res velikokrat. Pri alpinizmu česa podobnega nisem nikoli napravil. Ko so se mi zdele zadeve prenevarne, sem se obrnil, skoraj nikoli nisem šel do konca. Da bi šel naprej popolnoma brez informacije, kaj me čaka, pa mislim, da celo res nikoli.

PB: Na tem poletu je prišlo do tega?

ML: Ja, recimo pri poletu s Cookovih otokov na Novo Zelandijo na 3000 kilometrov dolgem odseku je tak odvrten predel, iz katerega te težko potegnejo zaradi velikih razdalj.

PB: Spodaj je samo voda?

ML: Ja. Nastala je fronta, okoli katere nisem mogel, in je bilo treba vanjo. Fronte je bilo za 500 navtičnih milj, za več kot štiri ure letenja v groznih razmerah. Vidljivosti ni bilo nobene, povsod okrog strele in turbulence.

PB: Če bi strela udarila v letalo?

ML: Tega bi skurila, ker je plastično. Imel sem instrument, ki je zaznal razelektritve v oblakih, ampak ni delal. Edino komunikacijo sem imel prek satelitskega telefona s kolegom Domnom Graufom, ki je doma za računalnikom gledal satelitske in radarske slike in me usmerjal stran od največje intenzivnosti. Tiste štiri ure so bile težke in takrat začneš malo verjeti v usodo.

PB: Od priznavanja usode do vere ni prav daleč. Ste verni?

ML: Sem krščansko vzgojen s pozitivnim odnosom do krščanstva nasproh, ker se mi zdi brez zveze biti budist v krščanskem okolju, je pa zadeva zelo podobna. Obe veri skušata ljudi postaviti v etični okvir, v katerem bo življenje znosno. Saj pri religiji gre v

bistvu za to. Postaviti norme, po katerih se bomo ravnali, da bomo lahko med seboj sodelovali in živeli po teh kriterijih normalno življenje. Vsaj tako jo jaz razumem. Verovanje v nadnaravno, podnaravno, karkoli že, je stvar percepcije oziroma odločitve. Ali verjameš, da je zakon fizike oziroma zakon, da je ena in ena dva, tisti, ki je absoluten, ali obstaja še kaj zunaj tega. Sam mislim, da obstaja še kaj, zato pri verovanju v nadnaravno pri meni ni bilo težav.

Sam pa še vedno mislim, da smo lahko nekoliko drugačni, da imamo takšno zavest, da se lahko zavemo, da to nikamor ne pelje.

PB: Zakaj? Na podlagi izkušenj?

ML: Zato ker fizika ali matematika, ki temeljita na vnaprej dogovorjenih elementih, ne moreta biti absolutni.

PB: Na aksiomih?

ML: Ja, in ko greš iz tega, si v praznem prostoru. Zato ima tudi končni domet in ne bo nikoli mogla doumeti tistega, kar lahko razumeta filozofija ali literatura. Zato verjamem v boga, ne verjamem pa v enega konkretnega boga.

PB: Ne hodite v cerkev?

ML: Ne hodim, zlasti ne zato, ker sovražim politične institucije, kar Cerkev je, kjerkoli po svetu, ne samo v Sloveniji. Sicer ni v parlamentu, je pa zunaj njega, tudi kapitalsko, dovolj močna, da ima enak ali še večji vpliv.

PB: Ko ste fotografirali Alpe in primerjali svoje fotografije s starejšimi, ste lahko ugotovili, da ledeniki izginjajo?

ML: Ja, in če lahko verjamejo strokovnjakom, ki se s tem ukvarjajo, pravijo, da če bo šlo tako naprej, jih čez 50 let v Alpah ne bo več.

PB: In če ne bo ledenikov, ne bo vode?

ML: Ja, seveda. Alpe so rezervoar pitne vode, sploh ta zahodni, ki je graniten. Granit je magmatska, nepropustna kamnina, ki ne hrani prav veliko vode. Tista, ki pade na tla, tudi takoj odteče. Pri nas je malo drugače, ker je naš Kras kot nekakšna spužva. Tam pa dejansko to, kar priteče, tudi odteče in brez ledenikov bo hitro konec muzike.

PB: So Alpe neozdravljivo bolne ali je še kaj upanja, da se ta trend obrne?

ML: Mislim, da gre za naravne cikle in da je to, kar se zdaj dogaja, naravni cikel, ki ga ljudje s svojim delovanjem precej pospešujemo v eno ali v drugo smer. Težko je pa reči, da samo CO₂ ali drugi zdaj popularni onesnaževalci povzročajo propad ledenikov.

PB: Saj prav to sem hotel vprašati. Pogovarjate se v maju, ki je zelo deževen in daje prav Antonu Komatu, ki je eden tistih, ki dvomi o antropogenem izvoru segrevanja planeta in pravi, da gre globalno segrevanje pripisati periodičnemu de-

lovanju sonca in da je količina CO₂ v atmosferi posledica segrevanja, ne pa njegov vzrok. Ter da je, kar se globalnega segrevanja tiče, najhuje že za nami in se je Zemlja začela ohlajati. Se strinjate?

ML: Ja, s tem bi se sicer na tem retoričnem nivoju strinjal, na filozofskem pa absolutno ne. Dejstvo je, da ljudje svinjamo in da ta svinjarija nekam gre. Ali je to glavni povzročitelj fenomena, ki se zdaj dogaja, pa sploh ni pomembno. Pomembno je to, da živimo v rela-

tivno nezdravem okolju. In če bomo vse to, kar sami povzročamo, preložili na naravno cikliko, ne bomo naredili nič, to pa ni v redu. Če se hočemo znebiti predatorstva, moramo nehati razmišljati kot predatorji. Če hočemo nehati kaditi, moramo začeti tako razmišljati, da bomo nehali kaditi. Nobena politika, nobena organizacija nas ne moreta rešiti, noben Komat, noben Al Gore, noben kjoto, rešimo lahko samo svoj problem. Vsak sam. Če se bomo odločili, da ne bomo kadili, pač ne bomo kadili in ne bomo imeli težav. Če bomo ločevali odpadke, bo to v redu ne samo zato, ker bomo prispevali k čistemu okolju, ampak tudi zato, ker se bomo počutili bolje.

PB: Kajenje? Kaj ima kajenje s tem?

ML: Neposredno ne, metaforično pa. Poglejmo, kako zadeva funkcionira. Še pred deseti leti so bili kadilci džeki. Ko si prišel v restavracijo in rekel, da ti smrdi, so te vrgli ven, kar se danes zdi popolnoma nerazumljivo z današnje perspektive delovanja normalne družbe. To se je v kratkem zelo obrnilo. Očitno se da. Še ena velika zabloda tega sveta je mesožerstvo. Nobene potrebe ni po njem. Že 27 let sem vegetarijanec pa prav fino živim. Nobene potrebe ni po tem, da bi vsako leto pobili po šest milijard krav za vzdrževanje mišične mase. To je čista zabloda, ko si ljudje, celo intelektualci, z doktorati, s trojnimi doktorati arogantno mašijo zrezke v gobec in ne pomislijo, da bi bilo lahko to sporno. To je problem. Ampak treba je pogledati, kaj pravi etika, sicer ne krščanska, mogoče budistična, da je treba biti prijazen, spoštljiv do okolja, do vsakogar, tudi do živali. Pobiti žival, da jo poješ, četudi ti ni treba, je popolnoma etično sporno. Če je treba, je druga stvar, ne govorim o tem. Še huje je pa gojiti živali za to, da jih ubiješ in poješ. Za lažjo predstavo vsakoletnega svetovnega masakra. Slovenija ima 22 milijard kvadratnih metrov. Če daš vsaki zaklani kravi tri do štiri metre prostora, jih šest milijard s težavo spraviš v Slovenijo. In vsaka od njih ima svojo življenjsko zgodbo. Nacisti so imeli podoben odnos do nekaj

milijonov pobitih ljudi v taboriščih pa jih sedaj vendarle nekoliko obsojamo. Hecno, ne ...

PB: Pred leti, ko ste fotografirali medveda na Kamčatki, ste domov prinesli presenetljivo spoznanje, da je medved pravzaprav dobrodušna žival, ali se motim?

ML: Ne vem, ali sem to kdaj rekel, so pa takšni kot ljudje, takšni in drugačni. Problem je v stereotipih. Pravimo, da imajo zamorci dolge in so dobri, ampak so malo glupi. Pravimo, da so medvedi taki in taki ...

PB: Ampak zamorci imajo menda statistično res malo daljše?

ML: Ja, imajo, ampak ni še rečeno, da so zaradi tega boljši. Imajo pa slabšo tehniko pa ni rečeno, da vsaki pašejo daljši ... Čeprav pravijo, da ... [smeh]

PB: Kako je potem z medvedi?

ML: Tam sem spoznal Kanadčana Charlieja Russella, ki je strokovnjak za medvede in je rekel, da je medved kot človek. Če čutim, je rekel, da me bo napadel, me bo, če vzpostavim do njega spoštljiv odnos, sem čisto brez skrbi. Ta obstaja, ta relacija. Živali niso predatorski stroji, kot jih mi pojmujeemo in se do njih tako obnašamo, ampak so osebk z zavestjo in zavedanjem. Absolutno imajo zavest, ta pač ni taka, kot mi mislimo, da bi morala biti. In če pristopiš do živali na tak način, je slika čisto druga, kot če se je lotiš s puško. Najdeš pa med medvedi tudi kakšnega jelinčiča.

PB: Pri nas poznamo vsakoletni odstrel ali odlov medvedov. Ampak glede na to, da sobivamo na majhnem prostoru, ali se da to ravnovesje urediti drugače?

ML: Seveda se da. Ta odstrel je popolnoma nepomemben, ker z njim ne naredijo nič. Populacija se regulira sama od sebe, in če bomo zgradili avtocesto, bo ta regulator populacije medvedov, in ne odstrel. Zaloga medvedov po Balkanu je ogromna, imajo zelo velik areal gibanja, in tudi če mi tukaj vse pobijemo, ne bomo naredili veliko, ker bodo oni prišli k nam. Problem sobivanja je pa ta, da je bil tam najprej medved in šele potem je prišel človek. V Kočevju je bil najprej medved, potem je prišel človek z ovci. Ovce in medved ne gredo najbolj skupaj. Če že prideš z ovci, moraš spoštovati navade medveda, razumeti moraš, da tudi on potrebuje hrano in da bo pač požrl ovce, če ne bo imel nič drugega. Zato je treba ovce ograditi ali pa spet vzpostaviti pastirje, ki jih bodo pasli, tako kot so nekoč. Pri nas pa mislimo, da če je medved požrl eno ovco, ga je treba pa kar ubiti. Ampak saj niso samo medvedi. Imamo težave z Romi, istopolci ... Homofobna družba, kakršna je Slovenija, ima težave z vsem. V naši dolini je problem, če prideš od drugod, ker si drugačen. Slovenska družba res ni bog ve kaj.

PB: Slovenci so narod lovcev tudi ali pa predvsem v nama ljubih alpskih dolinah. Kaj je narobe s tem?

ML: Vedno prideš do tega, kaj je še v določeni družbi sprejemljivo. Vedno prideš do tega, da je nekje nekaj koristno, ampak je vprašanje, do kje je to nujno. Če pogledaš na zgodovino lovstva, ugotoviš, da se je razvilo iz potrebe po hrani. To je po mojem popolnoma opravičljivo, sploh na območjih, kjer ni druge hrane. S tem se znotraj biotopa oziroma biocenoze ustvarja tudi določeno ravnotežje z nekimi fer odnosi. Ko se pa to pojavi kot prestižna dejavnost vladajoče klike, kate-rekoli že, pa postane etični problem. Da ubiješ nekoga zato, da boš razstavil njegove rogo-ve na steni, pomeni po mojem hud etični problem. Lahko bi imel tam tudi lobanjo svojega sovražnika, saj ni nobene razlike. Ko go-vo-riš o teh alpskih dolinah, razumem, da se je tam lovstvo razvilo zato, ker so domačini pač morali jesti in so vsi postali raubšicerji, kar se mi zdi fino. [smeh] Da pa hodijo zdaj tja švabonarji za velike denarje, da so gamsi postali tržno blago, to mi pa ne sede.

PB: O Slovencih nimate pretirano dobrega mnenja?

ML: Sploh se mi zdi nepomembno ukvarjati s Slovenci ali z Avstriji, z nacionalnostjo, ker se mi zdi to še ena zabloda oziroma politična manipulacija, nekaj, kar so umetno ustvarili. Kaj je to Slovenec? Če vprašam

da so vse demokracije izjemno nacionalno zavedne, ker demokracije brez manipulacije z glupo množico ni. Demokracija je to, da ne-kaj pametnih, a sprevrženih ljudi upravlja im-potentno, neumno množico, nacionalizem pa ena od reči, ki ji ta enoumni folk naseda.

PB: Na poti ste bili nekaj več kot tri mesece, natančneje 102 dneva. Se je Slovenija kaj spremenila v tem času?

ML: Spremenila se ni nič. Geografsko gotovo ne. Sicer sem pa že zdavnaj izgubil upa-nje za Slovenijo. Edino, kar lahko Slovenija napravi sama zase, je to, da se ukine, ker to, kar imamo zdaj ... Slovenci se bomo požrli. Če pomisliš, kakšni ljudje nam vladajo zad-nje desetletje. Večina bi bila za zapor ali so pa bolni, patološki problem. Ampak nekdo je moral te ljudi spraviti na oblast. In to smo volivci. Po tej logiki smo tudi mi simpatizerji sprevrženih dogajanj v Jankovič-Kanglerje-vih občinah, toleriramo vojne dobičkarje ali napihnjene pozerje, toleriramo globalno špekulativno ekonomijo. Razkorak med le-galnim, pravnim in legitimnim, etičnim je po-stal prevelik. Očitno je celotna naša družba kriminalna in patološka. Na volitve ne hodim več, še takrat, ko sem šel, na primer na ple-biscit, sem očitno glasoval narobe. [smeh] Očitno narobe.

Ampak očitno nekaj ne štima. Zato, dragi volivci:

»Na svidenje v naslednji bratomorni vojni.«

Mene ne bo zraven in upam, da tudi mojih bližnjih ne.

mojega očeta, ki je zaveden Slovenec, se ne moreva veliko zmeniti. Če ga vprašam, kaj pa Bosanci, ki ste jih pripeljali gor v času ru-darstva, so oni Slovenci ali ne, že začne raz-mišljati, ali bi jih dal med Slovence, pa če-prav imajo vsi državljanstvo. In potem prideš hitro do tega, da je Slovenec tisti, ki nam pa-še, da je, ali pa da določimo rasne kriterije, potem pa smo že v časih nacizma, a ne?

PB: Ko ste pisali dnevnik v Sobotni prilogi Dela, ste zapisali, da vas je bilo spet enkrat sram, da ste Slovenec ...

ML: Ja, ob obisku Dalajlame, ko ni bilo niko-gar od politikov, tisti, ki so se pa slikali z njim, pa bolje, da jih ne bi bilo. Letos je bilo enako.

PB: Vas je večkrat tako sram?

ML: Velikokrat. Vsakič, ko odprem televizijo ob sedmih zvečer, me je sram ... Pravzaprav me je nenehno sram, mislim, v tem smislu, da me je sram, da sem Slovenec, kot me je pač sram, da sem človek. Ne govorim, da so Avstrijci boljši ali Italijani, ki so lahko še večji poden. Zdi se mi zabloda ustvariti državo na podlagi nacionalne zavednosti. Domovinska zavest, domovinska vzgoja, mahanje z zasta-vo ... to se mi zdi popolna zabloda in manipu-lacija skupine ljudi z določenimi interesi. Če pogledaš demokracije, boš ugotovil,

PB: Ampak Slovenci, ki se vrnejo iz bele-ga sveta, po navadi rečejo, da niti ne vemo, kako nam je tu fino?

ML: Tukaj smo kmalu pri janšizmi. Ko ne-komu rečeš, da naj pogleda, kako je v Ča-du, pa bo videl, kako mu je tu fajn, in je ta oče štirih otrok s 400 evri plače. Potem si kmalu pri tem, da si sprevržen arogant kot Janša. Seveda živimo v nekem drugem so-cialnem okolju, kjer je revščina povsem ne-kaj drugega kot v Sudanu ali v Čadu, zato primerjave absolutno ne zdržijo. Seveda pa, če pogledaš celotno svetovno populacijo, lahko rečeš, da živimo izredno privilegirano na tem svetu. V krasnem okolju, s krasno vodo in zrakom. V primerjavi z večino prede-lov na svetu je tukaj res raj. Škoda, da bi ga zajebali. Enkrat sem se zafrkaval, da bom ustanovil stranko za ukinitve Slovenije, ker bi bila to edina stranka, ki bi zanjo kaj res nare-dila. Tukaj je res lepo in mi bomo po lastni neumnosti vse zasrali. Že 20 let imamo uso-do v svojih rokah, že 20 let se lahko samo-uresničujemo skozi tako imenovane demo-kra-tične inštitute. Ampak očitno nekaj ne štima. Zato, dragi volivci: »Na svidenje v na-slednji bratomorni vojni.« Mene ne bo zra-ven in upam, da tudi mojih bližnjih ne. ☹

Generalni zastopnik:
Global Šport d.o.o.

Prodaja:
Modiana-Maximarket, Trg republike 1, Ljubljana
MaxiRossi, Mariborska cesta 128, Celje
Trgovina Gaastra, Gregorčičeva ulica 13, Maribor
Intersport Koper, Dolinska cesta 1A, Koper

GAASTRA®

Najbolj razburljivo

Isto vseh časov

TEKST JAKA LUCU

Pred desetletjem je Roger Federer Petu Samprasu odvzel mesto vodilnega v moškem tenisu in postal najboljši igralec vseh časov. Rafael Nadal in Novak Đoković vodilno vlogo prevzemata skupaj.

Na začetku tisočletja

Svetovna ureditev tenisa se je konec junija 2001 vsaj na prvi pogled zdela tako zelo običajna, tako zelo znana, tako zelo zasidrana v glavah obiskovalcev turnirjev in v statistikah analitikov ter novinarjev, da se je zdelo, da se nikoli več ne bo nič spremenilo. Kar je bilo seveda zanesljivo znamenje, da prelomnica tisočletij ni prinesla le začetka tektonskih sprememb v geopolitični moči Združenih držav Amerike in Evropske unije, vzpona dolgo spečih gigantov Kitajske, Rusije, Indije in vse bolj tudi Brazilije, čez nekaj mesecev tudi terorističnega napada na New York, temveč tudi zamenjave generacij v tenisu.

Leto dni prej se je v All England Clubu, na znamenitem teniškem naslovu na jugozahodu Londona, odvijala osebna drama, katere razplet je vplival tudi na zapise v zgodovinskih pregledih turnirjev za grand slam. Ameriški as Pete Sampras je namreč v Wimbledonu lovil 13. in s tem tudi rekordno zmago na turnirjih za grand slam, na vidiku pa ni bilo igralca, ki bi se nastopov na štirih največjih turnirjih na svetu loteval s tako predanostjo in bi tudi njegova igra bila dovolj kakovostna, da bi lahko krenil v lov za rekordom, ki je nekaj desetletij z 12 velikimi naslovi pripadal Avstralcu Royu Emersonu. Sampras je v drugem krogu igral proti Slovaku Karolu Kučerovi in nekaj časa se je zdelo, da vse poteka po vnaprej predvidenem scenariju, ko nasprotniki proti najboljšemu igralcu sveta v nekem trenutku na travi pokažejo formo, ki še njih same preseneti, a nato tihi Američan prestavi v višjo prestavo, njegov servis postane nedotakljiv in je samo še vprašanje časa, kdaj bo uspešno vrnil tudi nekaj nasprotnikovih servisov in se brez pretresov uvrstil v naslednji krog. Šele od četrtfinala je bilo namreč pričakovati, da bi utegnil imeti resnejše težave, če sploh. Toda Sampras je na oblačno londonsko popoldne nenadoma zastal, njegov obraz je skazila grimasa, kot starec se je v agoniji naslonil na lopar in počasi pogledal

proti trenerju Paulu Annaconu. Temu ni trznila niti mišica na obrazu, lahko si je le predstavljala, kakšen film se vrti v glavi njegovega varovanca, ki je leta 1990 presenetljivo osvojil odprto prvenstvo Združenih držav Amerike v New Yorku. Takrat je John McEnroe, ki ga je Sampras v polfinalu odserviral z igrišča, ugotavljal, da je lahko ostareli šampion še tako dobro pripravljen in motiviran, a ne more narediti ničesar proti kolesju časa, saj to vedno znova prinaša nove šampione in jim namenja posebne trenutke. Ekskluzivne, intimne, samo njim, zmagovalcem turnirjev za grand slam. Kot nekoč njemu. Ko je Pete Sampras leta 1990 proti Andreju Agassiju igral v finalu odprtega prvenstva Združenih držav Amerike v New Yorku, se je njegov oče Sam z ženo Georgio sprehajal po nakupovalnem središču v Los Angelesu, saj preprosto ne bi prenesel pritiska, če bi sedel v sinovi loži na stadionu Louisa Armstronga. Čez 11 let je bila priložnost tako velika in posebna, da je Pete Sampras prvič, zadnjič in edinkrat v življenju želel, da sta starša poleg, ko bi morda postavil mejnik za prihodnje generacije. Toda njegova zadnja stegenska mišica je junija 2000 mislila drugače. Ne, Pete, ne tokrat, morda celo nikoli več, mu je sporočala. Vse manj verjetno je bilo, da bi Samprasov organizem, ki ga je zlasti v sezoni 1998 gnal do onemoglosti, saj je želel še šesto sezono zaporedoma končati na prvem mestu lestvice ATP in prav ob koncu sezone prehiteti Čilenca Marcela Riosa, obema pa je v tej živčni vojni na oktobrski evropski dvoranski turneji odpovedoval hrbet, lahko še dolgo zdržal napore življenja na profesionalni teniški turneji. V avtobiografiji je Sampras ugotavljal, da je bil konec leta 1998 na robu živčnega zloma, saj si nikakor ne bi oprostil zapravljenosti priložnosti. Pritisk, ki ga je izvajal sam nase, je bil po njegovem

Samprasov odhod z wimbledonske trave v zgodovino

mnenju tako brutalen, da so mu začeli v večjih kosih odpadati celo lasje.

Sampras zavestno spremenil usodo

Sampras je imel v Wimbledonu leta 2000 najintimnejši in hkrati tudi najbolj javni pogovor s samim seboj v karieri. Želel si je, gotovo, da bi bilo drugače, saj je iz mirne in skrbno varovane zasebnosti črpal energijo za velike podvige, tudi za ceno donosnejših sponzorskih pogodb je odklanjal predlagane spremembe vedenja v javnih nastopih. Prilagajanje pričakovanjem drugih ni bilo nikoli del njegove šampionske osebnosti. Vedel je tudi, da bo na Centre Courtu dva dni po dvoboju s Kučero spominsko zgodovinsko fotografiranje vseh še živih wimbledonskih zmagovalcev med posamezniki, večkratnih prvakov v parih ali mešanih parih in tudi tri- ali večkratnih finalistov in da bo na tej fotografiji, ki ne bo nikoli več posneta, imel povsem posebno mesto. Sampras se je tistega junijskega dne 2000 odločil prezreti jasno sporočilo izčrpanega organizma, sklenil je vplivati na usodo, jo zavestno spremeniti. To si je lahko privoščil, saj je bil dovolj kakovosten teniški igralec, njegova osebnost je bila dovolj neoporečna, da so mu bogovi to dopustili. Še zadnjič v karieri v Wimbledonu je terjal in dobil pošiljko sreče. In igral naprej, vedoč, da se lahko zadnja stegenska mišica vsak trenutek strga in ga bodo iz Centre Courta odnesli na nosilih. Kakšna hollywoodska zgodba bi to bila! Vendar ne tudi Samprasova.

»To je bilo najtežjih 14 dni v mojem teniškem življenju,« je v avtobiografiji zapisal Sampras. »Samo počival sem lahko in upal, da se bo nekako izšlo.«

V minutah in urah po dobljenem srečanju proti Kučeri je med številnimi prisluhnili le nasvetu nekdanjega wimbledonskega zmagovalca Avstralca Pata Casha, naj namreč poišče pomoč londonske akupunkturistke dr. Yujuan Sun. Sampras je izpustil milenijsko fotografiranje na Centre Courtu, izpustil je vse treninge do konca turnirja. Ko ni igral uradnih dvobojev, je ležal na postelji v najeti hiši, ki jo je v neposredni bližini All England Cluba pozneje kupil vplivni investicijski bankir, petkrat se je oglasil pri

Dvoboj je dobil Federer in Sampras je z veseljem ugovarjal, da je izgubil proti nekemu, ki bi utegnil in bi moral moški tenis zaznamovati kot še nihče dotlej.

dr. Yujuan Sun, osebni fizioterapevt pa ga je masiral z ledom. Ko se je finalna nedelja lomila med dežjem in soncem, med dnem in nočjo in je tako zanihala tudi forma finalista Avstralca Pata Rafterja, je Pete Sampras uresničil ambicijo in osvojil rekordni 13. turnir za grand slam v karieri. Stal je tam sredi Centre Courta, obsijan še z zadnjim žarkom sonca, ki se je prebil skozi mrak, skozi oblake, samo zanj, saj si je to zaslužil, on, najboljši igralec vseh časov, kdo ve, za kako dolgo, morda za vselej?

Samprasov naslednik

Po udobni zmagi v tretjem krogu Wimbledonu je konec junija 2001 Sampras sedel pred novinarji z vsega sveta, zanj presenetljivo pokroviteljsko je na glas razglabljal o prihodnosti moškega tenisa. Kajti za ženskega je bilo poskrbljeno, saj so Ana Kurnikova ter Venus in Serena Williams s slikovitimi osebnostmi – sestrji Williams kmalu tudi z zmagami na turnirjih za grand slam – poskrbele za

povsem nove razsežnosti spektakla in medijske pozornosti, namenjene turneji WTA. Sampras se je v novem tiskovnem središču v Milenijski zgradbi zdel kot patron tenisa, kot don, ko je ugotavljal, da naj javnost uživa v njegovih predstavah, dokler jih še lahko ponuja, kajti le kdo bi lahko kmalu serijsko zmagoval na turnirjih za grand slam? Bila je sobota, prva turnirska nedelja je v Wimbledonu tradicionalno tenisa prost dan, drugi ponedeljek je kot običajno prinašal dvoboje osmine finala v moškem in ženskem turnir-

ju. Drugi wimbledonski ponedeljek je najbogatejši teniški dan v sezoni. V vsaki sezoni. Leta 2001 se je izkazal za še posebno bogatega, za morda najpomembnejši drugi wimbledonski ponedeljek ne le v zgodovini največjega teniškega turnirja na svetu, ampak v teniški zgodovini sploh. Aplavzi, ki jih je obok strehe na Centre Courtu znal običajno diskretno zadržati znotraj arene, so se nenadoma in nato proti koncu dvoboja vse pogostejše in vse glasnejše prebijali skozi. Vendar to ni bilo nič nenavadnega, kajti Pete Sampras je na igrišču, ki ga je skoraj desetletje imel za svoje, v osmini finala igral odlično, kar pa kljub vsemu ni bilo dovolj. Ne tokrat, kajti njegov nasprotnik, mlad Švicar Roger Federer, je igral še bolje, na ravni, zares poznani le Samprasu – drugi ne bi niti razumeli in jim niti ni bilo namenjeno. Dvoboj je dobil Federer in Sampras je z veseljem ugotavljal, da je izgubil proti nekemu, ki bi utegnil in bi moral moški tenis zaznamovati kot še nihče dotlej.

Konec na igrišču številka dve

Ne, Roger Federer velikih pričakovanj čez 12 mesecev v Wimbledonu, kjer bi moral prevzeti Samprasovo vlogo, ni upravičil. To so pričakovali vsi, tudi Federer sam. A vendarle je bil še v prehodnem obdobju, ko je lovil idealno ravnotežje med agresivnostjo in mirnostjo. Kot mladinec je znal Švicar na igrišču tudi ponoreti, nato se je za nekaj mesecev preveč umiril in je skoraj apatičen težko eksplodiral v forhend, s katerim je kmalu začel lomiti nasprotnike. Vedel ni niti, kako vzdrževati obdobja navdiha, ko so mu uspevale poteze, s katerimi je včasih presenetil celo samega sebe. Federer se namreč ni nikoli vedel vsiljivo skromno, zelo dobro se je zavedal, da je nekaj posebnega, in je to tudi znal sporočiti na način, ki le pri njem ni zvenel arogantno.

Leto 2002 ni bilo naklonjeno umetnikom, sploh ne. Organizatorji so Samprasa, kot bi vedeli nekaj več, kot bi mu želeli pokazati, da je turnir večji od njega, večji od vseh, v uvodnih krogih poslali na igrišče številka dve, kjer je hrup največji, saj se ga drži igrišče številka tri, in na katerem obiskovalci skoraj nemoteno krožijo in čebļajo. Kako naj se med običajniki znajde sedemkratni prvak, ki je v preteklosti redko igral celo na igrišču številka ena, na katerem je udobje večje kot na Centre Courtu, saj je novejša gradnja, a vendarle nima posebne avre? Švicarski popotnik Georg Bastl

Roger Federer proti Rafaelu Nadal

Federer in Nadal sta do maja 2012 odigrala 28 dvobojev, 18 jih je dobil Nadal, deset Federer. Nadal je dobil tudi bizarni ekshibicijski dvoboj na Mallorci, ko je bilo igrišče razdeljeno na peščeno in travnato polovico. Nadal je dobil 12 od 14 dvobojev na pesku, tudi vseh pet na Roland Garrosu. Federer je dobil dva od treh finalov na wimbledonski travi in šest od 11 dvobojev na trdih podlagah.

Epski finale Wimbledona 2008 med Federerjem in Nadalom

je bil zadnji Samprasov tekmelec na Wimbledonu. Američan je zadnje trenutke genialnosti našel čez nekaj tednov, konec poletja 2002, ko je na odprtem prvenstvu Združenih držav Amerike v New Yorku osvojil 14. turnir za grand slam in končal kariero. A iz Wimbledona je ostala fotografija, fant, kako je bila neposredna, kako grobo je označila konec mladosti, a kako pomembna je bila za novo tisočletje! Na njej je nekdo Samprasa ujel na izhodu z igrišča številka dve, sključenega, torbo je z dvema prstoma držal na hrbtu. Ne le telesno,

Kdo bi od še enega španskega specialista za peščen

tudi Samprasov duh je zapuščal Wimbledon. Da bi naredil prostor.

Nov začetek na Centre Courtu

Leta 2003 je Federer v prvi zmagi na turnirjih za grand slam v Wimbledonu našel čarobno ravnotežje. V polfinalu je v predstavi popolne teniške tehnike in ustvarjalnosti premagal največjega nasprotnika v generaciji igralcev, rojenih v letih 1980 in 1981, Američana Andyja Roddicka. Trikratni wimbledonski prvak Boris Becker je med prenosom v živo za BBC dejal, da bi morali posnetek dvoboja poslati vsem teniškim trenerjem na svetu, da bi znali otrokom predstaviti čare tenisa, kot je bil nekoč tudi zamišljen. Finale proti Marku Philippoussisu je bilo za Federerja zelo čustveno, prvič,

Nesojeni prvak in veliki talent Safin

vendar ne tudi zadnjič se je razjokal pred svetovno javnostjo. A ni jokal običajni športnik, jok je umetnik, ki ga je ganilo spoznanje, da bo lahko odklenil notranjost, da bo lepoti lahko dal prosto pot in bo govorila skozi lopar.

V tretjem krogu wimbledonskega turnirja leta 2003 je izgubil mlad Španec Rafael Nadal. Podatek je bil na videz nepomemben, kdo bi od še enega španskega specialista za peščen igrišča pričakoval, da bi Wimbledon imel za najpomembnejši turnir na svetu? Kako s(m)o se vsi zmotili! Kako s(m)o podcenjevali njegovo neznansko telesno moč, njegovo izjemno poznavanje teniške zgodovine, njegovo spoštovanje nasprotnikov in tudi spremembe v pripravi trave v Wimbledonu ter tehnične spremembe pri izdelavi loparjev! Novak Đoković pa je poleti 2003 igral še na turnirju za mladinsko svetovno lestvico ITF v Pančevu, izstopal je v vsem, to je bilo takoj videti, a vendarle je bil še obkrožen z domačini, ki so se spominjali nastopa Diega Maradone v dresu Barcelone na beograjski Marakani. Vrhunec njihovih pripovedovanj je bila podrobnost, ko naj bi se Argentinec sredi žongliranja obrnil za 180 stopinj in žogo z ritjo butnil kakšnih 30 metrov daleč točno na nogo soigralca. Srb, nekoč wimbledonski prvak, nekoč številka ena svetovnega tenisa? Iz okolja, ki se je hranilo samo še s spomini na neke boljše čase? Španec iz Mallorce in Srb kot izzivalca aristokrata Federerja?

Nadal vžre rokavico Federerju

Morda, samo morda bi Marat Safin, če bi ne iz dna duše sovražil tenisa, kot je povedal po koncu kariere in če bi njegova obdobja absolutne predanosti tenisu trajala dlje od nekaj mesecev vsakih nekaj let, potem bi morda lahko resno ogrozil Federerja, ko je ta v letih 2004, 2005, 2006 in 2007 turnirje za grand slam osvajal drugega za drugim. Le Safin je namreč imel dovolj talenta, da bi pred prebojem Nadala in Đokovića lahko Federerja gnal v iskanje novih ravni genialnosti. Toda ker Rus talenta ni ves čas podpiral z delom, je Fe-

derer lahko igral na avtopilotu. Toliko boljši je bil od vseh, užival je v predvidljivih dvobojih, bil je absolutni kralj moškega tenisa.

Leta 2004 je Federer osvojil odprto prvenstvo Avstralije v Melbournu, Wimbledon in odprto prvenstvo Združenih držav Amerike v New Yorku, spodrsnilo mu je le na Roland Garrosu. In to niti ne povsem presenetljivo, saj je trikratni zmagovalac odprtega prvenstva Francije v Parizu, Brazilc Gustavo Kuerten, proti njemu igral na adrenalinu, v popolnem transu. Drugače niti ne bi mogel, saj je peklenko trpel, ko se je ves čas oglašal njegov obrabljeni kolčni sklep. Federer je zanj travmatično slabo začel prvi del sezone 2005, ko ga je v polfinalu odprtega prvenstva Avstralije v Melbournu ustavil Safin, ki se je nekaj mesecev pustil nadzirati materi Rauzi Islanovi, strokovno pomoč pa je poiskal pri švedskemu trenerju Petru Lundgrenu, ki je bil poleg, ko je Federer na Wimbledonu osvojil prvi turnir za grand slam v karieri. Lundgren je znal s čustvenimi prvaki. Čilenca Marcela Riosa je vodil do prvega mesta na lestvici ATP, Federerja tudi, Safin je bil njegov največji izziv. Safin je bil v resnici tudi sam sebi največji izziv.

Federer je v četrtem nizu izjemnega polfinala v Avstraliji napravil tudi zaključno žogo. Safina, ki ni slovel kot posebno spretn v igri

pri mreži, je imel na mreži, a se je odločil, da bo na lob odgovoril z udarcem med nogama, ki je končal v mreži. Federer je imel pozneje v karieri še večkrat težave, ko je moral zaključevati dvoboje polfinalih in finalih turnirjev za grand slam, zlasti sta ga prizadeli zapravljeni zaključni žogi v polfinalih odprtega prvenstva Združenih držav Amerike v New Yorku v letih

razmišljal Federer. »In naj ne bo nobenega dvoma, poraz me je močno prizadel. Toda moja zelo pomembna lastnost je, da na zapravljenih priložnostih hitro pozabim, saj je tenis k sreči šport, ki skoraj vsak teden v letu ponuja nove izzive.«

Federer je leta 2005 izgubil tudi v polfinalu Roland Garrosa, njegov nasprotnik pa je bil

»Sam ne bi na servis nasprotnika nikoli odgovoril tako tvegano, tenisa so me učili igrati drugače,« je v New Yorku septembra 2011 razmišljal Federer.

2010 in 2011 proti Đokoviću. Televizijske postaje po vsem svetu so še nekaj tednov po koncu newyorškega polfinala leta 2011 vrtele posnetek prve Federerjeve zaključne žoge. Pri rezultatu 40 proti 15 je namreč Đoković na njegov uspešno odigrani prvi servis, ki je močno zavil navzven, odgovoril s forhendom, katerega sila je bila tolikšna, da je Švicar žogico lahko le ošinil s pogledom. Padla je na zunanji del stranske linije in Srbu podaljšala življenje vse do končne zmage na zadnjem turnirju za grand slam v letu 2011.

»Sam ne bi na servis nasprotnika nikoli odgovoril tako tvegano, tenisa so me učili igrati drugače,« je v New Yorku septembra 2011

Rafael Nadal. Izjemno vrtinčeni forhend Španca, ki je na Švicarjev enoročni bekend prihajal diagonalno, saj je Nadal levičar, se je pozneje izkazal za največje orožje, edino pravo pravzaprav, ki ga je kdorkoli našel proti Federerju. Že v Wimbledonu je bilo leta 2005 vse, kot bi moralo biti. Federer je bil izjemen, formsko je potegnil do New Yorka in tudi v novo sezono, do novega uspeha v Melbournu.

V letih 2006 in 2007 sta Federer in Nadal – Đoković je bil vendarle zgolj statist v njunem rivalstvu – vzdrževala prevlado vsak v svoji trdnjavi. Španec na rdečem pesku Roland Garrosa, Švicar na vse počasnejši travi Wimbledonu, na kateri skoraj ni več prihajal k mre-

Roger Federer proti Novaku Đokoviću

Federer in Đoković sta do maja 2012 odigrala 24 dvobojev, 13 jih je dobil Federer, enajst Đoković. Federer je dobil tri od štirih dvobojev na pesku, tudi zadnjega na Roland Garrosu. Federer je dobil 10 od 19 dvobojev na trdih podlagah.

ži, saj mu ni bilo treba, pa tudi razmere mu niso tega zares dopuščale. Kako zelo se je priprava wimbledonske trave spremenila v novem tisočletju, kajti še leta 2001 je Federer v dvoboju proti Samprasu prihajal k mreži po prvem in drugem servisu in tudi vračanja Američanovih začetnih udarcev se je v glavnem loteval s kratkimi zamahi, saj je verjel, da bo nekaj uspešno vrnjenih servisov pod noge nasprotnika na niz dovolj za končno zmago. Ni se zmotil.

Nadal je dobil Roland Garros v letih 2006 in 2007 in proti Federerju izgubil v finalih Wimbledona v istih letih, a je bil na travi bližje končnemu uspehu kot Federer na rdečem pesku. Čeprav se je bilo leta 2007 težko znebiti občutka, da je bil Švicar premalo odločen, ko se je dvoboj lomil, ko je Nadal samo še tekel levo in desno in naprej in nazaj in čakal. Čakal, da se nekaj zgodi, saj ni nadziral točk, nadziral je le svojo voljo, in to je bilo v Parizu proti Federerju vedno dovolj. Tudi leta 2011, ko je bil Federer v veliko boljši formi, saj je v polfinalu prekinil serijo 42 zaporednih zmag Novaka Đokovića, Srb pa je prej v finalih mastersov v Madridu in Rimu frustriral Nadala. Kajti izjemno gibljivo telo mu je omogočalo, da je z dvoročnim beken-dom z lahkoto vračal nasprotnikovo forhend diagonalo, ki je toliko preglavic povzročala Federerju, in jo pogosto zabijal celo po paraleli in tako Špancu dajal občutek, da nima nobenega orožja več, da je nemočen, da rdeči pesek ni nič več njegova domena.

Đokovićev vzpon razširi rivalstvo

Novak Đoković je leto 2008 začel z zmago na odprtem prvenstvu Avstralije, in kolikor mu je uspeh prinesel dobrega, ga je tudi grobo spustil na tla. Njegova oponašanja nasprotnikov nenadoma niso bila nikomur več všeč, zdaj je bil izzivalec. Če je želel zares priti v družbo Nadala in Federerja, je moral spremeniti dieto. Iz jedilnika je na predlog holističnega zdravilca Igorja Cetojevića črtal gluten, katerega pretirani vnos mu je ustvarjal sluz in posledično oteževal dihanje. Spremenil je tudi pristop k treningu, odpovedal se je namreč strokovni pomoči Todda Martina in se odločil spet povsem zaupati samo Marjanu Vajdi, se vrniti h koreninam. Kljub temu je v sezonah 2009 in 2010 Đoković zgolj opazoval, kako je Nadal načel Federerja. Še več, Španec je že v letu 2008 postal prvi igralec po Björnu Borgu, ki je po vrsti osvojil Roland Garros in Wimbledon in ravno njegovo zmagoslavje na Centre Courtu leta 2008, ko je Federerju vzel občutek superiornosti na travi, je bilo dokaz njegove predanosti učenju in tudi prilagodljivosti. V zgolj 14 dneh, kolikor finale turnirja na Roland Garrosu loči od prvega kroga na Wimbledonu, je namreč skrajšal zamahe na forhendu in bekendu in celo korigiral gib pri servisu. Analitiki so pet nizov Nadala in Federerja

na Wimbledonu leta 2008 označili za epske, a epska je bila morda dramatika dvoboja, tehnični vidik gotovo ne, saj je predvsem Švicar nihal med genialnostjo in začetniškimi napakami. Federer je leto 2008 rešil z zmago v New Yorku in potem v letu 2009 naredil še dva odločilna koraka v prizadevanjih, da kariero konča kot najboljši igralec vseh časov in tudi kot mož, ki ne bo nikoli ničesar obžaloval. Celo Sampras, ki se mu je vztrajno izmikal naslov na Roland Garrosu, je v avtobiografiji razmišljal, da je bilo leto 1996 njegovo, bil je prepričan, da bo v polfinalu boljši od poznejšega zmagovalca Rusa Jevgenija Kafelnikova, a ni poslušal organizma, ki si je namesto piščanca in zelenjave zaželel mastnega topljenega sira. Sampras je bil v polfinalu brez zaloge energije, telo je načelo substanco. Ko bi vsaj odšel v Pizza Hut!

Federer je imel leta 2009 na Roland Garrosu srečo, da je bil Nadal fizično načet, da mu ga je v osmini finala iz žreba odstranil Šved Robin Söderling in da je ravno Söderling proti njemu v finalu počepnil pred največjo priložnostjo v karieri. Čez mesec dni je v finalu Wimbledona Roddick igral najboljši dvoboj v življenju, gotovo, tudi sam je tako ugotavljal, toda Federerjev 15. naslov na turnirjih za grand slam si je prišel ogledat v živo tudi

Finale v Rimu 2012 je pripadlo specialistu za pesek, Nadalu, naslednji finale pa, kdo ve ...

Rafael Nadal proti Novaku Đokoviću

Nadal in Đoković sta do maja 2012 odigrala 32 dvobojev, 18 jih je dobil Nadal, 14 Đoković. Nadal je dobil dvajset od 14 dvobojev na pesku, Đoković 11 od 15 na trdih podlagah, Nadal dva od treh na travi.

Sampras. Na dan finala je priletel iz Los Angelesa. Ko je Federer dobil 30. igro petega niza, je z očmi najprej poiskal Samprasa in ta mu je v znamenje odobravanja dvignil palec. Federer je bil sedaj sam na vrhu, edini igralec, ki je osvojil 15. turnirjev za grand slam. Leto 2010 je začel s 16. zmagoslavjem, a leto 2010 je bilo Nadalovo, saj je osvojil Roland Garros, Wimbledon in prvič tudi New York in se na seznamu igralcev, ki so ali v istem kolesarskem letu ali v karieri zmagali na vseh štirih turnirjih za grand slam, pridružil Donaldu Budgeu, Rodu Laverju, Fredu Perryju, Royu Emersonu, Andreju Agassiju, seveda tudi Rogerju Federerju.

Končno povsem osredotočeni Đoković je leta 2011 osvojil Melbourne, Wimbledon in New York ter Nadala in Federerja prisilil, da sta se priprav na leto 2012 lotila kot še nikoli prej. Nadal je iskal taktiko za Đokovića, Federer za Nadala. In še olimpijsko leto je, olimpijski turnir v Wimbledonu, kjer se vsi trije počutijo odlično. Leto 2012 se utegne ob koncu zapisati kot najbolj razburljivo vseh časov. 🟢

WorldMags

Zakaj nas užitki drugih tako zelo skrbijo?

TEKST SLAVOJ ŽIŽEK

»Ljubiti svojega bližnjega pomeni, ostajajoč znotraj tuzemskih distinkcij: hoteti obstajati za vsako človeško bitje – enako za vsakogar in brez izjeme.«

– Søren Kierkegaard

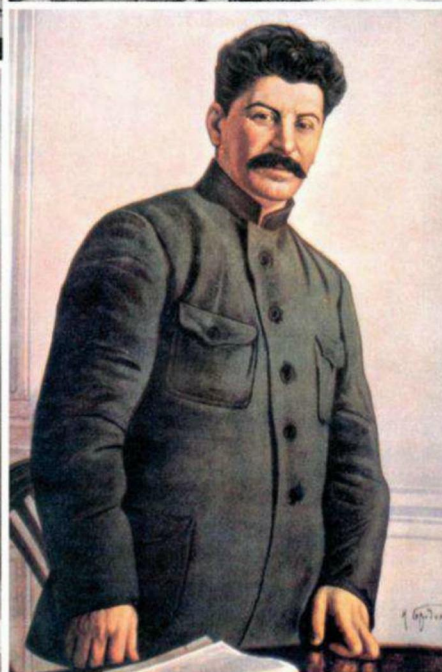
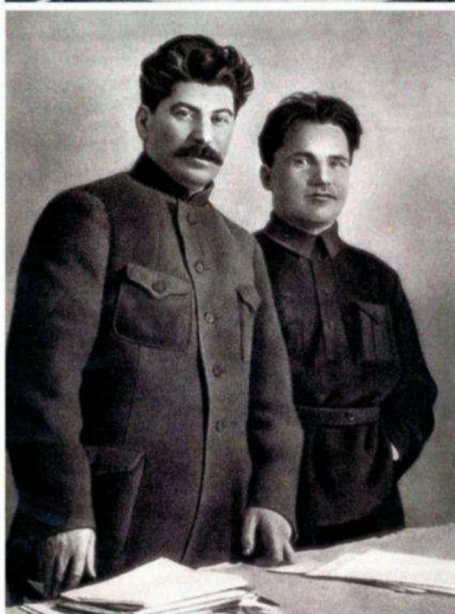

Med nedavnim obiskom Kalifornije sem se skupaj s slovenskim prijateljem, ki je zakrknjen kadilec, udeležil zabave v hiši nekega profesorja. Pozno zvečer je bil moj prijatelj že na robu obupa, zato je gostitelja vljudno vprašal, ali lahko stopi na verando in poka-di cigareto. Ko je gostitelj (nič manj vljudno) odvrnil, da ne, je moj prijatelj dejal, da bo stopil ven, na javno ulico. Celo to je bilo deležno zavrnitve gostitelja, ki je trdil, da bi takšno javno razkazovanje kajenja škodilo njegovemu statusu med sosedi. Tisto, kar me je v resnici presenetilo, pa je bilo to, da nam je po večerji gostitelj ponudil (ne popolnoma) mehke droge, tovrstno kajenje pa ni pomenilo nobenega problema – kot da bi bile droge manj nevarne od cigaret.

Takšne slepe ulice zdajšnjega potrošništva ponazarjajo našo nezmožnost, da bi obvladovali smrtonosni čezmerni užitek. Omejiti ga poskušamo na zadovoljstvo, ki je že po definiciji zmerno, uravnava pa ga primerna mera. Torej imamo opraviti z dvema skrajnostma: na eni strani imamo razsvetljenega hedonista, ki skrbno preračuna svoja zadovoljstva, da bi s tem podaljšal zabavo in se izognil škodi, na drugi pa imamo opraviti z *jouisseurjem*, ki je pripravljen zaradi smrtonosnega čezmernega užitka porabiti svoj obstoj. Ali z besedami naše družbe; tako imamo opraviti s potrošnikom, ki preračunava svoja zadovoljstva – ta so dobro zaščitena pred trpinčenjem in zdravstvenimi tveganji vseh vrst – in narkomanom (ali kadilcem) na poti k samouničenju. Užitek je nekaj, kar ne služi ničemur, naša sodobna 'permisivna' družba pa vlaga velike napore, da bi to nepreštevno in nepreračunljivo čezmernost vključila v polje preštevnega in preračunljivega.

Kaj lahko sklepamo iz tega? Temeljna strategija razsvetljenega potrošniškega hedonizma je oropati užitek njegove presežne razsežnosti, njegovega motečega presežka, dejstva, da ne služi ničemur. Zadovoljstvo je sprejemljivo, celo zaželeno vendar zgolj pod pogojem, da ostane zdravo in da ne ogroža naše duševne ali biološke stabilnosti: čokolada – da, vendar brez maščob; kokakola – da, vendar dietna; kava – da, vendar brez kofeina; pivo – da, vendar brez alkohola; spolnost – da, vendar varna spolnost. Spominimo se samo poročil iz priljubljenih revij, ki oglašujejo spolnost kot nekaj, kar je dobro za vaše zdravje. Spolni akt je kakor džoging – krepi srce in sprošča napetosti. Celo poljubljanje koristi vašemu zdravju.

Zdi se, da znotraj tega univerzuma zdravega zadovoljstva obstaja ena, ali bolje rečeno, dve izjemi: cigarete in v določeni meri tudi droge. Iz različnih (pretežno ideoloških) razlogov se je preobrazba zadovoljstva v kajenje v nekaj zdravega in uporabnega izka-

Kakšna zgodovina? Čezmeren in tvegani užitek mora biti nadzorovan in njegova podoba, če je treba, odstranjena iz javnega življenja, kar spominja na izbris podob Nikolaja Antipova, Sergeja Kirova in Nikolaja Švernika iz uradne stalinstične zgodovine.

zala kot nemogoča. Kajenje ostaja smrtonosna odvisnost, kar je lastnost, ki izniči vse njegove druge značilnosti (lahko me sprostí, mi pomaga pri vzpostavljanju prijateljskih stikov). Krepitev te prepovedi je mogoče zaznati v postopnem spreminjanju opozoril na cigaretne škatlicah. Pred leti smo imeli opraviti pretežno s splošnim zdravstvenim opozorilom: »Kajenje cigaret lahko škoduje vašemu zdravju.« Ščasoma je ton postal agresivnejši: »Kajenje ubija.« To je jasno opozorilo, da je čezmerno zadovoljstvo smrtonosno. Še več, opozorila postajajo vse večja in naposled se je zgodilo, da jih spremljajo barvne podobe pljuči, črnih od katrana.

Nič čudnega torej, da se je ta prepoved tako hitro razširila. Najprej je bilo kajenje prepovedano v uradih. Čez čas so bila kot nekadilski prostori razglašena letala, zatem restavracije, nato letališča, potem bari in naposled celo zasebni klubi. Ko se je to izkazalo kot nezadostno, so kajenje [v ZDA] prepovedali na območju s premerom slabih 50 metrov od

vhodov v stavbe. Z enkratnim primerom pedagoške cenzure, ki spominja na stalinstično prakso retuširanja fotografij *nomenklature*, je Pošta ZDA odstranila cigarete s podob, uporabljenih na znamkah – tako Roberta Johnsona kot Jacksona Pollocka. Takšna prohibicija je usmerjena proti čezmernemu in tveganeu užitku Drugega, ki ga utelešata 'neodgovorno' prižiganje cigarete in globoko, užitka polno inhaliranje dima (v nasprotju s clintonovskimi japiji, ki kadijo, ne da bi inhalirali, ali seksajo brez penetracije ali uživajo hrano brez maščobe). Ali kot se je izrazil Laccan, po smrti Boga nič več ni dovoljeno.

Najboljši kazalnik tega novega statusa kajenja je, tako kot običajno, Hollywood. Po postopnem razkroju Haysovega kodeksa, do katerega je prišlo od konca petdesetih let 20. stoletja naprej – tedaj so bili odpravljeni vsi tabuji (homoseksualnost, eksplícitni seksualni prizori, mamila itn.) –, eden od tabujev ni le ostal, temveč je bil celo naložen kot nova prepoved: kajenje. Kajenje je postalo nadome-

stek za vrsto starih prepovedi iz Haysovega kodeksa. V klasičnih hollywoodskih filmih iz tridesetih in štiridesetih let 20. stoletja je bilo kajenje na filmskem platnu ne le docela normalno, učinkovalo je celo kot ena od sijajnih tehnik zapeljevanja (spomnite se, v *Imeti in ne imeti* Lauren Bacall zaprosi Humphreyja Bogarta za ogenj). Dandanes so redki ljudje, ki kadijo v filmih, arabski teroristi, drugi kriminalci in antijunaki. Nekateri celo razmišljajo o možnosti, da bi iz starih klasičnih filmov digitalno zbrisali cigaretni dim. Ta nova prepoved nakazuje premik v statusu etike. Haysov kodeks je bil usmerjen v ideologijo, v nalaganje seksualnih in družbenih kodov. Nova etika je usmerjena v zdravje. Slabo je tisto, kar ogroža naše zdravje in dobro počutje.

Pomislimo na dvoumno vlogo elektronske cigarete, ki učinkuje kot sladkor brez sladkorja. Ta elektronska naprava simulira akt kajenja tobaka s tem, da ob vdihu prinaša fizični občutek, videz, pogosto pa tudi okus in enako vsebnost nikotina kot pri običajnem kajenju tobaka, vendar brez njegovega vonja. Njen namen je odprava zdravstvenih tveganj, povezanih s kajenjem. Včasih so e-cigarete prepovedane na letalih, ker prikazujejo odvisniško vedenje. E-cigareto je težko klasificirati in jo regulirati. Gre za drogo? Zdravilo?

Toda kdo je ta Drugi, čigar 'odvisniško vedenje', skratka, čigar razkazovanja čezmernega užitka, nas tako zelo moti? To ni nihče drug kot ta, ki se v judovsko-krščanski tradiciji imenuje sosed. Sosed nas že po definiciji nadleguje, *nadlegovanje* pa je še ena beseda, ki – čeravno se zdi, da se nanaša na določeno dejanje – učinkuje dvoumno. V svojem najosnovnejšem pomenu ta beseda označuje brutalna dejstva posilstva, pretepanja in drugih oblik nasilja, ki ga velja obsojati. Toda pri prevladujoči rabi besede nadlegovanje ta osnovni pomen zdrzne v obsojanje sleherne čezmerne bližine v razmerju do drugih: človeškega bitja, njegovih ali njenih želja, strahov in užitkov. Naš strpni odnos do drugih določa dvojce: spoštovanje različnosti in obsesiven strah pred nadlegovanjem. Drugi je okej, če njegova navzočnost ni vsiljiva, če Drugi ni zares Drugi. Moja dolžnost, da sem strpen do svojega sosedu, pomeni, da se mu ne smem preveč približati in da ne smem vdirati v njegov prostor. Spoštovati moram njegovo nestrpnost do moje pretirane bližine. Pravzaprav to utegne biti osrednja človekova pravica v družbi poznega kapitalizma: pravica, da nisi nadlegovan, da si z drugimi na varni razdalji.

Sodišča v večini zahodnih družb zdaj izdajajo prepovedi približanja, ki naj posamezniku preprečijo nadlegovanje druge osebe (denimo zalezovanje ali neželjeno spolno približevanje). Nadlegovalcu je lahko legalno prepovedano, da bi se približal žrtvi, pri čemer mora ostajati na razdalji, ki presega slabih sto metrov. Naj je ta ukrep še tako potre-

ben, pa je v njem nekaj obrambe pred željo Drugega. Mar ni očitno, da je v razkazovanju svoje strasti in v razkazovanju te strasti drugemu človeškemu bitju nekaj strašno nasilnega? Strast že po definiciji rani svoj predmet. Celo če se nagovorjena oseba strinja, da bo zavzemala to mesto, tega nikdar ne more storiti brez hipa strahu in presenečenja. Ali če še enkrat več variiramo Heglov izrek 'Zlo prebiva natanko v pogledu, ki vsepovsod okrog sebe zaznava Zlo' – nestrpnost do Drugega prebiva v pogledu, ki vsepovsod zaznava nestrpne vsiljive druge.

Še posebno sumničavi moramo biti do moških, ki so obsedeni s spolnim nadlegovanjem žensk. Toda ko samo malce popraskamo po 'profeministični', politično korektni po-

Vzpon politične korektnosti in vzpon nasilja sta potemtakem dve plati istega kovanca. Temeljna premisa politične korektnosti je zvajanje seksualnosti na pogodbeno vzajemno privolitev.

vršini, naletimo na znani moški šovinistični mit o tem, da so ženske nemočna bitja, ki jih je treba ščititi, ne le pred vsiljivimi moškimi, temveč tudi pred njimi samimi. Težava ni v tem, da se ženske ne bi mogle same ščititi, marveč v tem, da utegnejo v spolnem nadlegovanju začeti uživati – da bo moški vdor v teh ženskah osvobodil samouničevalno eksplozijo čezmernega spolnega užitka. Usmeriti se moramo na to, kakšna subjektiviteta je implicirana v tej obsedenosti z različnimi oblikami nadlegovanja: narcistična subjektiviteta, za katero je vse, kar počnejo drugi (če me kdo nagovori, če me kdo pogleda ...), potencialna grožnja. Ko gre za žensko kot predmet prekrška, je tako, da bolj ko je zakrita, bolj se naša (moška) pozornost usmeri nanjo in na to, kar se skriva pod tančico. Talibi žensk niso prisilili le v to, da se smejo v javnosti prikazati le docela zastrte, pač pa so jim prepovedali tudi nositi čevlje z glasnimi petkami. Ženskam je ukazano hoditi, ne da bi bile pri tem preglasne, saj naj bi to vznemirilo moške ter zmotilo njihov notranji mir in posvečenost.

To je razlog, da je kiberseks ultimativni PC-seks. Ker imamo opraviti samo z virtualnimi partnerji, pri kiberseksu tudi ni nadlegovanja. Ta zamisel o prostoru, v katerem ni nihče deležen nadlegovanja in v katerem lahko prosto uresničujemo svoje najbolj umazane fantazije, se najbolje izrazi v nedavnem predlogu iz ZDA, po katerem bi veljalo 'na novo pretehtati' pravice nekrofilov. Čemu bi bili nekrofilii prikrajšani za pravico do seksa z mrtvimi telesi? Po tej zamisli bi lahko ljudem enako, kot smejo dati dovoljenje za uporabo svojih organov za medicinske namene, pustili tudi to, da dajo dovoljenje, s katerim bi svoje telo prepustili nekrofilom. Ta predlog je zgled, kako popolno

politično korektna drža, usmerjena proti nadlegovanju, razume Kierkegaardovo staro spoznanje, da je edini dober sosed mrtev sosed. Mrtvi sosed – truplo – je idealen spolni partner 'strpnega' subjekta, ki si prizadeva, da bi se izognil nadlegovanju. Truplo je nemogoče nadlegovati. Obenem mrtvo telo ne uživa, torej je odpravljena tudi moteca grožnja čezmernega užitka subjekta, ki se igra s truplom.

Vendar ta nepričakovana vrnitev smrti v samo jedro kraljestva osebnega računalnika nakazuje, da se nasilja ni lahko znebiti. Nasilje se vrne prav s poskusom, da bi se ga znebili. V čem je notranja logika tega, kar zaznavamo kot spolno nadlegovanje? To je asimetričnost zapeljevanja, neravnovesje med željo

in njenim predmetom. Na sleherni stopnji erotičnega razmerja je dovoljena zgolj pogodbeno recipročnost vzajemnega dogovora. Spolni odnos je deseksualiziran in postane sporazum v smislu ekvivalentne tržne menjave med enakovrednima svobodnima partnerjema. Eksplozivno širjenje pornografije v digitalnih medijih prispeva k deseksualizaciji seksa. Obljublja, da bo poskrbela za to, da bo 'čedalje več seksa', da ga bo prikazala v celoti, vendar pa je to, kar prinaša, v neskončnost reproducirana praznina in psevdozadovoljstvo, tj. več in več srovega realnega, od skrajnega *fistinga vse do snuffa*.

Vzpon politične korektnosti in vzpon nasilja sta potemtakem dve plati istega kovanca. Temeljna premisa politične korektnosti je zvajanje seksualnosti na pogodbeno vzajemno privolitev. Gibanje za gejevske pravice neizogibno doseže svoj vrhunec v pogodbah, ki vsebujejo dogovor o skrajnih oblikah sadomazohističnega seksa (obravnavanje osebe kot psa na povodcu, mučenje). Pri takšnih oblikah dogovornega suženjstva tržna svoboda pogodba doseže svoj vrhunec in se odpravi. Trgovanje s sužnji postane skrajna izjava svobode.

Nekaj pa je gotovo. Če bi Thomas de Quincey danes na novo pisal vrstice iz svojega znamenitega esejja *O umoru kot eni od lepih umetnosti*, bi brez dvoma zamenjal zadnjo besedo (ta je *zavlačevanje*): »Kajti ko se človek enkrat vda umoru, že kmalu začne razmišljati o ropu ter nato od ropa pride k pitju in nespoštovanju šabata, od tod pa k nevljudnosti in *kajenju v javnosti*.«

P. S.: Ne kadim (in tudi nikdar nisem) ter sem docela naklonjen zaščitnemu obdavljevanju in kaznovanju tobačnih podjetij. 🚭

FOTO arhiv ZAPS, Blaž Samec/Delo, Scapelab

TEKST TOMAŽ KOTNIK

ZA NARODOV BLAGOR

Rimski Kolosej? Deset let. Atenski Partenon? Sedemnajst let. Keopsova piramida? Dvajset let. NUK II? No, hitreje od notredamske katedrale, ki so jo iz kamna klesali 182 let, bo pa menda šlo.

WorldMags.net

Zmagovalni projekt na natečaju za novi NUK II, plod večmesečnega dela avtorskega tima Bevk Perović arhitekti. S funkcionalnostjo in podobo je spodnesel tla strokovni komisiji.

Pozabi, o, dragi bralec, za trenutek ali dva na reševanje stanovanjskih tegob mladih družin, pozabi na tista obljubljena stanovanja po jurja in pol na kvadrat in se 'veseli' skupaj z nami in našo 'socialno' državo, ki je ponovno v tek pognala projekt, ki bi ga mirne duše lahko vlekla še vsaj do tretjega, četrtega ali petega razpisa. NUK II je ponovno aktualen, je namreč preveč pomemben, da bi se mu kar tako odrekli. Zapišimo tudi, da upamo, da se nam po gradnji NUK II ne bodo več dogajali mariniči in simčiči, kajti državljani nov dolga vrsta, čakajočih na vstop v novi hram znanja, se bo zagotovo vlekla mimo filofaksa vse do druge urbane sramote prestolnice – Tobačne. Da bodo ti uka željni na eni strani vstopali, na drugi pa iz nacionalne knjižnice številka 2 izstopali, napolnjeni z naravoslovnimi in družboslovnimi nauki tega sveta, tako da si bodo poslanski

Bojimo se, da tudi pri tem projektu v dolgi vrsti čakajo režimščiki, dvorjani prestolnice in tudi najvišje sedeči izbranci ljudstva ...

plači navkljub najemnino lahko plačevali sami. Vprašanje, ki se nam poraja, pa je tudi, kje bomo pa po novem parkirali? No, lepo po vrsti.

Strokovnjaki v boj

Gradnja Narodne in univerzitetne knjižnice II je zopet postala najaktualnejša tema po gradnji tiste znane Narodne in univerzitetne knjižnice I, po mnenju predstavnikov strokovne arhitekturne javnosti očitno najprestižnejšega nacionalnega arhitekturnega projekta. Projekta, pri katerem se bojimo, da tudi tukaj v dolgi vrsti čakajo režimščiki,

dvorjani prestolnice in tudi najvišje sedeči izbranci ljudstva, da bi si z udeležbo pri koritu brez pravega nadzora ozaljšali račune na tolerantnem Nizozemskem, v luštnem Liechtensteinu in seveda na toplem Cipru. Arhitekturni natečaj, ki ga je konec leta 2011 na spletni strani Zbornice za arhitekturo in prostor (ZAPS) objavilo takrat še ministrstvo za visoko šolstvo, znanost in tehnologijo, ki mu je ministroval **Gregor Golobič**, je bil zaključen drugega marca letos, ko je vodenje resorja že prevzel superminister **Žiga Turk** (bo on tisti minister, ki mu bo uspelo zapreti to sramotno poglavje?).

Zaradi nerganja dela arhitekturne strokovne javnosti, ki je aprila 2009 na ministrstvo naslovila pismo, negodovanja polno glede tega, da bi se stavbarilo po 20 let starih načrtih zmagovalne natečajne rešitve arhitekta **Marka Mušiča** (pa še v nekem slogu, ki velja za slepo črevo arhitekturnega razvoja, kakor so ga označili njegovi nasprotniki), se je država odločila, da razpis ponovi. Kar 41 je bilo takratnih podpisnikov, med njimi tudi takratni in današnji podžupan prof. **Janez Koželj**, dekan ljubljanske fakultete za arhitekturo prof. mag **Peter Gabrijelčič** in prof. dr. **Aleš Vodopivec**. Zadnji je

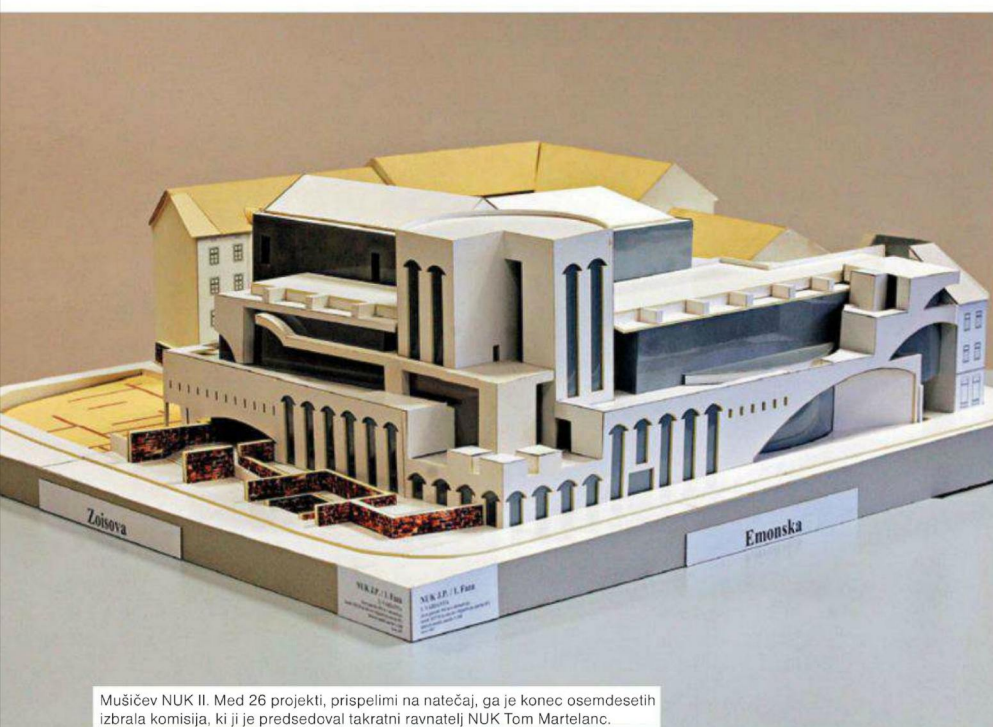
so za javnost povedali zmagovalci natečaja. Zanimivo bi bilo sicer slišati, kaj si o novem zmagovalnem projektu misli zmagovalec starega, arhitekt **Mušič**, a je bil do zaključka redakcije nedosegljiv za javnost.

Med najbolj izstopajočimi projekti, ki so prispeli na razpis, je bil zagotovo tudi projekt biroja **Scapelab**. Skupini arhitektov, ki jim je poveljeval **Marko Studen**, je komisija podelila znižano priznanje za njihovo rešitev in odločitev pospremila z besedami, da gre za enega najbolj razdelanih in natančnih projektov na natečaju, za enega najboljših. »Zmagovalca sta na zahtevno situacijo odgovorila

jev,« dodaja. »Knjižne police na višini petih metrov pač niso uporabne.«

V Scapelabu so za projekt porabili okoli 2500 delovnih ur, kar stroškovno znesse 32 tisoč evrov. Natečaj vidijo kot naložbo biroja v razvoj, kot način pridobivanja novega znanja in novih strokovnih povezav. Znesek je kajpak višji, če upoštevate še fiksne stroške, amortizacijo in oportunistni strošek, prva nagrada ne pokrije niti vseh stroškov izdelave natečajnega elaborata. »Če zmagate, a ne podpisete pogodbe za projektiranje, ste še vedno v minusu. To je resnični problem naše stroke, ki se vleče že dve desetletji in ki nas kot stroko, ki naj bi sledila razvoju družbe, dokončno uničuje. Razvoja si enostavno ne moreš privoščiti,« omenja Studen.

Je bila ponovitev razpisa dejansko nujna ravno v tem času? Sporočilo razreda za umetnosti SAZU o gradnji novega NUK, izdano junija 2010, sicer prikimava dejstvu, da bi bilo treba rešiti prostorsko stisko **Plečnikovega** NUK (zgrajenega med letoma 1936 in 1941) in Centralne tehniške knjižnice (CTK), po drugi strani pa obe knjižnici modernizirati, saj nista primerni za znanstveno-raziskovalno delo. Toda akademiki tudi menijo, da nasprotovanje enainštiridesetih **Mušičevemu** projektu pomeni porazno stanje v domači arhitekturni stroki. In tudi, da naj bi bile strokovne reference večine podpisnikov nasprotnikov zmagovitega projekta pred 20 leti neprimerne, pod nivojem. Ugotovitvam enainštiridesetih se je po robu s svojimi dejstvi postavilo tudi več drugih uglednih strokovnjakov iz arhitekture, kot so prof. dr. **Fedja Košir**, akad. prof. dr. **Stanko Kristl**, prof. dr. **Jure Mikuž**, arhitekt **Marko Cotič** ter razred za umetnosti Slovenske akademije znanosti in umetnosti. Povrh naj bi mnenje tujih strokovnjakov, profesorja teorije in zgodovine arhitekture na univerzi Columbia v New Yorku **Kennetha Framptona** in profesorja **Luisa Fernandeza-Galiana** iz Politehnične univerze v Madridu, ki sta oba ministru Golobiču odsvetovala izvedbo 'antičnega' projekta in priporočila razpis novega natečaja, popolnoma demantiral mednarodno priznani ekspert Unesca za knjižnične stavbe, poljski arhitekt **Jan Meissner**. Kot izvedenec naj bi spremljal, usmerjal in ocenjeval dosednji napredek projekta NUK II, če pa bi gospodje nasprotniki želeli kakšno referenco več, pa se lahko pohvali s programiranjem in strokovnim vodenjem nastajanja nove Aleksandrijske knjižnice. Da **Mušičev** projekt ustreza, meni tudi nekdanji ravnatelj NUK **Lenart Šetinc**, ki je v javnosti že večkrat poudaril, da so na temo organizacije in delovanja svetovno priznanih narodnih in uni-

Mušičev NUK II. Med 26 projekti, prispelimi na natečaj, ga je konec osemdesetih izbrala komisija, ki ji je predsedoval takratni ravnatelj NUK Tom Martelanc.

prevzel vlogo predsedujočega strokovni ocenjevalni komisiji, ki je letos po preteklem roku na novem natečaju pod drobnogled vzela tistih 120 prispelih elaboratov, kar tretjino njih tudi iz tujine.

Od vseh jih je najbolj prepričal tisti, ki ga je pripravila ekipa **Bevk Perović arhitekti**. Izvedba in denarna nagrada v višini 36 tisoč evrov sta torej ostali v domačih rokah, komisija pa je podala izjavo, da prvonagrajeni projekt izpolnjuje vse programske zahteve, še najbolj pa pozornost vzbuja način, kako predstavlja univerzo v mestu in državi. Povrh naj bi bil primerljiv s simbolno močjo **Plečnikove** knjižnice, oddaljene le streljaj od tam, kjer naj bi stal novi NUK II. »Tako kot v **Plečnikovi** stavbi Narodne in univerzitetne knjižnice bo srce nove stavbe NUK II glavna čitalnica. Ta naj bi se v novem objektu raztezala prek več nadstropij,«

na enak način kot mi, s postavitvijo vogalne palače, povezane z obstoječim fondom prek filigransko strukturiranih javnih prostorov in volumnov malega merila. In to sta nedvomno naredila bolje kot mi. Naša rešitev je dobra, zmagovalna rešitev pa je urbanistično izjemna, najboljša med vsemi,« pravi Studen, a obenem izraža rahlo presenečenje glede prioritete žirije pri ocenjevanju projektov. Po njegovem mnenju se je ta ukvarjala predvsem z urbanizmom in varovanjem arheoloških ostankov, ne pa toliko s tem, kako bo knjižnica delovala, kakšna je njena gradbena izvedljivost, koliko ustreza veljavnim predpisom, kot sta uredba o zelenem naročanju in pravilnik o učinkoviti rabi energije v stavbah. »Po hitrem pregledu zmagovalnega projekta se mi zdi, da bo treba hišo temeljito preprojektirati, da bo upoštevala veljavno zakonodajo in zadovoljila potrebe knjižničar-

verzitetnih knjižnic imeli veliko debat s priznanimi strokovnjaki.

Zgodba se seveda vleče že predolgo. Po mnenju **Andreja Hrauskya**, arhitekta in direktorja galerije Dessa, soavtorja odlične biografije o Plečniku pa člana žirije, ki je izbirala med prispelimi natečajnimi rešitvami za NUK II, je tehniko v korist Mušičevega projekta leta 1989 prevesil arhitekt **Boris Podrecca**. Člani žirije naj bi pritegnili pač njegovemu mnenju, od samih začetkov pa so bili pri odločitvi neenotni.

Postmodernističnemu projektu Marka Mušiča je ministrstvo očitalo zastarelost iz arhitekturnega, oblikovnega, vsebinskega in funkcionalnega vidika. Naprej kritiki njegovemu NUK II očitajo najbolj v oči bodeče 'ponorele' loke na fasadi, četr izrezano rotundo, monumentalno ovalno vhodno dvorano in nešteto drugih nepotrebnih, moderno parafraziranih klasicističnih oblikovnih prijemov. Številni tudi menijo, da celotna slovenska povojna arhitekturna elita,

k pogodbi, zadnji je bil podpisan 22. septembra leta 2008, že naslednji mesec pa so ustavili izdelavo projektne dokumentacije. Predelave projektne dokumentacije so sicer v vseh letih prinašale nekaj posodobitev v projekt, ki naj bi se prilagajal toku časa in bil po mnenju članov razreda za umetnosti SAZU-ja tudi povsem pripravljen na 21. stoletje in informacijsko družbo. Povrh so k stavbi NUK II postopoma z leti priključevali druge ustanove, kot sta Centralna tehniška knjižnica (CTK) in Osrednja humanistična knjižnica Filozofske fakultete (OHK).

Projekt, kakršenkoli že je, mora nujno slediti trenutnim smernicam in omogočati nadgradnjo infrastrukture tudi v prihodnosti. Od konca osemdesetih pa do danes je seveda informacijska tehnologija tako napredovala, da si starošolniki tega niti pod razno niso mogli predstavljati. V knjižnicah so v preteklih dveh desetletjih uvedli internet, sistem COBISS/OPAC, samoizposajo, označevanje čtiva z radiofrekvenčno identi-

2008 ugotovilo, da je revalorizirana vsota vseh stroškov od leta 1991 pa do konca leta 2007 enaka nekaj manj kot 30 milijonom evrov. Je mar to v tej državi kaj čudnega? V vseh teh navedenih letih se je sestava gradbenega odbora, v katerem so sedeli aparatčiki ali nastavljenčki iz vlade, ljubljanske občine, narodne in univerzitetne knjižnice, univerze in od drugod, spremenila 17-krat, v njej pa si naj bi stolček podalo skoraj 70 posameznikov!!! Povrh naj bi njihova zapuščina bila nekaj več kot ducat sestankov in neverjetni štirje podpisani zapisniki. Potrebuje slovenska vlada še kakšen razlog več, da po tistem, ko je v jamo brez dna, torej projekt, ki je 17 let obstajal le na papirju, zmetala pravo malo premoženje, to zasuje s peskom in postavi na njej parkirišče? Kajpak začasno, sta konec leta 2008 ugotavljala župan **Jankovič** in minister Golobič, le dokler se ne zgradi garaža pod ljubljansko tržnico (ki je še zdaj ni). O tem spodaj.

Trnova pot projekta NUK II ni bila (in tudi ne bo) poceni. Celoten projekt naj bi davkoplačevalce stal okoli 90 milijonov evrov. Če verjamete.

preobremenjena z modernizmom in bauhausom, v prestolnici ni bila sposobna ustvariti stavbe, ki bi bila brezčasna tako kot Plečnikov NUK. Če je funkcionalno, je tudi lepo, so vpili najiminennejši arhitekti tistega časa, a človek si ne more kaj, da si ob pogledu na Gospodarsko razstavišče, Bavarski dvor, Univerzitetni klinični center, Šišensko sososko in Trg republike ne bi bruhnil v usta (in pogoltnil). Središče prestolnice je nepopravljivo pokvarjeno z betonskimi škattami, ki jih danes nihče ne želi niti pogledati, kaj šele dati na kakšno razglednico (kot pravi znani arhitekt Janez Suhadolc) ali jih označiti za takšne, ki kljubujejo času.

A decembra leta 2009 je vlada soglašala s predlogom ministrstva za visoko šolstvo, znanost in tehnologijo, po katerem naj bi prišlo do razveze vseh pogodb in aneksov v zvezi z Mušičevim projektom, vendar se do trenutka nastanka teh vrstic to še ni zgodilo. To pomeni, da naj bi formalnopravno država še vedno bila zavezana Mušičevemu projektu. Prva pogodba z njim in njegovimi sodelavci je bila sklenjena leta 1996, v letih, ki so sledila, je prišlo še do devetih aneksov

fikacijo itd. Predvsem zadnja omogoča v knjižnicah veliko bolj natančno vodenje evidenc knjig. Zato bi do tovrstnih sprememb moralo nujno priti tudi, če bi država vztrajala pri Mušičevem projektu. Marko Studen iz Scapelaba ima o tem svoje mnenje:

»Osnovno težavo vidim v organizaciji projekta, ki je zastarela. Mušičev projekt je preobremenjen s temami iz osemdesetih. S kontekstom, z interpretacijo rimskega mesta in z idejo mestnih vrat se ukvarja bolj kot z delovanjem same knjižnice. Skratka, je prekompliciran, da bi lahko odgovarjal sodobnemu trenutku, kaj šele, da bi v kontekstu sodobnih evropskih knjižnic izstopal kot izjemen, napreden ali inovativen. Zmagovalni projekt arhitektov Matije Bevka in Vase Perovića ima ta potencial.«

Projekt nacionalnega donosa

No, drugi vidik te zgodbe je seveda dejstvo, da trnova pot projekta NUK II ni bila (in tudi ne bo) poceni. Celoten projekt naj bi davkoplačevalce stal okoli 90 milijonov evrov. Če verjamete. Računsko sodišče je v svojem revizijskem poročilu februarja

Tudi izbrana lokacija NUK II igra svojo vlogo. Lega na parcelah, ki ležijo med Rimsko, Slovensko in Zoisovo cesto ter Emonsko ulico, je bila tvegana izbira. Vsaj če sodimo po imenih ulic ... kot nalašč so med izkopavanjem gradbene jame za temelje tam naleteli na arheološke ostanke davne Emone. Arheologi so se z žličkami in kanglicami spustili v jamo in arheološka izkopavanja so potekala skoraj deset let (med letoma 1998 in 2008), tudi zaradi tega, ker se je zataknilo pri denacionalizacijskih postopkih. Toliko o nacionalnem pomenu NUK II. Po podpisu pogodbe med državo in Mestno občino Ljubljana leta 1995 je zadnja dobila eno samcato nalogo – pridobiti vsa potrebna zemljišča in jih prenesti na pristojno ministrstvo. Enajst let pozneje naj bi MOL to tudi uspelo. A tudi ne brez zapletov. Med drugim je MOL že leta 1995 kupljeno zemljišče, kjer je nekoč stala tovarna Tekstil Angora, kupila še enkrat in za to plačala mastno kupnino v višini skoraj treh milijonov evrov. Ah, se vam ne zdijo tovrstni zapleti povsem logični? Mešetarjenje z zemljišči je namreč ena najdobičkonosnejših rabot že vse od antike.

Natečajna rešitev ekipe Scapelab. Avtorji: Marko Studen, Miha Dobrin, Boris Matić, Jernej Šipoš, Miha Brezavšček, Alexander Nino Ruiz, Rebeka Bučinel, Matic Blatnik, Eva Matjašič

Prenosi lastništev, spremembe namembnosti ... zakaj bi bilo pri NUK II kaj drugače. Računsko sodišče je v prej omenjenem revizij-

skem poročilu zapisalo, da je dokumentacija nepopolna in da skoraj ni mogoče ugotoviti, kaj se je dogajalo s parcelami, na katerih bo stal NUK II. Studen dodaja: »Če je natečaj razpisan na zemljišču, ki ni v lasti naročnika, bo zagotovo prišlo do težav. Če je znano, da so na lokaciji pomembni arheološki ostanki, pa se jih ne raziše pred razpisom natečaja, bo zagotovo prišlo do težav. Če se program in obseg spreminja vsake pol leta, bo zagotovo prišlo do težav. In tako dalje. Projekt je potekal tako, kot da ga nimajo resnega namena realizirati.«

Pred dvema letoma je ravno zaradi suma korupcije, zlorabe uradnega položaja, zaveznega kršenja predpisov, ponareditve uradnih listin na škodo proračuna in lastnikov na območju gradnje novega NUK II mestni svetnik stranke Zelenih **Miha Jazbinšek** kazensko ovadil ljubljanskega župana **Zorana Jankovića**, nekdanjo ministrico za visoko šolstvo, znanost in tehnologijo **Mojco Kucler Dolinar**, njenega naslednika Gregorja Golobiča in državno pravobranilko **Milko Brulc**. Jazbinšek je prepričan, da je župan zavajal javnost z izjavami, da je MOL zemljišča že pridobila, v glavnem pa mu gre kot številnim drugim očitno na živce, da se projekt predolgo vleče. Janković naj bi takrat šele poskušal pridobiti in na državo prene-

Kdaj bo NUK II dokončno zgrajen, ne vemo. Vemo, da ne bo takšen kot centralna knjižnica v Seattlu ali kot nova Aleksandrijska knjižnica ... bo pa zato naš.

možno storiti prav ničesar. Dokler ne ugotovimo, da je vodenje skupine za NUK II bilo zapisano prav Gregorju Golobiču.

sti objekt in zemljišče Rimska 1, po drugi strani pa je pridobil in niti ne skušal na državo prenesti 24/30 objekta in zemljišča Rimska 3. Kucler Dolinarjeva po drugi strani ni pravočasno pridobila spornih zemljišč (vrtičkov ob Rimski cesti), Golobič pa naj bi od nje podedoval kup neoverovljenih pogodb in se z Jankovićem dogovoril o naložbi v parkirišče na lokaciji NUK II. To naj bi bilo avtomatizirano in imelo 24-urni nadzor, a sporno je bilo takrat že samo dejstvo, da bodo vanj investirali in ga ob začetku gradnje NUK II porušili. Zato je bil napravljen kompromis – črna gradnja.

NUK II je za bele ovratnike celo tako pomemben projekt, da je država po razpustitvi 'povsem zgaranega' gradbenega odbora ustanovila posebno delovno skupino in ji prilepila naziv Medresorska delovna skupina za vodenje projekta gradnje novonacrto-vane stavbe NUK II. Ker je skupina v družbi več kot 270 ustanovljenih delovnih teles, med njimi v družbi prepotrebne sveta za socialno podjetništvo, telesa vlade RS za varstvo pred škodljivimi rastlinami (???!!?) in skupine za pripravo stroškov letenja s falconom. Ja, vse skupaj se res sliši kot tista šala: delovne skupine so skupine ljudi, ki vsak zase ne morejo storiti prav ničesar, lahko pa zato sestankujejo in skupno odločijo, da ni

Glavna težava javnih natečajev, meni Studen, ni v vnaprej dogovorjenih zmagovalcih (čeprav zna država praviloma prirejati samo takšne). Je v katastrofalnem vodenju projektov v celoti. K temu prikimava izjemno majhen odstotek izpeljanih. Samo v zadnjih nekaj letih so v predalih ostali projekti novih akademij, nove sodne palače, stadiona v Velenju, dvorane Portoval, dvorane Bonifika, novega upravnega središča mesta Ljubljana in RS Slovenije in drugi. »Očitno kot nacija nismo več sposobni udeležanja lastnih vizij, bolje povedano, sposobni smo jih realizirati samo, če se prek njih uresničujejo zelo specifični zasebni interesi.« Povrh bi bilo treba odpraviti prakso, da na fakulteti zaposleni člani žirije podeljujejo nagrade svojim kolegom s fakultete. Čeprav ta praksa ni izrecno prepovedana z zakonom o javnih naročilih, je neetična. Kolegi profesorji ne bi smeli sodelovati sočasno na natečaju in v žirijah. »Tudi sami smo bili v podobni situaciji na natečaju Cukrarna, in še tako čista zmaga dobi pridih koruptivnosti, kar škodi vsem sodelujočim,« še dodaja Studen.

Kdaj bo NUK II dokončno zgrajen, ne vemo. Vemo, da ne bo takšen kot centralna knjižnica v Seattlu, tudi ne kot Kraljeva knjižnica v Københavnu, niti kot nova Aleksandrijska knjižnica ... bo pa zato naš. 📌

Poletje na Bolha.com

Iščete fotoaparata, kolo, vrtno garnituro ali najem avtodoma?

Popestrite vroče poletne dni s posebno ponudbo na Bolha.com

www.bolha.com/poletje

Prednosti Bolha.com:

- največji spletni oglasnik v Sloveniji
- četrto najbolj obiskano spletno mesto v Sloveniji (MOSS, april 2012)
- več kot 250.000 registriranih uporabnikov
- več kot 420.000 malih oglasov
- več kot 1 milijon različnih obiskovalcev mesečno
- obiskovalci Bolha.com so že v nakupno-prodajnem procesu

bolha.com

Nikon D3200 – seksi, pameten in z dobrimi zvezami

PROMOCIJSKO SPOROČILO

Nikon D3200 je nov vstopni model DSLR fotoaparata s 24,2 milijona slikovnih točk in možnostjo snemanja videa v polni visoki ločljivosti FullHD 1080p. Fotografji, ki se prvič odločajo za nakup DSLR fotoaparata, bodo pri D3200 najbolj cenili pomoč virtualnega foto pomočnika, ko vodi fotografa korak za korakom skozi celoten postopek nastavitve za zajem kar najboljšega posnetka. Hkrati fotoaparata z vizualizacijo učinkov na slikovnih primerih pomaga pri predstavitvi posamezne nastavitve na fotografijo.

Tehnološki navdušenci pa zagotovo ne bodo prezrli možnosti brezžičnega prenosa fotografij v pametne naprave in krmiljenja fotoaparata z napravami, ki jih poganja Googlov Android. Nikon D3200 je namreč prek dodatnega vmesnika WU-1a brezžično povezljiv s pametnimi napravami. To pomeni, da lahko fotografije takoj delite s prijatelji in družino prek družabnih omrežij, ali pa si naredite varnostno kopijo fotografij kar na terenu. S pametno mobilno napravo z vgrajenim operacijskim sistemom Android imate možnost predogleda slike pred fotografranjem in z njo krmilite fotoaparata na daljavo.

D3200 je naprodaj po priporočeni maloprodajni ceni 599 € za ohišje oziroma po 699 in 829 € v kompletu z objektivom 18-55 VR in 18-105 VR. V kompletu z objektivom 18-55 VR je na voljo tudi v rdeči barvi. Brezžični vmesnik za povezljivost s pametnimi Androidnimi mobilnimi napravami je naprodaj po ceni 59 €. www.nikon.si

ILONA ZOZULJA

GOLA SODNICA

FOTO VIKTOR KRASNOV

»Pripravljeni smo na Euro 2012!« pravijo naši ukrajinski kolegi in prilagajo dokaze. Nas so s svojo delivko pravice prepričali.

Miss julija

PLAYBOY
SLOVENIJA

Glenna Gozulja

World

ILONA ZOZULJA

letnik 1990

92-60-93

Ilona je doma iz mesta Kirovograd, ki leži približno na pol poti med Kijevom in črnomoško Odeso. Želi si obiskati Maldive, vseh so ji energični, odločni ljudje, ki si znajo zastaviti cilje in jih tudi doseči. Ne mara pa sarkastičnih cinikov. Zaveda pa se svoje privlačnosti, lepote in naivnosti. V prostem času rada kuha in se športno udejstvuje. Kot pričajo fotografije, ji tudi nogo-metna žoga ni tuja.

PLAYBOY

Varieté

Na počitnicah

Gorenjec si je na počitnicah v Italiji najel kurbo za eno noč, ji plačal in ob odhodu iz avtomobila zaklical:

»Euro falsifikato!«

Kurba pa njemu:

»Sifilis oridžinale!«

Poslanski

Poslanec gre po ulici in sreča mlado mamico z otrokom.

Otrok pokaže s prstom nanj in reče:

»Poslanec, poslanec!«

Poslanec je presenečen in mu reče nazaj:

»Kako pa ti veš, da sem jaz poslanec?«

Pa reče mamica:

»Sej ne ve, sam R-ja še more izgovoriti!«

Nikoli ne veš

Po uspešni lepotni operaciji kirurg vpraša mladenko:

»No, kako ste kaj zadovoljni z velikostjo prsi?«

»Zelo. Rada bi pa imela tudi večje oči.«

»Ni problema. Sestra, prinesite ji račun!«

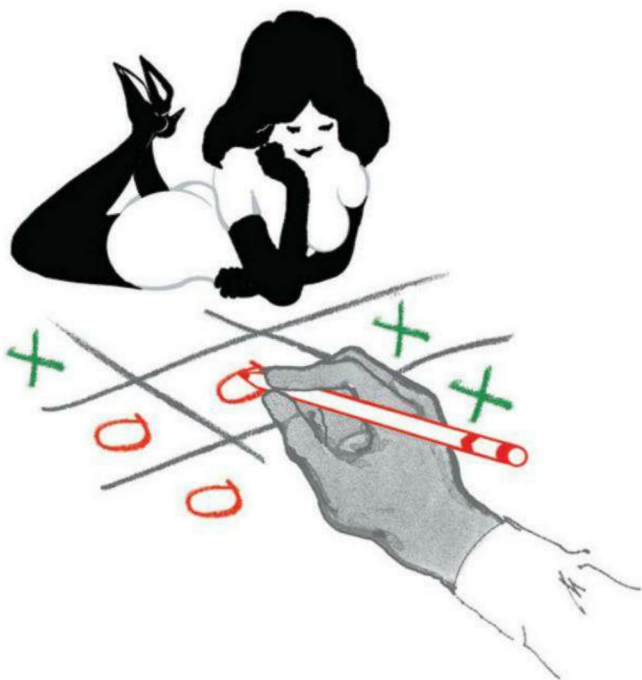
Prvič

Vnukinja: »Babica, kakšen je prvi seks?«

Babica: »Enako kot takrat, ko se ti maje zob.«

Vnukinja: »Ne razumem, kako to misliš?!«

Babica: »Jaa ... boli, toda ne dovoliš, da bi ti ga dal ven!«

Narobe

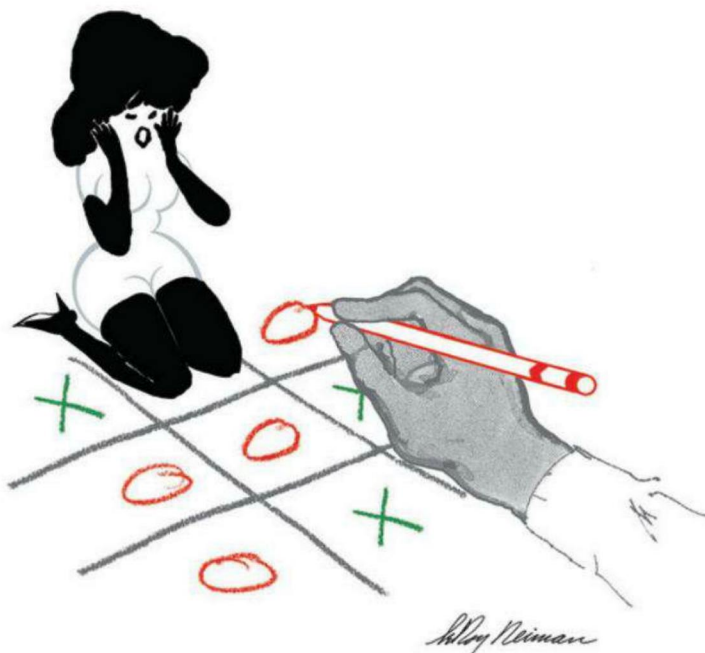
»Gospod dohtar, jaz imam pa en velik problem!«

»Ja? In kaj vas muči?«

»Kri mi narobe teče.«

»Dejte se no zafrkavat! Kako to mislite, da vam kri narobe teče?«

»Veste, gospod dohtar, kadar me je Francka v mladih letih pobožala po laseh, mi je takoj korenjak skočil pokonci, če me pa zdaj poboža po korenjaku, mi grejo pa lasje pokonci!«

Dobra ponudba

Pride moški k zdravnici in ji potarna:

»Doktorica moja, imam erekcijo 24 ur na dan.

Kaj mi lahko daste?«

»Stanovanje, hrano in 500 evrov na mesec.«

Muzika

Cigo doživi prometno nesrečo in pripeljejo ga na urgenco.

Doktor zakliče:

»Sestra, inštrumente!«

Cigo pa:

»Jebenti, kako naj ti zdaj igram ves razbit!?«

Križanje

Kaj dobite, če križate Črnogorca in Japonca?

Človeka, ki želi delati, a ne more niti vstati.

»Vse je v redu, ko si ti privoščiš profija za tenis ali pa profija za golf,
ko pa si jaz privoščim pro...«

Slovenenci s svojo ekipo zlahka na Tour ali Giro

Bogdana Finka, direktorja kolesarskega kluba Adria Mobil, smo ujeli sredi priprav na proslavo ob 40-letnici našega najuspešnejšega kolesarskega kluba. Tudi sicer je bil maja

zelo zaposlen, saj so ga čakale še zadnje priprave na dogodek leta – kolesarsko dirko po Sloveniji, ki še nikoli doslej ni gostila tako veliko dobrih, profesionalnih kolesarjev.

Bogdan Fink je bil še pred ne takoavnimi časi tudi sam tekmovalni kolesar, eden tistih, ki so s svojimi uspehi – predvsem s prvo slovensko medaljo z največjih tekmovanj – in prebojem v svet pripravili teren za sedanje slovenske kolesarske gladiatorje. Zanje sam pravi, da jih je dovolj in da so dovolj dobri, da bi z njimi zlahka sestavili ekipo za največje etapne dirke na svetu. Če bi se le našel denar zanjo.

1. Sicer nisem mislil začeti s tem vprašanjem, ampak ker intervju poteka v prostorih kluba ob velodromu, ki je še vedno pod milim nebom ... Ali se ni govorilo, da bi ga bilo dobro pokriti?

► Konec leta 2010 smo dobili gradbeno dovoljenje, Fundacija za šport je pa plačala 120 tisoč evrov za projektno dokumentacijo. Zgradili naj bi večnamensko dvorano s stezo

dvorana lahko sprejela skoraj 7000 ljudi. O tem smo razmišljali, še preden smo sploh izvedeli, da bo Slovenija gostila evropsko prvenstvo v košarki. No, pa je lokalna politična oblast sklenila drugače, in sicer da bodo raje gradili posebno dvorano za potrebe evropskega prvenstva, ki bo trikrat dražja od te, na koncu ni bilo pa tudi iz tega nič.

2. Ko bo izšla ta številka Playboya, bo dirka po Sloveniji na vrhuncu. Kolesarji bodo nekje na polovici štirih etap oziroma 567 kilometrov dirke. Kako je nastajala letošnja trasa dirke po Sloveniji?

► Načrtovati smo jo začeli že lani. Lani je bil kronometer na prvi dan dirke v Ljubljani. Lepo je uspel, ampak zaradi težav pri zapori cest, ker na delovni dan popoldne ne moreš izvesti pravega kronometra in bi lahko izpeljali kvečjemu šestkilometrski prolog, smo se z mestom Ljubljana odločili za pravi

etapa, ki bo odločilna, je dolga 219 kilometrov. To je pa že etapa na ravni velikih dirk, na katere se pripravljajo nekateri kolesarji, ki pridejo sem.

3. Se pravi, da je letošnja dirka najkakovostnejša doslej?

► Da. Za to se lahko zahvalimo našemu menedžerju v Italiji Pieru Pironiju, ki se že dolgo časa za nas dogovarja z ekipami. Ekipo Liquigas na Slovenijo veže tudi sodelovanje z Butan plinom, ki je njegova podružnica, in zato tudi pridejo na dirko, pridejo z dobro ekipo, ker si spodrsrlaja ne morejo privoščiti. Pri Astani je Štangelj direktor, Brajkovič tekmuje za njih, Božič, Kiserlovski, ki je dirkal za nas. Lampre in Saxo Bank sta pa že dolgoletna udeleženca naše dirke. Vsem tem ekipam ustreza termin, ker je na sredi med Girom in Tour de Franceom. Dirko po Sloveniji uporabijo kot pripravljalno dirko, na kateri pa ne počivajo kot pred desetimi leti, ampak pridejo dirkat. Če pogledate udeležence in zmagovalce dirke po Sloveniji, boste ugotovili, da so zmagovali sami dobri kolesarji.

4. Jani Brajkovič je dejal, da mu zadnje tri etape dirke res ustrezajo. Ste jo priredili njemu?

► Ne, nismo je. Približujemo se tistemu, kar velika dirka mora imeti, če hočemo sem pripeljati najboljše kolesarje na svetu. Na lanske dirki je tekmoval zmagovalec Tour de Francea pred dvema letoma. Ogromno odličnih kolesarjev, ki nastopajo na Giro ali na Tour de Franceu, si lahko ogledate tudi

[Pomagala je tudi odločitev Janija Brajkoviča, ki je sporočil, da pride na tekmo. Zato smo dirko potegnili še skozi Metliko, njegov rojstni kraj.]

za kolesarjenje, kakršna je zdaj, znotraj nje pa šest stez za atletiko, kar bi zadovoljevalo vse kriterije tudi za svetovno prvenstvo v dvoranski atletiki. Ob notranji strani atletske steze bi napravili še vsa skakališča, metališča za atletiko, ob večjih roketnih, košarkarskih tekmah bi čez kolesarsko stezo napravili montažne tribune in bi potem takšna

kronometer, dolg skoraj 18 kilometrov, ki pa bo v nedeljo. Velike zasluge za to ima tudi ljubljanski podžupan Aleš Čerin. Pomagala je tudi odločitev Janija Brajkoviča, ki je sporočil, da pride na tekmo. Zato smo dirko potegnili še skozi Metliko, njegov rojstni kraj. Prvič v zgodovini smo dobili potrditev udeležbe petih ekip world toura in tretja

na dirki po Sloveniji. Ampak da pridejo, mora biti pa trasa dobra, zanimiva in kvalitetna.

5. Kaj pomeni: dobra, zanimiva in kvalitetna?

► Letos smo jo načrtali tako, da se dirka stopnjuje. Prvi dan z etapo za ciljni sprint. Drugi dan s ciljem v Metliki je profil proge že bolj razgiban in tehnično zanimiv in gotovo ne bomo videli sprinta glavnine, pokazali se bodo že prvi obrisi pozneje najboljših. Tretji dan je pa na vrsti res težka etapa s 3700 metri višinske razlike in nato zadnji dan še kronometer.

► Odvisno od klasifikacije. Če ga primerjate s tistimi najhujšimi na Giru ali Touru, je za profesionalce čisto navaden klanec oziroma vzpon. Za Slovence je še vedno mit, najbolj zaradi dirke po Jugoslaviji, ki se je vedno odločala prav tam. Mislim, da lahko Slovenija pokaže še kaj drugega kot samo Vršič, ki s kranjskogorske strani res ni zahteven. Težji je z bovške strani. Za številne kolesarje je bil tudi lanski vzpon na Golte težji od Vršiča. V zadnjih dveh kilometrih tega vzpona, ki sta najtežja, so šli kolesarji, kot rečemo, peš in zmagovalec Diego Ulissi, ki je do-

ki dobro odrezali. Na nobenem 'igralnem mestu' nam nič ne manjka.

11. Lahko ob takšnih tekmecih kolesarite tudi na zmago?

► Realno gledano, ciljati na zmago v takšni konkurenci pomeni zastaviti si res zelo, zelo visok cilj, čeprav človek mora imeti visoke cilje. Bolj ciljamo na etapne zmage, o generalni se bomo pa pogovarjali, ko bo za nami tretja etapa in bomo videli, kje smo. Vsekakor imamo sposobno ekipo, ki denimo na dirkah prve kategorije v Italiji odlično nastopa, tekmuje s prvimi,

Za ekipo world toura potrebuješ sedem, osem milijonov evrov in več, za prokontinentalno ekipo pa nekje od tri do sedem. Proračun našega kluba je okoli 900 tisoč evrov, od tega gre 250 tisoč evrov za organizacijo dirke Po Sloveniji.

6. Slovenci seveda pričakujemo zmago Janija Brajkoviča. Sam je dejal, da zmage ne pričakuje, da si želi samo dobrega rezultata, ker je vse podredil Tour de Franceu. Kaj menite, kako mu bo šlo?

► To je rekel on. Zelo malo športnikov, ki se pripravljajo na katerokoli tekmovanje, bo reklo: zmagal bom. Ampak jaz vem, da če se Jani odloči in pride, bo prišel optimalno pripravljen. Če namreč hoče dobro dirkati na Touru, mora biti že na dirki po Sloveniji zelo dobro pripravljen. Poteka vsega dva tedna pred Tourom in prav veliko priložnosti, da bi formo popravil, pač ni.

7. Pred leti sem nekje zasledil podatek, da naj bi njegov VO₂ max (maksimalna poraba kisika na kilogram telesne teže, kar kaže na vzdržljivostne sposobnosti športnika) znašal neverjetnih 90 litrov na kilogram telesne teže. Ali to drži?

► Teh podatkov ne poznam, ker ne vem, kdaj je nazadnje opravljal kakšna testiranja v Sloveniji. Teh 90 litrov VO₂ max je gotovo impresivnih, ampak če hoče biti med prvimi na Touru, jih tudi potrebuje. Čeprav je tako, da je VO₂ max samo en podatek, niti ne najpomembnejši. Najpomembnejše je razmerje vatov na kilogram in še druge malenkosti, ki odločajo na tritedenski dirki.

8. Na letošnji dirki ni vzpona na Vršič, ki ga Slovenci, ko gre za kolesarjenje, častimo skoraj po božje. Ampak Vršič, ko govorimo o vrhunskem kolesarstvu, že dolgo ni nekaj prav zelo zahtevnega? Nima petih zvezdic, ampak mislim, da samo tri?

bil tudi etapo na Giru, je, ko je prečkal ciljno črto, samo za sekundo dvignil roke s krmila, pa še tako mu ga je obrnilo. Se pravi, da je bil klanec pravi, v primerjavi z Girom in Tourom mu je pa manjkalo še kakšnih pet do osem kilometrov. Letošnja kraljevska etapa s startom v Ivančni Gorici in ciljem v Škofji Loki ter dvakratnim vzponom na Soriško planino je zahtevna predvsem zaradi dolžine, zanimiva pa tudi zato, ker imamo cilj po spustu.

9. Ste kdaj razmišljali o tem, da bi etapo dirke po Sloveniji speljali na Mangartsko sedlo po cesti, ki edina v Sloveniji seže čez 2000 metrov?

► Smo in smo si tudi ogledali cilj, vzpon, ampak je tehnično to skoraj neizvedljivo. Vzpon je lep, vrhunski, z veliko višinsko razliko, težave bi pa bile z organizacijo prereditve. Gor bi morali speljati vso organizacijsko infrastrukturo, od ograj, šotorov, tovornjakov pa še avtobuse, bivalnike tekmovalnih ekip, potem pa vse to po ozki gorski cesti spet dol ... To je skoraj nemogoče. To je sicer nasploh problem Slovenije, te slabe ceste.

10. Kakšni so cilji in želje ekipe Adria Mobil na dirki po Sloveniji?

► Adria bo že četrto leto zaporedoma – to lahko skoraj z gotovostjo rečem – na tej dirki najboljša slovenska ekipa, sicer pa je naš glavni cilj uvrstitev na svetovno prvenstvo, in to prvič kot komercialna ekipa. Za to se moramo uvrstiti med prvih dvajset na Europe touru, trenutno smo pa na 13. mestu. Tudi dirka po Sloveniji prinaša točke za to tekmovanje. Letos imamo odlično ekipo, fantje se med seboj dobro razumejo in sem prepričan, da se bodo na tej dir-

pa še fantje so dodatno motivirani, ker gre za domačo dirko. Bomo videli.

12. Adria Mobil je ekipa kontinentalnega razreda. Potem so tukaj še prokontinentalne ekipe in ekipe world toura, nekdanji pro tour. Kakšne so razlike med ekipami teh treh razredov?

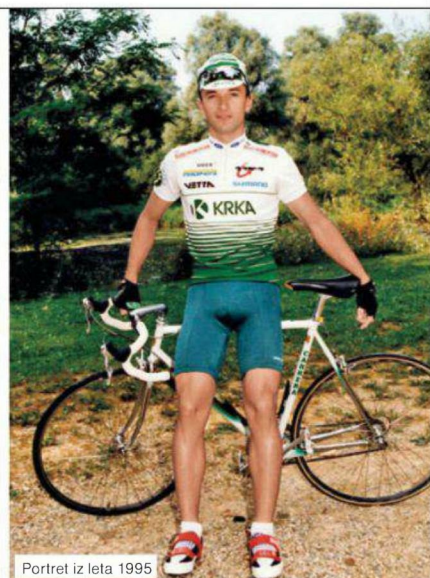
► V proračunih. [smeh] V world touru nastopa 18 ali 20 ekip, v katerih so vsi najboljši, in te ekipe imajo zagotovljene nastope na Giru, Touru, dirkah svetovnega pokala, na dirkah world toura. Tudi prokontinentalne ekipe lahko nastopajo na teh dirkah, ampak s povabilom, kontinentalne ekipe pa na teh dirkah sploh ne morejo nastopiti. Za ekipo world toura potrebuješ sedem, osem milijonov evrov in več, za prokontinentalno ekipo pa nekje od tri do sedem. Proračun našega kluba je okoli 900 tisoč evrov, od tega gre 250 tisoč evrov za organizacijo dirke Po Sloveniji.

13. Je Slovenija premajhna za ekipo world toura? Prebiral sem časopisne članke, v katerih se je veliko špekuliralo z združenjo vseslovensko ekipo najvišjega svetovnega kolesarskega razreda.

► Tukaj pridejo v poštev samo opremljevalci in potencialni sponzorji s trgom v tujini. Slovenija je za to premajhna. Tisti, ki imajo večino svojega trga v tujini. Slovenci bi to znali narediti tudi za šest milijonov, mogoče celo za pet, ampak kakšne večje možnosti za to ekipo v današnji situaciji ne vidim. Smo jo pa po tekmovalni plati sposobni sestaviti brez težav. V tujini imamo sedem, osem kolesarjev, ki tekmujejo v vrhunskih ekipah. Če bi jih povabili v domače moštvo in jim dodali še dobre tujce, bi ti fantje v slo-

Bogdan Fink je na mladinskem svetovnem prvenstvu v Angliji zasedel tretje mesto v cestni vožnji.

Portret iz leta 1995

Sredi dirke v Italiji

Ciljni sprint na svetovnem mladinskem prvenstvu leta 1990

FOTO osebni arhiv

venski ekipi dali od sebe še 20 odstotkov več, kot dajejo danes.

14. Ko ste postali direktor takrat še KK Krka, ste rekli, da je zanimanje za kolesarstvo oziroma za vse športe upadlo, da so mladi raje za računalniki. Od tega je deset let. Kako je s tem danes? Kaj bolje, še slabše?

► Mislim, da še malenkost slabše. K nam prihaja še manj mladih iz Novega mesta, iz samega središča kot takrat. Imamo pa čedalje več kolesarjev iz perifernih krajev. Verjetno gre za drugačen način življenja v mestu. Tudi to je, da si včasih z uvrstitvijo v športno ekipo dobil priložnost potovati, danes pa to ni več izziv, ker se je standard ljudi tako izboljšal, da večino že starši kam peljejo. Ni več takšne borbenosti, zagrizenosti, kot je bila nekoč, sploh v kolesarstvu, ki je garaški šport, ki zahteva askezo. Bolj si v kolesarstvu zaj... do samega sebe, dlje boš prišel. To dokazujejo tudi zgodbe naših najboljših. Poleg tega, da so bili talenti, so bili še disciplinirani, odrekli so se in garali.

15. Se je kolesarstvo zelo spremenilo, odkar ste sami nehali tekmovali?

► Hja, še kar. Oprema je drugačna.

Ko sem še tekmoval, so imela kolesa deset prestav, zdaj jih imajo 11. Kolesa so lažja pa obenem bolj toga in pred časom je morala Mednarodna kolesarska zveza predpisati minimalno težo za tekmovalna kolesa, ki znaša 6,9 kilograma, ker so nekateri šli pri tem zmanjševanju teže v ekstreme. Poleg tega so ukinili radijske povezave med kolesarji in ekipami, tudi na dirki po Sloveniji jih ne bo, so pa še dovoljene na največjih dirkah. Vzrok naj bi bili televizijski prenosi.

16. Gorazd Štangelj, ki se je lani poslovil od dirkanja, je dejal, da je bilo v kolesarskem svetu včasih več spoštovanja avtoritet, starejših, uveljavljenih kolesarjev. Da danes vsi napadajo na polno in da je zaradi tega tudi več padcev. Se strinjate?

► Prav gotovo. Včasih so stare mojstre, nosilce rumene majice, na največjih dirkah počakali, če se jim je zgodila kakšna nesreča, padec ali okvara na kolesu. Zdaj tega ni več. Zaradi televizijskih in internetnih prenosov je današnje dirkanje povsem drugačno od tistega prej. Prej so se kamere na dirko vključile zadnjo uro, zadnji dve uri, zdaj pa velja bum od črte in tudi prerivanje kolesarjev na dirki je postalo neznosno. Vse ekipe

uporabljajo isto taktiko, vse bi rade svojega vodjo pripeljale prvega pod klanec, potem pa naj on pokaže, naredi svoje. Se pravi, da 23 ekip na Giru ali Touru izbere isto taktiko, cesta je pa široka, kolikor pač je, in vsi ne gredo sočasno nanjo. Zaradi tega prihaja do padcev, ker morajo pomagači svoj del naloge opraviti, sicer jih bodo zamenjali. Dirke so zaradi tega težje in hitrejšje, tekmovalci pa zmeraj lažji, saj drugače ne bi zmogli vseh tistih klancev s takšno hitrostjo, in zato so posledice padcev tudi vedno hujše. Vse to pa pripelje do tega, kar je povedal Gorazd, da ni več prostora za spoštovanje, za ferplej.

17. Prvi med Slovenci ste osvojili medaljo na enem največjih tekmovanj, bronasto medaljo na mladinskem svetovnem prvenstvu v Angliji leta 1990. Nekako ste zaslužni tudi za druge uspešne slovenske kolesarje, ki ste jim dokazali, da je to mogoče.

► Bil sem prvi, ki je dobil medaljo s svetovnih prvenstev, sicer z mladinskega, ki pa je bila rezultat zavzetosti našega vodstva, ki je vztrajno ponavljalo, da moramo tekmovali na čedalje večjih in boljših dirkah. Zato so tudi v Novo mesto pripeljali češke trenerje, bolgarskega trenerja Stančeva, čigar nekateri tre-

ningi se uporabljajo še danes, po 15 letih. Moja medalja je dala klubu zagon, iz te generacije so izšli Štangelj, Murn, Filip, klub se je vzpostavil na višji ravni in 14 let pozneje je Jani Brajkovič postal mladinski svetovni prvak.

18. Kariero ste končali zaradi zloma stegenice. Kako se je to zgodilo?

► Preprosto, padel sem. [smeh] To se je zgodilo prvo leto, ko smo postali profesionalna ekipa, leta 1997. Na dirki po Spodnji Saški sem padel na eni od etap in si zlomil stegenico. Škoda je bila še ta, da sem bil takrat v svoji najboljši formi v sezoni. Sledila je dolga rehabilitacija in zaradi tega padca sem počasi videl, da ne morem dosegati vr-

Slovenci drugega kot znanja in turizma tako ali tako nimamo, vsi pa govorijo, da je Slovenija lepa. Le kolesarska dirka pa lahko gledalce pripelje tako na Bled kot na Pokljuko, kamorkoli.

hunskih rezultatov. Ko sem primerjal svoje rezultate na treningih s tistimi od Štanglja, Murna in drugih, ki so pozneje postali profesionalci, Filipa, Mrvarja, Derganca ... so bili vsi boljši. V športu je pa tako, da če res nisi med najboljšimi, s prvimi, boš težko dolgo časa vztrajal.

19. Ko govorimo o kolesarstvu, ne moremo mimo dopinga. Je kolesarstvo tovrstno najbolj okužen šport?

► Piše se zelo veliko, ampak sam mislim, da je dopinga največ tam, kjer je največ denarja. Kolesarstvo gotovo nosi črn madež zaradi dopinga in sem zelo vesel, da postaja boj proti dopingu vse ostrejši. Zaradi dopinga mladi preprosto niso več imeli želje po treniranju, ampak so mislili, da je vse v medicini, da bodo vse dosegli že z različnimi pomagali. Pa ni tako. Pri športu je najprej trening, trening, trening, potem dolgo nič in nato spet trening.

20. Kolesarji so, če se ne motim, edini športniki, ki so uvedli biološki potni list (v katerem so podatki o lastnostih kolesarjeve krvi, denimo število eritrocitov, določene na osnovi nena-povedanih testov). Kakšno je vaše mnenje o tem?

► Mislim, da je to samo dobro. Z biološkim potnim listom so zajezili oziroma ustavili precej nedovoljenih reči, ki so se dogajale. Tu in tam je tudi neupravičeno. Kar mene moti pri tem dopingu, je, da kolesar, ki je bil res talent, mogoče sploh ni mogel prodreti, ker so ga drugi ustavili s kakšnimi triki. Tudi z dopingom.

21. Odkar so v kolesarstvu uvedli nove metode boja proti dopingu –

predvsem ta biološki potni list –, padajo vrednosti hematokrita in hemoglobina v krvi profesionalnih kolesarjev, prav tako padajo hitrosti na treh največjih etapnih dirkah. Do leta 2004 so se povečevale za 0,22 kilometra na leto, od tega leta pa padajo s hitrostjo 0,16 kilometra na leto. Ali to dokazuje uspešnost protidopinske kampanje?

► Gotovo. Vsak športnik, kdorkoli se loti tritedenske dirke, se zaveda, da gre v pretreniranje. Nobene pametne razlage ni, da bi imel tretji teden višji hematokrit oziroma višje vrednosti hemoglobina v krvi kot pred začetkom tekme. In če se te stvari zminimalizirajo,

se šele vidi, kdo je dober in kdo ne, oziroma kdo je talent in kdo ne, kdo lahko zdrži in še tekmuje zadnji teden. Vse te dirke se da zdržati z makaroni ali pa s klobasami, če hočete, le da malo počasneje. Prav je, da so postavili drugačna merila, ki, upam, veljajo za vse.

22. Slovenci nismo nič boljši ali slabši, kar se dopinga tiče, od drugih športnikov. Precej naših športnikov je padlo na testiranjih. Eden od njih je bil pred časom tudi vaš Tomaž Nose, ki je uporabljal zdravilo, ki ga ne bi smel?

► V klubu smo imeli neprijetno zgodbo s Tomažem Nosetom, ki je bila popolnoma brezvezna, farsa. Ko smo prišli v Švico na Mednarodno športno razsodišče, so se nam smejali, nam in kolesarski zvezi, kako to, da se nismo mogli o tem sami doma dogovoriti. Mi smo bili takrat edini in mislim, da smo do zdaj ostali edini, ko govorimo o zadevi, ki je bila povezana z dopingom, ko je mednarodno razsodišče športniku kazeno zmanjšalo oziroma omililo. Povsem ga niso mogli oprostiti, ker dovoljenja za uporabo zdravila res ni imel. Zanimivo je to, da je Tomaž konec lanskega leta, se pravi po štirih letih od te afere, Mednarodno kolesarsko zvezo zaprosil za dovoljenje za uporabo tega istega zdravila in so mu ga takoj dali, pa so se v teh štirih letih merila za boj proti dopingu še zaostila. Doma so nam pa na Kolesarski zvezi Slovenije razlagali, da dovoljenja zanj nikoli ne bi dobil, in to je bil njihov glavni argument v dokazovanju, da se je Tomaž dopiriral. Ko zdaj pogledam nazaj, se mi zdi, da je šlo za običajno slovensko zgodbo. Sicer pa mora vsak tekmovalec, ki nastopa v ekipah world toura, prokontinen-

talnih in kontinentalnih ekipah, podpisati standardizirano pogodbo, ki prepoveduje doping, in če ga ulovijo, sledi takojšnja odpoved pogodbe. Ampak športnik, če ga do-bijo, ne tekmuje leto dni, mogoče dve, večje težave doletijo vse druge v ekipi, ker se zaradi tega umakne pokrovitelj.

23. Ko zdaj spremljamo Giro in bomo pozneje Tour, vidimo, da sta dirki tako kolesarski kot turistični posel. Slovenija je, najbrž se oba strinjava, raj za kolesarjenje. Se vam zdi, da to mi pri njeni promociji oziroma promociji slovenskega turizma dovolj izkoriščamo?

► Mislim, da ne. Kar hočemo doseči z organizacijo dirke po Sloveniji, je to, da sčasoma napredujemo v še višji razred in da postane turistični produkt. Giro in Tour de France se dogajata zaradi turizma in tako bi morali biti tudi z dirko po Sloveniji. Z njo bi morali priti na Eurosport, na DSF in na podobne športne programe, kjer bi potem imeli dveurno turistično oglaševanje. Seveda se bodo vsi Slovenci zdaj vprašali, kdo bo to gledal? Bodo gledali, sicer ne tako množično kot Tour de France, ampak bodo. Slovenci drugega kot znanja in turizma tako ali tako nimamo, vsi pa govorijo, da je Slovenija lepa. Le kolesarska dirka pa lahko gledalce pripelje tako na Bled kot na Pokljuko, kamorkoli. Ko po televiziji spremljate košarsko tekmo, vidite parket in reklame in je zgodba zaključena. Vztrajati bi morali pri kolesarski dirki, ob tem pa poskrbeti za dodatno kolesarsko ponudbo, poskrbeti za poti, vključiti bi se morali hoteli in čez štiri do šest let bi se morali pokazati rezultati.

24. Kaj pa tekmovalci tujih ekip, ki pridejo sem, kaj pravijo o Sloveniji?

► Na začetku so bili presenečeni. Sem ne pridejo zaradi denarnega sklada, ki je v primerjavi s tistimi, kakršnih so vajeni, nizek. Pridejo zato, ker je dirka zanimiva, ker je cesta prazna, za kar v zadnjih letih odlično poskrbi naša policija. Nekaj težav imamo z našimi cestami, ki so slabe, in če bo tole bral kakšen politik, naj se prime posla. To niso ceste, kakršnih so vajeni vrhunski kolesarji. Ampak glede na to, da je letošnja dirka po Sloveniji šele 19. po vrsti, večkrat opozorim novinarje, naj je ne primerjajo z Girom. »Tam imajo tako, vi pa tako ...« Vsako leto napredujemo, vsega pa ne moreš napraviti čez noč. Čez noč lahko samo kaj fino pokvariš.

25. Sami še kaj sedete na kolo?

► Še, ampak je s tem tako: ko bi moral, nisem mogel, zdaj mi pa ni več treba. Peljem se za svojo dušo, za zdravje, s prijatelji, sem in tja še malo očistimo ventile, da je telo v formi, to je pa tudi vse. **V**

PAMETNO KUPUJ, NORO VARČUJ!

Novo!

Postanite iQpon uporabnik in izkoristite izjemno priložnost za naročilo **3 mesečne naročnine** na naše aktualne revije v ponudbi s kar **50 % popustom.**

iQpon je brezplačna aplikacija za pametne mobilne telefone in tablične računalnike, ki omogoča uporabnikom **brezplačen in preprost pregled** več 100 ugodnih izdelkov in storitev s **popusti tudi do 60 %.**

Aplikacijo za vaš telefon lahko dobite tudi s pomočjo QR kode:

Uporabniki si aplikacijo iQpon lahko brezplačno naložijo za različne operacijske sisteme mobilnih aparatov in tabličnih računalnikov (iTunes, Google play in OVI store). Po namestitvi aplikacije uporabniki izberejo državo in že lahko koristijo številne ugodnosti!

iQponov edinstveni mobilni vodič za nakupovanje je izredno pregleden, preprost za uporabo ter, kar je najbolj pomembno, brezplačen. Mobilni kupon, ki ga uporabnik najde na aplikaciji, enostavno pokaže na blagajni in tako ob nakupu uveljavlja ugodnosti v skladu s pogoji ponudnika. iQpon omogoča tudi mnoge druge funkcionalnosti, kot so shranjevanje kuponov, posredovanje prijateljem, deljenje na družbenih omrežjih, last minute ponudbe in mnoge druge.

Za osnovno uporabo iQpona ni potrebna registracija.

WorldMags.net

iQpon Slovenija | www.i-qpon.si

MILF

FOTO Shutterstock, promocijske fotografije

V osemdesetih sem desetletna in radovedna v *Anteni* brala oglase, ki so šli približno takole: »Mlad fant išče starejšo žensko, ki bi ga popeljala v svet ljubezni.« Danes bi ti isti fantje, vpeti v zrahljano moralo in drug čas, oddali drugačen oglas.

Nič več razočarane
gospodinja

TEKST TINA TORELLI

worldmags.net

Na primer: »Mlad fant išče seksi mamicico za seks.« Manj drame. Manj patetike. Manj sprenevedanja. Pa čeprav bi se na koncu vanjo zaljubili. Zaljubljenost je pač najmanj, kar fašeš, ko si pri osemnajstih še do petega orgazma v večeru spraviš čisto pravo babo. Ne ve se, ali je bilo najprej povpraševanje ali ponudba, jajce ali kura, petelinček ali kura, ženska ali fantek, a to pravzaprav nikogar ne zanima.

Dejstva, dejstva

Akronim MILF je vzet iz angloameriškega slenga in pomeni 'Mother I'd Like to Fuck'. Včasih je po študentskih barh pustošila že rahlo odcvetela 'cougar woman', danes pa študenti sanjarijo o milficah. Milfica na trgu prve ljubezni kotira veliko više od mačke v športnem avtomobilu. Medtem ko druga lovi, je prva samo nežna, voljna, zapeljiva in nezvesta ... svojemu možu. To, da je marnica, je samo plus, saj moški v vsaki ženski išče tudi

mamo. Izraz je postal vsesplošno priljubljen zaradi filma *Ameriška pita* (1999), v katerem je Stiflerjevo seksi mamo, na katero so si ga nekaj časa metali na roko vsi najstniki, ki imajo doma televizor, zaigrala Jennifer Coolidge. Tematika ljubezni med starejšo žensko pa v sedmi umetnosti ni vedno zavita v komedijo, ker ni vedno komična: v filmu *Noč v nebesih* (1983) se mlad študent zaljubi v učiteljico, v *Diplomirancu* (1967) Dustina Hoffmana zapelje žena prijatelja njegovega

očeta, v *Osebnih predmetih* (2009) se zaljubita Ashton Kutcher in Michelle Pfeifer, Susan Sarandon pa si v *Beli palači* (1990) poželi 16 let mlajši James Spader. To ni, upoštevajoč dejstvo, da je spolna moč 17-letnika menda enakovredna spolni moči 35-letnice, nič takšnega. Je nekaj najbolj naravnega, bi rekle moje prijateljice, in vendar je vsa drama ravno v tem, da v obrnjeni situaciji ne bi bilo nobene drame. Ne samo da ne bi bilo drame, nihče ne bi niti trenil z očesom, če bi se v Jessico Albo zaljubil Sean Connery. A stavim, da je tudi Conneryja v svet ljubezni popeljala kakšna živahna prijateljica njegove mame.

jo. Glej: mature, granny ... in se čudi (predvsem zato, ker ni enakovrednih moških kategorij). Ja, očitno danes ženske (vsaj v moških fantazijah) živijo trikrat dlje kot nekoč.

Film ni življenje

Tipična porno zgodba o MILF se vrti okrog nezadovoljstva in spolnega nemira ne več najmlajše, a še vedno privlačne ženske (nekaj podobnega se dogaja v televizijski seriji *Razočarane gospodinje* in šele zdaj dobro razumem, zakaj jo moj fant tako rad gleda). To je motiv, ki obeta sočen zaplet (obisk rosnega mladega vodovodarja, kaznovanje dijaka, crkljanje s sodelavcem in njegovim mladoletnim

drugi luči, pod drugim imenom in v drugem času. Spomnim se bajno lepega fanta, ki je bil pri dvajsetih noro zaljubljen v 20 let starejšo zdravnico in me pri njem zato nismo imele nobenih šans. Poznam tudi punco, ki se je z njim nato poročila, a je nanjo še vedno ljubosumna. Prijatelj se je med službenjem vojaškega roka v Srbiji zaljubil v ženo oficirja in jo po 30 letih še vedno omenja z zasanjanimi očmi – imen vrstnic, ki jih je takrat podiral, se pri najboljši volji ne spomni več. Vem, da so bili moji sošolci v gimnaziji vsi nori na isto profesorico. In ko sem učila na osnovni šoli, me je na šolskem plesu nabrit osmošolec prosil za ples in se mu je kljub mojemu izmikljanju uspelo podrgniti s trdim tičem. Od vseh učencev se, zanimivo, tudi jaz najbolj spomnim prav njega. Ko sem nekoč pisala po tabli, mi je rekel, da imam strgane najlonke, mene pa je njegova pripomba zadela naravnost med stegna.

Doba vzgoje srca

Tršice so bile fantom vedno bolj zanimive od snovi. Takrat sem jih imela 24 in sem še verjela, da bo vse zabave konec, ko bom stara 30 let. Zdaj se za ženske ves žmoht začne šele po tridesetem. In medtem ko je nekoč materinstvo ženskam vzelo vso spolno privlačnost, so zdaj mamice super 'in' – in zanimivo bo opazovati, kako bo to vplivalo na nataliteto na splošno. Kot ženska si sicer ne znam predstavljati, da je kdaj v zgodovini sploh bilo drugače, ne za moške ne za ženske, in to še posebno ne v času, ko spolne izobrazbe ni bilo mogoče dobiti kar na internetu. So faze vzgoje srca, ki so vedno bile, so in vedno bodo: najprej imaš starejšega, ki mu zlomiš srce, ker se nekega jutra zbudiš in ugotoviš, da je čisto prestar zate, potem se zapletaš z vrstniki, poročaš, rojevaš, raz-

»Mlajši, starejši, kar pač pride na pot. A toliko bolje, če je mlajši. Veliko mlajši kot ta. On sploh še ne ve, kako mu bo lepo z mano ...« Simona, 37

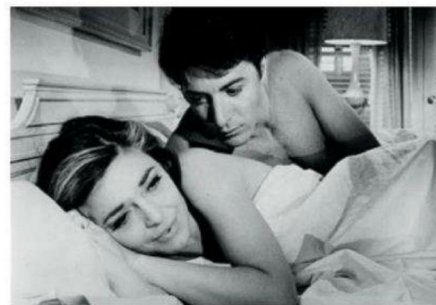
Še več dejstev

Moje vohlanje po seks štacuni poleg naše založniške hiše je razkrilo neverjetno bogastvo filmov z naslovno tematiko in o teh rečeh poučena prodajalka mi je povedala, da zdaj kar 25 odstotkov ameriške porno produkcije zasedajo filmi o milficah. In da ne bi milfic kdo zamenjal s kategorijo mature – milfice so za spoznanje mlajše od zrelih žensk, njihova telesa pa še vedno enako lepa kot telesa 18-letnic. Mogoče so si sicer zaradi posledic nosečnosti dale popraviti prsi, okrog oči imajo kakšno smejalno gubico več, a njihova zadnjica je čvrsta, ker so vse popoldneve na pilatesu, o njihovem spolnem apetitu pa ne gre izgubljeni besed – če pustiš na suhem normalno 40-letnico, bo po treh dneh podobna zaporniku, ki so ga po desetih letih spustili na svobodo. Še v polpretekli zgodovini so bile 40-letnice, podobno kot 20 let stari avtomobili, predvidene za odpad, danes pa obstaja cela vojska fetišistov, ki jih 40-letnice (še) ne vznemirja-

sinom), a v resničnem življenju nezadovoljstvo še zdaleč ni edini razlog za zvezo starejše ženske in mlajšega moškega. Ženske so se v veliki meri že osvobodile občutkov krivde in se za seks s prijatelji njihovih otrok odločajo iz čistega veselja do življenja. Zraven sodi tudi potreba po potrditvi in nedolžna želja po packarijah, a je oboje spričo golega nagona in nuje po izživljanju hormonov, kar tebi enaki (18-letniki) celo zelo dobro razumejo, zane-marljivo. Kakorkoli, porno igralkam je to nena-dno podaljšanje seksualne privlačnosti prišlo zelo prav. Medtem ko so nekoč z redkimi izjemami delale do svojega tridesetega leta, se je zdaj njihova upokojitvena starostna meja podaljšala za celih 20 let. Zato pozor: nove porno kraljice so se rodile v času, ko so se v porničih še bohotili grmički in si moški niso sezu-vali nogavic.

Strgane najlonke

Ne, fenomen ni nov, je pa vseeno fenomen, in to star kot zemlja. Le da zdaj nastopa v

hajaš ... Dokler ne opaziš, da si nekega dne prišla v leta, ko ti že diši mlado meso, in da je dovolj, če migneš s prstom, da bi ti sosedov mulec padel pod noge. Ne da bi vedela kdaj, začneš delovati kot katalizator fantazij mlajših moških, pogosto sinov svojih prijateljic ali sinovih in hčerinih prijateljev. Znotraj družin z odrasčajočim najstnikom recimo nastanejo zanimive dinamike. Če je milfica mama najstnice, dekle ne bo razumelo, da je njeni prijateljčki ne obiskuje toliko zaradi nje kot zaradi njene mame in njenih čarov. Sinovi milfic

pa, nasprotno, navadno hitro ugotovijo, da njihovi prijatelji ciljajo na mamo, in se včasih odzovejo pretirano zaščitniško: mami ukažejo, naj se oblači kot mama, torej nepri-
vlačno (mama bi sicer po drugem kozarčku priznala, da se v dneh, ko se na obisk najavi-
jo sinovi prijatelji, obleče bolj izzivalno kot običajno). In obratno, številnim gospem z ze-
lo lepimi hčerami se le redko posveti, da je pozornost njihovih moških znancev med so-
botnim sprehodom v mestu namenjena 'na-
raščaju', in ne njim. In če do konca preseže-
mo kulturne in družinske tabuje, je navse-
zadnje treba omeniti še odnos, ki vključuje
mamo, hčerko in hčerkinega fanta – nekaj
običajnega v literaturi Anais Nin, a zaradi
morale do konca zamolčano v družbi.

Na lastno odgovornost

Če bi zdaj pisala o 40-letniku, ki si je skrivaj privoščil avanturo z 18-letnico, bi se marsika-
teri bralec skrivaj spraševal, ali morda nimava
kakšnega skupnega znanca, ki mi je zadevo
izklepetal. A če bi bilo tako, si fenomen ne bi
zaslužil nekaj strani v *Playboyu* in bi to ostala
zgodba za prijatelje, ki so se v petek popol-
dne zbrali ob pivu. Še vedno živimo v navide-
znem moškem svetu, v katerem si lahko mo-
ški javno privoščijo neskončno več od žensk.
Nisem edina, ki so jo imeli za lahko, ker je so-

šolcu pustila, da jo je otipaval med vožnjo
z mopedom, ker sem se hotela imeti fajn,
a sem pozneje spoznala, da je v tem, da mi
je kot ženski vse po malem prepovedano,
moja moč. V prepovedih sem odkrila noro
slast, v skrivnostih divjo sladkost. In tu sta še
dve plati iste medalje: eno zgodbo mi je pove-

stvu imam punco, ki je mojih let in se krasno
zabavava. A tista ženska je v meni prebujala
vse mogoče: ob misli, da bi jo pritisnil ob zid,
umaknil hlačke in jo nabrisal, sem se počutil
moškega, sočasno pa sem se z nekom obu-
pno hotel pogovarjati o mojih sanjah, proble-
mih in poeziji, ki jo pišem ... Imam mamo,

V tem navideznem moškem svetu si lahko moški javno privoščijo neskončno več od žensk. A spoznala sem, da je v tem, da mi je kot ženski vse po malem prepovedano, moja moč.

dal moj 18-letni znanec, drugo prijateljica pri-
jatelja. Bojim se, da nista ravno za zgled, zato:
berete na lastno odgovornost.

Luka

»Tako sem jo zagledal. Na vlaku je brala ne-
ko knjigo za samopomoč o srečnem življenju.
In že to jo je delalo ranljivo. Na prvi pogled je
imela kakšnih 45 let, mogoče tudi več, a je
bila lepša od mojih sošolk. Mogoče mi bosta
gladka koža in majhna rit nekoč pomenili
več kot danes, a zdaj mi je zanj malo mar.
Na njej me je presunila urejenost: nohti, lasje,
mejkap. Tudi to mi je dajalo slutiti, da bo lahka
žrtev. Ne vem, kaj me je v tistem trenutku ob-
sedlo, saj nisem kakšen beden žigolo, v bi-

da ne bo pomote, le da je moja mama klasi-
čen primer mame – moji sošolci si ga ne bi ni-
koli metali na roko in mislili nanjo, ker je moja
mama nekje v ne najbolj srečnih letih zakona,
ko je morala prenašati fotrovo nezvestobo,
izgubila vso spolno privlačnost. Če bi položil
to žensko, sem razmišljal, bi mami povrnil
nekaj veljave. Nekajkrat me je na hitro pogle-
dala in se takoj zatem spet zatopila v knjigo.
V glavi se mi je takoj napisal scenarij najinega
prvega seksa: skrivaj sem upal, da bo za kak-
šne postelje igrice, v katere punce nikakor ni-
sem mogel prepičati. In da mi bo dovolila,
da si jo vzamem od zadaj. Da bova mogoče
skupaj gledala pornič. Da se bo zame oblekla
v lateks in po meni švignila z bičem. Da bo v

posteljo pripeljala še prijateljico. Ves čas sem o njej razmišljal, kot da je sama. Ne vem, a zdela se mi je sama. Celo osamljena.

Ko je vlak ustavil v Ljubljani, je vstala, v roke prijala kovček in se napotila proti izhodu. Njena prtljaga ni bila videti težka, a sem ji vseeno ponudil pomoč. Nasmehnila se je in mi je potisnila v roke. Na peronu je mrgolelo ljudi, mešali so se zvoki in vonji, jaz pa sem slišal samo potrkavanje njenih visokih pet in vonjal samo njen parfum. Med potjo me je vprašala, kako mi je ime in koliko sem star, nato pa je med naju stopila oglušujoča tišina. Sledil sem ji do njenega avtomobila in si skušal zapomniti njeno registrsko številko za primer, da me ne bi povabila še na pijačo. Ko je odprla prtljžnik novega mercedesa, me je v hipu zapustila vsa samozavest. Popravila si je lase in rekla, da mi je dolžna vsaj kokakolo. Pogledala je naokrog, če bi se ji oko slučajno ustavilo na kakšnem baru, nato pa predlagala, da bi šla lahko kar k njej. Ob njenih besedah sem zmrazil. In nato mi je zavrelo v telesu, ko mi je ukazala, naj se privežem. Med potjo sem jo videl, privezano za posteljo, razkrceno in povsem nemočno. Katere gate imam na sebi? So moje nogavice čiste? Fak, moja samozavest je izginila. Ob njej sem čutil nekaj podobnega kot ob novi učiteljici francoščine. Že to, da uči francoščino, je nekam perverzno. Prvi dan ni nihče pričakoval, da bo v učilnico vstopila seksi 40-letnica. Iz izkušenj smo vedeli, da so se za študij jezikov na Fili odločale samo čudne ženske. Na nosu ni imela debelih očal, ji je pa zato po hrbtu padal ognjen slap rdečih las. V razred je vstopila na pravih mestih zaobljena ... mamica. Mamica nekoga drugega, kar je najlepše od vsega. Takoj mi je bilo jasno, da bom komaj čakal, da se pred njo znajdem na razdalji enega metra, da bi jo

je? Rok, džez, metal. Ja, te so moje, reče, mož ima raje klasiko, in pomigne proti drugemu stojalu. Na njeno vprašanje, kaj bom spil, bi rad odgovoril pivo, a si ne upam. Vseeno mi je, rečem. Mi pomagaš spiti eno pivo? To, ima me za odraslega, enakovrednega. Sprašuje me o šoli, starših, prijateljih, puncih ... Presenečen sem nad lastno iskrenostjo in potrebo, da komu vse povem. Občasno si z roko popravi lase, ki ji silijo na oči, in želim si, da bi to storil jaz. »Znaš zadržati skrivnost?« reče, medtem ko se že izgubljam v fantazijah, kaj vse bi ji delal na tisti mizi, čeprav nisem prepričan, da bi to sploh znal. Ko pokimam, se mi usede v naročje. Prijatelj mi je rekel, da 40-letnice žge oblečene, jaz pa bi jo rad videl golo. Vseeno mi je, če ni vse na mestu, celo vzburja me, ker ni. Spretno mi odpre zadrgo in se sleče. Pride mi tako ekspresno hitro, da me je sram. Nje to očitno ne moti.

Ko sem z njim, čas zame zamrzne. Z vsakim njegovim sunkom vame šviga mladost. Z vsakim orgazmom se mi zgleda ena guba.

lahko povohal, in ko se je sprehajala po razredu, sem se bednik obračal za njo kot sončnica proti soncu. Ko sem se končno znašel pred tablo, je bila to cela mora – malo je manjkalo, da mi ne bi stopil. In ko mi doma prihaja ob misli nanjo, slišim v ozadju topove francoske revolucije. In nato pišem – to zbirko poezije lahko posvetim samo njej.

Vstopim v stanovanje, kjer očitno živi tudi mularija mojih let. A je tiho, pod nogami se mi mota samo perzijska mačka, ki pa gotovo ne bo nikomur povedala, da sem bil tukaj. V njenem okolju začutim, da ni tako ranljiva, kot sem sprva mislil. »Samo preoblečem se,« reče in se vrne v sprani majici in pajkicah. Zaloti me, ko brskam po njeni zbirki plošč. Zakaj sem mislil, da posluša same osladne šlager-

Ližem jo do orgazma, po navodilih. Ubogam. Prvič v življenju zares ubogam ... To je bilo pred pol leta. Ona je moja skrivnost. Seveda sem zaljubljen vanjo. A moram čakati, da me pokliče. Zdaj zdržim veliko dlje – v postelji z njo in brez pošiljanja esemesov.«

Marta

»Ko sem bila pred kakšnimi 25 leti v zadnjem letniku srednje šole, sem se hotela na vsak način rešiti nedolžnosti. Izbrala sem si starejšega tipa – no, mogoče je bolj kot jaz njega on izbral mene –, ki je imel nepregledno vrsto izkušenj, mu zaupala, da sem še devica, in on mi je rekel, naj ne skrbim, ker bo nežen in da me bo naučil vsega, kar zna. Še danes sem mu hvaležna, ko berem o ženskah, ki še nikoli

niso doživele orgazma. Mene je ta moški naučil uživati v svojem telesu in zaradi njega sem spolnost vedno jemala kot nekaj naravnega. Brez predsodkov sem, z mano je mogoče početi vse, ustavila se nisem pred nobeno izkušnjo. Tudi pred to, o kateri pišem, ne, in mogoče je bila ta še zadnja v vrsti manjkajočih. Imam že skoraj odrasle otroke, najmlajša od hčerk ravnokar odkriva ljubezen. Ko se spomnim na svojega prvega ljubimca, se mi zazdi, da tisto, kar je on naredil zame, tudi jaz dolgujem svetu. Da moram tudi jaz med svojimi nogami vzgojiti nekoga, ki bo osrečeval ženske. Da moram izobraziti nekoga. Da bo nekdo diplomiral ne le na faksu, ampak tudi v moji postelji. A to ni edino, zaradi česar zadnje čase razmišljam o inteligentnem fantu, ki mu je pod nosom komaj pognalo nekaj dlak. In niti nisem edina med mojimi prijateljicami. Nimam ga zato, da bi se z njim sprehajala po mestu. Nisem moški. Ne, za seks gre, za seks s fantom, ki mu stoji samo, če ga pogledam. Ki mu trikrat pride, ne da bi ga sploh vzel ven. To ni maksimum, je pa zabavno. Sploh ko opazuješ napredek. Mogoče me privlači tudi nevarnost mojega početja. Če bi se razvedelo, bi bil škandal. Je sošolec moje hčere, ima 18 let in med nama se je zgodil najbolj klasičen od vseh scenarijev. Videla sem ga, kako me opazuje, medtem ko sta se s hčerjo učila v dnevni sobi. Iz izkušenj vem, da mi ni treba biti popolna, da bi lahko obnorela moškega. Prednost mojih let so izkušnje, zrelost, šarm. V nekaj gestah sem sposobna zapeljati kogarkoli. Nisem ne popolno lepa, ne slavna, ne bogata, svojo moč pripisujem sproščenemu odnosu, ki ga imam do sebe in do drugih. In trenutno je moje sproščenosti deležen sošolec moje hčerke. Zaupam mu, da ne bo nikomur povedal za naju, da razume, kaj vse tvegam. Ja, tvegano je, a jaz se mu nočem upreti. Namenoma nisem napisala, da ne morem, ker ne bi bilo res. Moja odločitev za seks s tem fantom je do konca preiščljena. Vem, kaj lahko izgubim. Vem, kaj lahko dobim. Dobivam. Ko sem z njim, čas zame zamrzne. Z vsakim njegovim sunkom vame šviga mladost. Z vsakim orgazmom se mi zgleda ena guba. V meni se eden za drugim zbuja spomini na prejšnjo mene, na čase, ko sem še verjela, da lahko spremenim svet. Vrnil mi je zdravo sebičnost, ki sem jo z leti izgubila. Mali mi je iz rok, kot goba je in jaz sem ponosna na svoj 'projekt'. Ta fant postaja moški, ki bo ženske spoštoval. Postaja dober ljubimec. Niso vsi mladi te starosti enaki, a on je fantastičen: pozorno posluša in ničesar ne zahteva. Za rojstni dan mi je podaril tatu, moja hči je zdaj nad mano čisto navdušena. Zaradi njega sem spet začela risati, pogrešala sem svojo ustvarjalnost. Zaradi njega sem si pustila rasti lase in mož me spet nekam zaljubljenost gleda. Še traja, čeprav vem, da bom prej ali slej morala izstopiti z drvečega vlaka.«

Puccini

Zgodba z dušo in srcem

Trattoria Špageterija Puccini vas v mondenem okolju Planeta Tuš v Kopru pričakuje z dnevno ponudbo, kjer vas bodo razvajali z:

- Več kot 60 različnimi vrstami testenin
- Solatnimi krožniki
- Svežimi ribami na odprtem ognju
- Mesom na žaru
- ...in še bi lahko naštevali vse specialitete

Poslovno kosilo, večerja s prijatelji pred zabavo, praznovanje rojstnega dne, za vas bodo poskrbeli popolno, predvsem pa z okusom.

»Eat & drink, talk & think.«

Puccini Group

PE Trattoria Špageterija Puccini
1.nadstropje Planeta Tuš, Ankaranska
cesta 2, Koper
Tel.: 05 975 05 20, GSM: 030 691 608
www.puccini.si

KAKOVOST, KI JO LAHKO OBČUTITE.

Nova družina visokokakovostnih goriv Q Max iz Petrola.

Q-PRISTOČ

Petrol d.o.o. Ljubljana

www.petrol.si/qmax

TAIS DOLFINI

Seksi fatamorgana

TEKST SERGIO KOVACEVICK

Naj vam izdamo, da na tem svetu še vedno obstajajo koščki raja. Kot je Lençóis Maranhenses na severovzhodu Brazilije. Njegove peščene sipine in jantarne lagune so nekaj najlepšega, kar lahko uzre človeško oko.

Ne ščipajte se! To bi lahko bila, a ni fatamorgana, pa čeprav gre za prikaz edinstvene lepote. Fantastična Tais Dolfini se je po njej sprehajala in ohlajala – in še sreča, da je bil ravno takrat v bližini Playbojev fotograf.

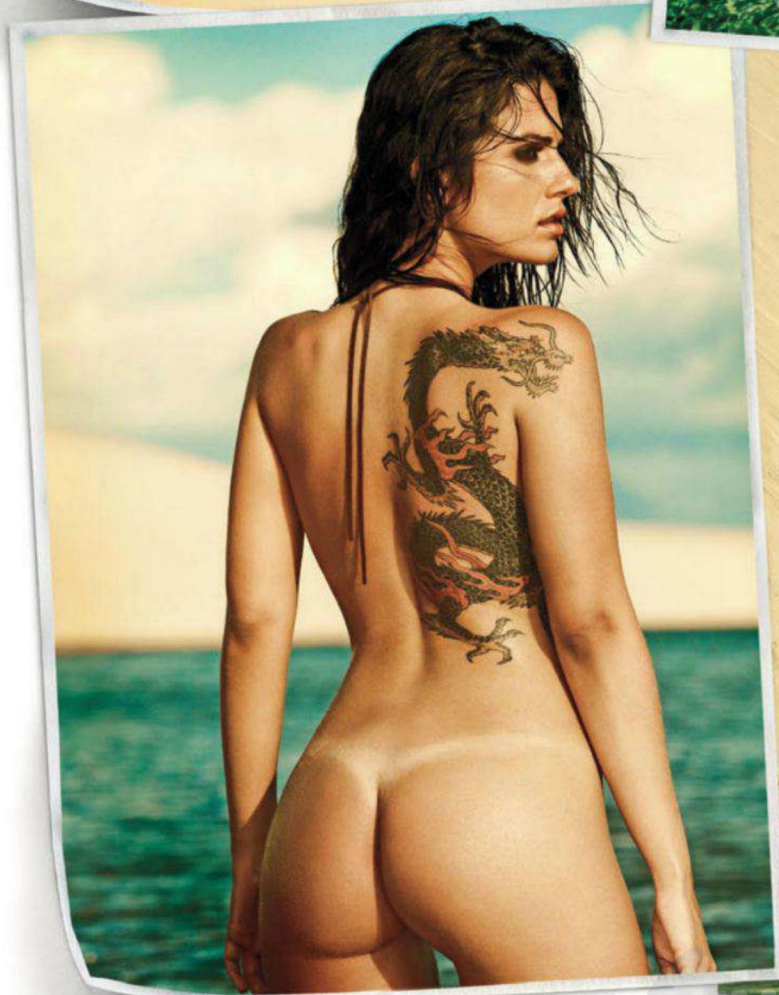
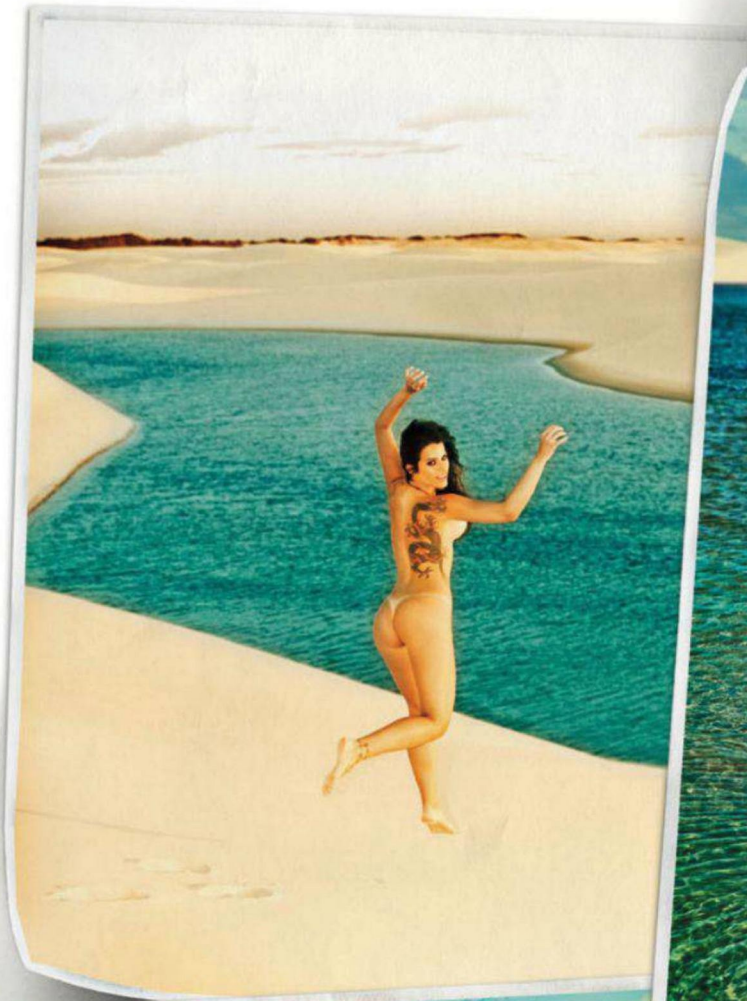

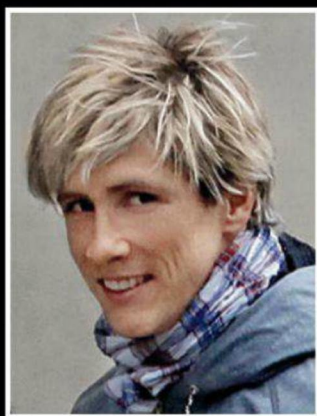

TEKST TOMAŽ KOTNIK

JEKLENE IGRAČE^V

Kaj poleg polnih bančnih računov in lepih deklet še paše k nogometašem? Picerija v Stari Ljubljani? Kafič v evropskem mestu kulture? Pregrešno dragi avtomobili vendar! Predstavljamo vam jih nekaj, s katerimi se po svetovnih središčih razkazujejo nekateri med najznamenitejšimi žogbrcarji, katerih umetnost brcanja okroglega usnja bomo občudovali ta mesec.

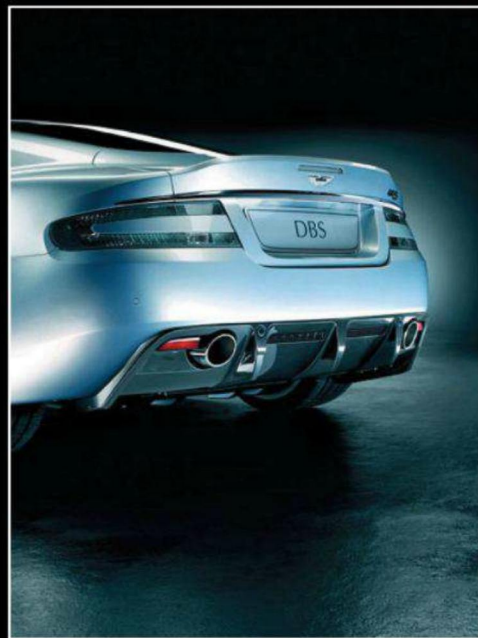
Fernando TORRES

Torres je januarja 2011 v Chelsea prestopil iz Liverpoola za rekordnih 50 milijonov funtov (62 milijonov evrov), nato pa v sezoni in pol dal le 12 golov. Zato je navkljub osvojitvi naslova evropskih prvakov minuli mesec, ko sploh ni bil uvrščen v prvo enajsterico, razočaran in si že išče nov klub. Ravno tako sladkokisel je tudi njegov odnos z navijači. Kadar zadeva, ga ljubijo, pozabljajo pa, da je večino golov dal iz priložnosti, ki si jih je sam ustvaril. Toda ne pozabimo, da je danes 28-letni nogometaš v štirih sezonah pri Liverpoolu zabil 81 golov, zato menimo, da še ni brnil zadnje.

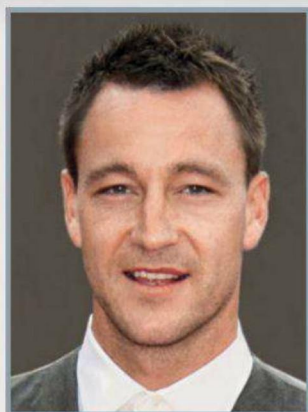
Torresu bi lahko rekli tudi 'tisti, ki je znan po tem, da zadeva proti Barceloni'. Zadel je tudi na polfinalni tekmi, v kateri je Chelsea izločil Barcelono iz lige prvakov in katalonske navijače zopet spravil v jok. Njegov odstotek zadevanja proti veliki Barci je impresiven. Kadarkoli se pojavi na igrišču v nasprotni ekipi, je statistično gledano več kot 70 odstotkov možnosti,

da jim bo preluknjal mrežo. Ker že ima ženo z imenom Ollala, je prav, da vozi tudi avto, ob pogledu na katerega lahko vzdihnemo le olala. **Aston martin DBS** se ponaša s šestlitrskim motorjem V12, šeststopenjskim menjalnikom, zadnjim pogonom in, počasi, saj pridemo do tja, 510 'konji. Legendarni model iz obdobja 1967–72 je leta 2007 zamenjala prenovljena različica, ki zdaj potegne največ 307 kilometrov na uro, in kdor ima, si lahko omisli tudi zvočni sistem s 13 aktivnimi zvočniki na krovu. K že tako vrhunsko izdelani notranjosti ga prispeva Bang & Olufsen. Šušlja se, da bo kmalu prenovljen s 550 'konji' in še športnejšo zunanjo stjo ter ceno, ki se bo gibala okoli 250 tisoč evrov. Hej, to je avto, ki ga v svojih zadnjih dveh eskapadah vozaka sam James Bond, zato kapo dol Torresu za odlično izbiro.

Poglejte ga, saj se zna tudi nasmejati! Kapetan kluba Chelsea in nekdanji kapetan angleške izbrane vrste, 31-letni John Terry, je steber obrambe kluba že 15 let. Ni zadeval golov, jih je pa zato z dobro odmerjenimi brcami v piščal veliko preprečil. Vitri- no je končno opremil še z največjo klubske lovoriko, žal pa v finalu lige prvakov ni igral. Iz ljubega mira je namreč v polfinalu brcnil nasprotnika in si prislužil pot v slačilnico.

John TERRY

Lahko bi rekli, da je Terry na igrišču tak grobijan, da bi od njega prej pričakovali, da vozi kakšno posebej oklepljeno različico hummerja ali vsaj knigha XV. Res ni igral v finalu lige prvakov, se pa zato ni nič manj veselil lovorike. Reprezentančni kapetanski trak pa je izgubil zaradi rasistične opazke Antonu Ferdinandu lanskega oktobra na prvenstvenem obračunu proti Queens Park Rangersom. Sodna obravnava tega domnevnega huliganstva bo na londonskem sodišču po euru 2012, tako da bo Terry brcal žogo na Poljskem in v Ukrajini. No, ima pa grobijan kar dober okus za avte. Vozi namreč **Bentleyjevega continentala GT**. No, mogoče z njim vozi otroke v vrtec ali se kot Messi z njim vozi na večer-

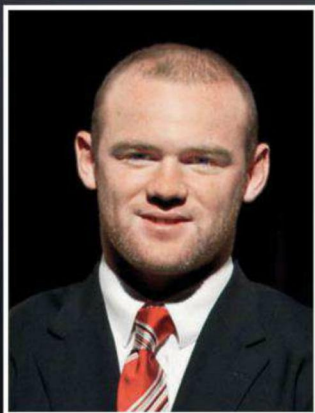
je, a kdor misli, da John pri izbiri ni pogledal brošure s tehničnimi podatki, se moti. Najmočnejši continental GT se namreč ponaša s šestlitrskim motorjem z dvojnim turbopuhalom, ki je sposoben na plan spustiti 600 'rezgetajočih konjev', od 0 do 100 km/h pospešiti v 4,3 sekunde in peljati z največjo hitrostjo 325 km/h. Ni slabo za avto, ki tehta skoraj dve toni in pol. Stane okoli 170 tisoč evrov oziroma raje kakšnega desetaka več, kar pa je za Johna mala malica. Do leta 2014 ima podpisano pogodbo, da bo na Stamford Bridgeu brcal žogo v vrednosti ravno enega bentleyja na teden. Si bo pač kupil kakšno uro za sto jurjev manj.

Wayne ROONEY

Ko se bodo pri Manchester Unitedu končno odločili izpustiti 26-letnega Waynea Rooneyja iz svojih vrst v fuzbalsko divjino, se bo lahko pohvalil z zavidljivo statistiko. Zadene skoraj na vsaki drugi tekmi, in to že deset let zapovrstjo, vknjižil pa je tudi zmago v ligi prvakov in naslov svetovnega klubskega prvaka ... Čaka le še na reprezentančni uspeh na euru 2012. Če ne bo spet naredil neumnosti in fasal redečega kartona.

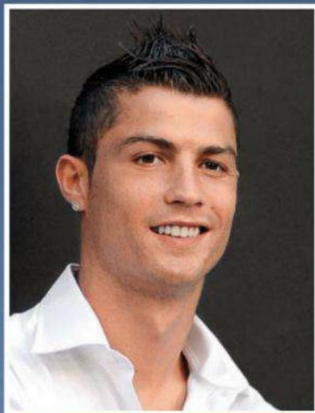
Rooney se lahko zahvali staršem, še posebno očetu in mami, da je začel igrati nogomet. Trenutno je tretji najbolj pla-

čani nogometaš na svetu, in sicer na leto skupaj s sponzorskimi pogodbami pospravi v žep več kot 20 milijonov evrov. Z ženo Coleen sta skupaj že iz srednje šole, po poročanju britanskih tabloidov pa so poleg prostitutk Rooneyjeva največja strast hitri in pregrešno dragi avtomobili. Eden od njih je **Lamborghini Gallardo Spyder**, ki od 0 do 100 km/h pospeši v štirih sekundah in doseže največjo hitrost 324 km/h. S petimi litri prostornine ter 400 in nekaj 'konji' ni med najmočnejšimi cestnimi zverinami, ne glede na to pa gre za impresiven

primerek ene najznamenitejših italijanskih avtomobilističnih konjušnic. Rooney je enega že razbil (pa tudi astona martina, range roverja, BMW-ja ...), debel teden po tistem, ko ga je kupil, zato verjamemo, da mu je vranec moral biti še posebno pri srcu, da si je naročil novega. Ko so ga vprašali, kaj za vraga je počel, je odvrnil, da je le preizkušal, česa je sposoben. V prometni konici na avtocesti med industrijskim Manchesterom in Macclesfieldom. Pametno, Wayne.

WorldMags.net

Cristiano RONALDO

Domnevno najboljši nogometaš na svetu je do danes prejel že toliko lovorik za svoje nogometno znanje, da ni čudno, da mu je to 'rahlo' stopilo v glavo. V karieri je na dosedanjih 558 nastopih dosegel neverjetna 302 gola, statistični dosežek v modernem nogometu, ki ga lahko poskuša preseči le še Lionel Messi. V letošnji sezoni je Ronaldo v vseh klubskih tekmovanjih zabil 60-krat, že tretja nagrada za najboljšega nogometaša sezone na svetu pa mu je le za las spolzela iz rok.

Vprašanje ni, kateri nesramno drag avtomobil Ronaldo ima, temveč katerega nima. V njegovi garaži so namreč prav vsi avtomobili, ki so opisani na teh straneh, in še veliko drugih za povrh. Po nekaterih izračunih je v zadnjih šestih letih za to, da je napolnil svojo garažo, zmetal več kot tri milijone in pol evrov (od teh je okoli 1,35 milijona šlo samo za Bugattijevega veyrona). Brez težav, saj je bila vrednost njegovega transferja iz Manchester Uniteda v Real Madrid 93,9 milijona evrov, kar je še vedno najdražji prestop vseh časov. Prav toliko, kot ima avtov, je imel v svojem življenju lepotic, tudi Kim Kardashian, Mario Sharapovo, Paris Hilton in Gemmo Atkinson, a prav z nobeno se ni ustalil (morda se sploh nima namena). Pač uživa v statusu superzvezdnika in v soju žarometov. Iz njegove garaže smo izbrali **Rolls-Roycevega phantoma drophead coupé**,

pé, sploh najdražjega RR-ja, vrednega okoli 350 tisoč evrov. Težak je 2620 kilogramov in dolg 5,6 metra, pod pokrovom motorja pa skriva motor V12 s prostornino 6,7 litra. Pločevino

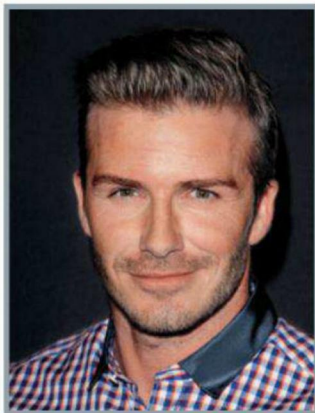
tega luksuznega plovila na štirih kolesih vam obarvajo v katerikoli izmed 44 tisoč barv, ki so na voljo. Ronaldo si je kajpak izbral kričeče modro, da ga je mogoče opaziti že na daleč.

David BECKHAM

Beckham je ne glede na vse nogometna legenda. Ne glede na to, v kateri ligi je igral in za kateri klub. Če bi njegovim golom prištel še število natančno usmerjenih podaj soigralcem, ki so potem zlahka dosegli gol, bi prišli do številke, ki se je ne bi branil noben vrhunski napadalec.

Danes 37-letni David Beckham je institucija. Njegovo ime je v zadnjih letih vredno veliko več kot njegova igra, a šteje to, da človek še vedno ljubi nogomet, kot ga je ljubil takrat, ko je prvič brcnil žogo. Ker se Beckhamova družina nenehno večja, bi pričakovali, da se bo naokoli prevažal z lastnim avtobusom, a njegov značaj je povsem drugačen. Veliki nogometni strateg Alex Ferguson je nekoč dejal, da je Beckham treniral s takšno vnemo in disciplino ter tako pilil tehniko igre in natančnost podaj, da tega še ni videl pri nobenem drugem nogometašu. Zato se **porsche** zdi pravzaprav logična izbira. Pri modelu **911 turbo cabriolet** gre namreč za

utelešenje nemške natančnosti in tehničnih zmogljivosti, torej pravih lastnosti, ki so se jih nasprotni ekipe najbolj bale, kadar so se soočile z njegovimi dolgimi in natančnimi podajami ter streli. Zanj je odšel okoli 120 tisoč evrov, opremljen pa je z menjalnikom tiptronic S, ogrevanimi prednjimi sedeži ... Vas to zanima? Naj bo, 3,8-litrski motor, pogon na vsa štiri kolesa, 500 'konj', pospešek od 0 do 100 km/h v neverjetnih 3,6 sekunde in največja hitrost okoli 312 km/h. Zakaj kabrio? Bodite no resni, menda se še vedno najboljši nogometaš (tako ženske) po sončni Kaliforniji ne bo naokoli prevažal z zaprto streho. 🚗

At the heart of the image

JAZ SEM NA SNEMANJU

D7000

+ 18-105 VR
+ Kartica SD 8 GB
+ Torba

- Slikovno tipalo CMOS s 16,2 milijona slikovnih pik
- High ISO (100-6400), možnost razširitve do 25.600
- Vzdržljivo magnezijevo ohišje

€ 1111,⁹⁰

Nikon 1 V1

+ 10-30 VR

- Revolucionarni senzor CMOS za samodejno izostritev
- Fotografiranje visoke ločljivosti s hitrostjo do 60 posnetkov/s
- Majhno ohišje in zamenljivi objektiv

€ 699,⁹⁰

COOLPIX L810

+ Kartica SD 8 GB + Torbica

- 16,1 milijona slikovnih pik
- Širokokotni objektiv s 3-kratno povečavo
- Vodoodporen do globine 3 m in odporen proti udarcem

€ 199,⁹⁰

COOLPIX S30

+ Kartica SD 4 GB

+ Nahrbtnik

- 10,1 milijona slikovnih pik
- Širokokotni objektiv s 26-kratno povečavo
- Enostavni samodejni način optimizira posnetek glede na svetlobne pogoje

€ 89,⁹⁰

AF-S NIKKOR DX 35 mm f/1,8 G

- Goriščna razdalja 35 mm
- Minimalna vrednost zaslonke f1,8
- Najbližja točka ostrjenja 30 cm

€ 189,⁹⁰

AF-S NIKKOR 50 mm f/1,8 G

- Goriščna razdalja 50 mm
- Minimalna vrednost zaslonke f1,8
- Najbližja točka ostrjenja 45 cm

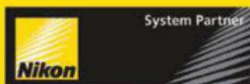
€ 189,⁹⁰

AF-S NIKKOR 85 mm f/1,8 G

- Goriščna razdalja 85 mm
- Minimalna vrednost zaslonke f1,8
- Najbližja točka ostrjenja 80 cm

€ 479,⁹⁰

NIKON SPECIALIZIRANI PARTNERJI

Foto Asja - Rozmanova ulica 5, Novo mesto, tel.: 07/393 55 00
Foto Beseničar - Dunajska c. 57, Ljubljana, tel.: 01/280 08 02
Foto Format - Štefanova 5, Ljubljana, tel.: 01/422 30 10
Foto Grad - Miklošičeva 36, Ljubljana, tel.: 01/439 29 00

Foto Levac - Župančičeva 36, Koper, tel.: 05/626 15 16
Foto Tivoli - Cankarjeva cesta 7, Ljubljana, tel.: 01/251 00 08
3A Trgovina - Zaloška cesta 161, Ljubljana, tel.: 01/546 54 26
Spik - Šmartinska 152 (BTC, hala A), Ljubljana, tel.: 01/585 22 74

Objavljene cene predstavljajo že videne oglaševane cene.
Ponudba velja od 1. 6. 2012 do 31. 7. 2012 oziroma do razprodaje zalog.

www.nikonsvet.si

IBIZA

FOTO Barbara Podobnik, promocijske fotografije

Amnesia – Matinee party

ČUDOVITA IN DIUJA

TEKST BARBARA PODOBNIK

Ibiza. Kaj vam najprej pade na pamet, ko pomislite na ta čudežni otok? Zabava nonstop? Morje? Plesalke? Prelepe plaže? Rekreativne substance? Razvrat? Drži, Ibiza je vse to in še veliko več. Žurersko lepoto med štirimi Balearskimi otoki – preostali trije so Mallorca, Minorca in Formentera – je težko opisati že na dolgo in široko, kaj šele z eno samo besedo. Da bi jo res začutili, si čim hitreje rezervirajte letalsko karto in hotel, poprej pa si tukaj oglejte nekaj koticov na otoku – kajti ne smete jih izpustiti.

WorldMags.net

Posest Can Soleil, Es Vedra v ozadju

TRI MESTA, VREDNA OGLEDA

Ibiza – središče celotnega večernega dogajanja in glavno mesto istoimenskega otoka. Šteje 40 tisoč prebivalcev, za katere se zdi, da se skupaj s turisti ponoči prelevijo v žurje. Čez dan je središče mesta razmeroma umirjeno, zlasti med 12. in 15. uro, ko imajo Španci siesto, kar pomeni, da počivajo in je vse bolj ali manj zaprto. Zvečer je zgodba precej drugačna, saj mesto zaživi in pokaže vse svoje čare. Pripravite se, da boste videli stvari, ki jih pri nas nikoli ne boste doživeli, in da boste doživeli

ljudi, kakršnih si nikoli niste predstavljali. Lokali, ki so čez dan zaprti, se zvečer spremenijo v mini klubbe – eden poleg drugega, vsak s svojo vrsto zabave. Običajno vas vanje na pijačo vabijo plesalke, dragi queeni, akrobati, na ulicah je vsak večer opaziti skupino profesionalnih plesalcev, ki plešejo capoeiro, plesalke ter plesalci iz vseh klubov na otoku delajo promocije po vsej Ibizi. Če morda ne veste, v kateri klub zaviti, vam z veseljem pomagajo pri izbiri in vam razložijo, kaj se kje dogaja. Če kdo ve, vedo oni, saj po navadi preživijo tam vse poletje oziroma vso sezono od konca maja do začetka

Lio: restavracija, kabaret in klub

Amnesia

ce. Nobena stvar pač ni idealna. Toda če se tega zavedaš, ni razloga, da se ne bi imel lepo.

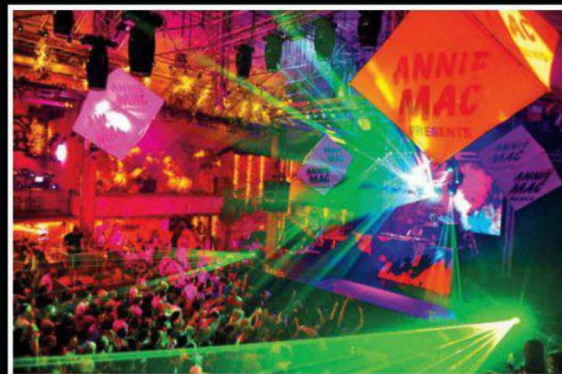
San Antonio – drugo največje mesto Ibize, velja za angleški del otoka. Tu med drugim najdete kip Kolumbovo jajce, in sicer zato, ker naj bi to bil rojstni kraj Krištofa Kolumba. Zakaj jajce? Ja, zato, ker imajo vsi tipi na otoku 'jajca'! Kot veste, so Kolumba po odkritju Amerike doma provocirali, da bi celino pač namesto njega lahko našel tudi kdo drug. To je junaka tako razjezilo, da jim je pokazal razliko med tistim, ki bi znal, in tistim, ki je dejansko nekaj naredil. Izzval jih je, naj postavijo jajce na mizo tako, da bo stalo na svojem vrhu. Uspelo ni nikomur, nakar je jajce v roke vzel on, ga nežno potolkel ob mizo, toliko, da se je malce

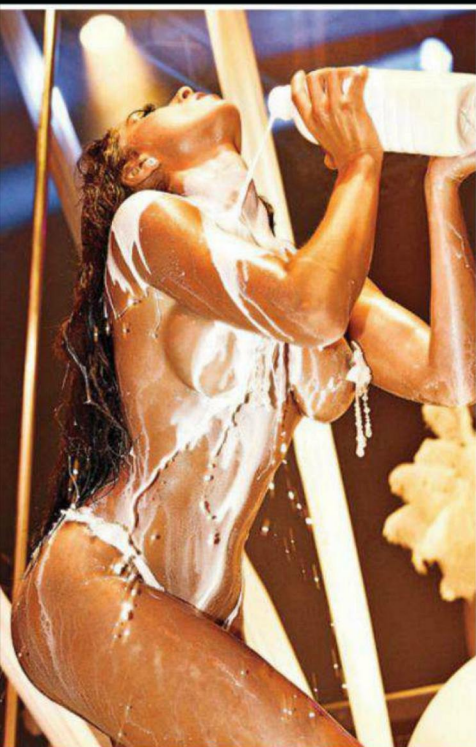
Amnesia

Erick Morillo

Amnesia – Tonight party

Amnesia – La Leche party

oktobra. Zasedila sem, da naj bi oblasti celo razmišljale o podaljšanju sezone, ki bi tako trajala od začetka maja do konca oktobra.

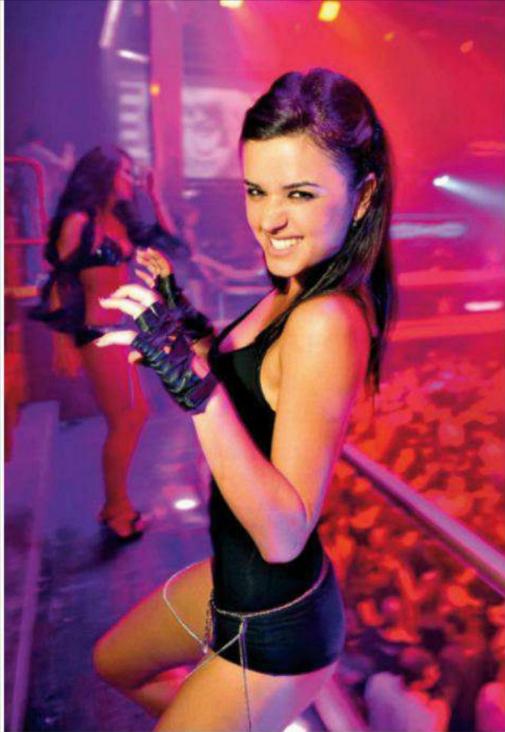
Pri nas v Podalpiju se je o Ibizi razbohotilo za goro najrazličnejših predsodkov, zato želim poudariti, da je Ibi za zelo odprt otok, na njej ni prostora za zaprte ljudi. Že ko stopiš z letala in vdihneš vase zrak, prodre vate energija, ki jo je težko opisati. Kot da si prišel na drug planet ... Na planet brez skrbi, na planet, kjer se ves čas vrti dobra glasba za vsa ušesa, kjer so vsi veseli in prijazni, na planet, ki te, če mu le dovoliš, pozitivno spremeni.

Seveda pa je od vsakega posameznika odvisno, kako bo Ibizo doživel. Ali ti je zelo všeč ali pa ne – vmesne poti ni. Name je napravila odličен vtis. Vedno znova se tja vračam polna lepih pričakovanj, saj drugega od Ibize še nisem dobila. Morate pa paziti – in to vam polagam na srce –, da svoje pijače NE izpustite iz rok oziroma da ne sprejmete ničesar od ljudi, ki jih ne poznate, saj vam lahko hitro podtaknejo resno škodljive substan-

Restavracija Lio, kabaret in klub

Že ko stopiš z letala in vdihneš vase zrak, prodre vate energija, ki jo je težko opisati. Kot da si prišel na drug planet ... Na planet brez skrbi, na planet, kjer se ves čas vrti dobra glasba ...

Jaz v Amnesii - Cocoon party

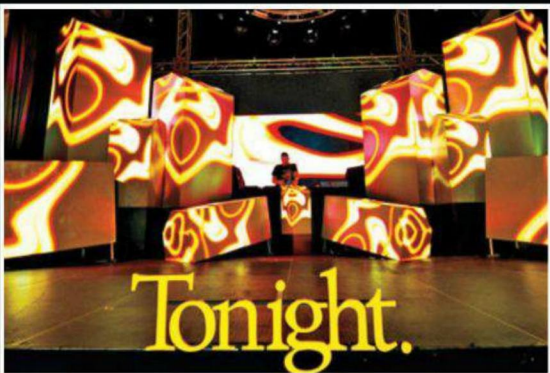

Lio: restavracija, kabaret in klub

Santa Eulalia - tretje največje mesto, skozi katero teče edina reka na otoku. Leži precej daleč od glavnega mesta Ibize in je veliko bolj umirjeno kot Ibiza in San Antonio. Zato je tudi primernejše za družine oziroma turiste, ki si želijo bolj umirjenih, a še vedno zelo lepih počitnic. Je tudi raj

Vsa tri večja mesta na Ibizi smo malce spoznali, zato preidimo k bistvu - klubom, plažam in vsemu drugemu, kar sodi zraven k temu, da se lahko popolnoma odklopite in prepustite, da vas dogajanje posrka vase.

AMNESIA - naziv najboljšega globalnega kluba je osvojila kar trikrat.

Amnesia - Eric Prydz (Tonight party)

Amnesia - Espuma party

Ushuaia

natrlo in sploščilo, in obstalo na mizi. Zdaj veste. San Antonio pa je bil v sedanjem času označen tudi kot glavno mesto zabav na tem planetu, predvsem zaradi dveh vrhunskih klubov, Es Paradis (www.esparadis.com), ki je najbolj znan po svojih zabavah Hed Kandi, in Eden (www.edenibiza.com).

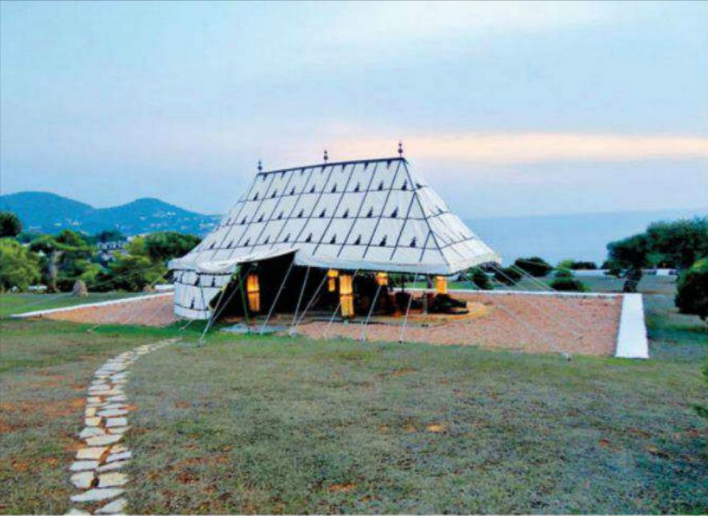
Amnesia - Espuma party

za hipije po duši, saj tu najdete dve veliki hipijevski tržnici Punta Arabi in Las Dalias, ki sta odprti le ob določenih dnevih v tednu. Vedno pritegneta veliko turistov in lokalnih prebivalcev, saj je na Ibizi hipijevska kultura še vedno zelo navzoča in daje Ibizi pozitivno energijo in mir ter veselje, ki vlada med ljudmi.

Klub, v katerem boste ostali brez besed (www.amnesia.es). Njeni rezidenti so Sven Vath, Richie Hawtin, Laidback Luke, Skrillex, Eddie Halliwell, Marco Carola, Deadmau5, Eric Prydz, Paul Van Dyk ... V njej so nastopili tudi Snoop Dogg, Kelis, Mika, Duck Sauce, Yolanda Be Cool, Inna, 50 Cent ... Sem vas že prepričala?

Amnesia - Espuma party

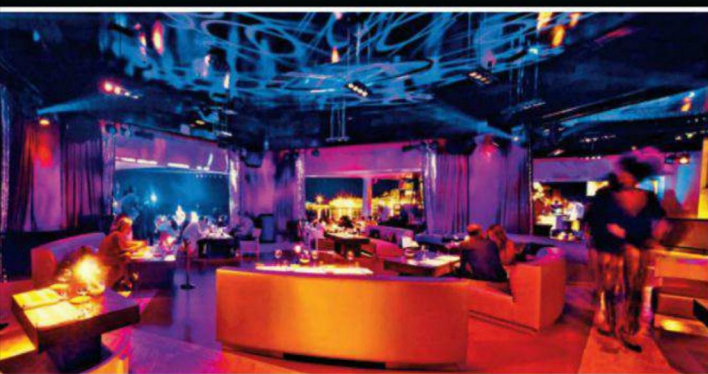

Posest Can Soleil

Ushuaia

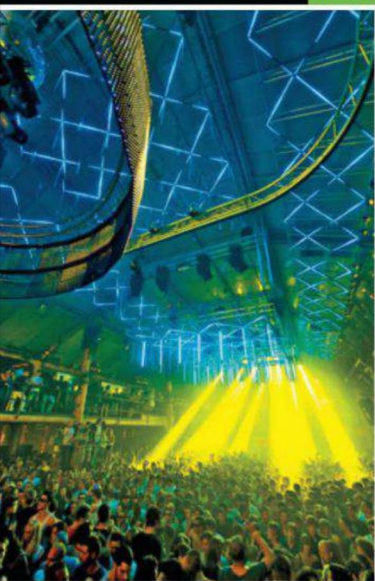
Lio

Partiji, ki si zaslužijo posebno pozornost, pa so:

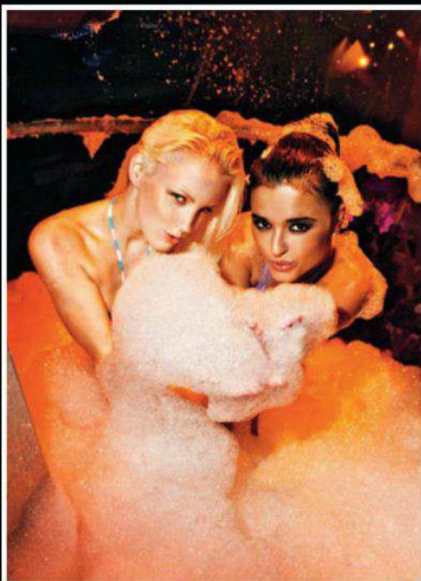
- ✔ Cocoon, kjer vlada Sven Vath. Za ljubitelje malo trših ritmov.
- ✔ La Troya & Espuma zaradi dobrega housa in predvsem zaradi šova. Pripravite se, da vam vzame sapo, saj boste doživeli nastope, ki bi lahko bili marsikje prepovedani. Amnesia je razdeljena na dve plesišči in na enem se dogaja Espuma, kjer boste s plesalkami najprej zaplesali koreografijo, potem pa od-

vrgli majice ter se prepustili toku pene vseokoli vas. Na drugem plesišču se medtem dogaja La Troya, ki je bolj homoseksualno obarvana, vendar je vstop seveda dovoljen vsakomur. Tu vidite posebej najete plesalce in plesalke, katerih nastopov še dolgo ne boste pozabili. Pripravite se na nepozabno izkušnjo!

✔ Matinee, katerega zgodovina sega daleč v preteklost, in če prevedemo iz katalonščine, to pomeni zabavo po zabavi ali afterparty. Pred leti

Amnesia

Sofia in jaz - Espuma party v Amnesii

Posest Can Soleil

Formentera

Amnesia - Cream party

se je dogajal na plažah po Ibizi in je trajal od jutra do poznih popoldanskih ur, potem pa je na enem življenja izgubil sin takratnega župana. Po tem dogodku so jih prepovedali, vendar kot tradicija ostaja Matinee party vsako soboto v Amnesii in je eden boljših žurov zaradi zelo kakovostnega housa ter odličnih nastopov plesalk, plesalcev in akrobatov. Vsak je tudi tematsko obarvan; na fotografijah lahko vidite nastop La

Amnesia – La Leche party

Amnesia – Cocoon party

V Amnesii ne zamudite nastopa La Leche – plesalke se po golem telesu polivajo z mlekom in željni mladci ga spodaj srkajo

Leche – plesalke se po golem telesu polivajo z mlekom.

LIO – dobre stvari pridejo k tistim, ki čakajo. Ena teh stvari je Lio (lioibiza.com), ki je po letu in pol priprav svoja vrata končno odprl lanskega junija. Včasih klub Divino, zdaj kot Lio – restavracija s klubom in kabaretom. Bilo bi škoda, če bi ga izpustili na svojem seznamu obiskanih klubov. To še zlasti velja za tiste, ki se radi zabavate v slogu in ste pripravljeni na odlična vizualna in kulinarčna doživetja. Leži v ibiški marini in ima odprt razgled na morje ter staro mestno jedro. Lio vas bo zabaval s plesnimi, pevsкими in akrobatskimi spektakli ter med odmori poskrbel, da bo na vaši mizi le najboljše iz japonske in mednarodne kuhinje, najzahtevnejši pa si lahko pripravo svojega obroka tudi ogledate. Sama vam Lio priporočam kot predigro, saj je odlična za uvod v noč, ki sledi, pozneje pa lahko zavijete v klub Pacha, ki je takoj za vogalom.

USHUAIA – je več kot le klub in več kot hotel (www.ushuaiaibiza.com). Leži ob eni najbolj znanih plaž na Ibizi, Playa den Bossa. Ushuaia je veliko več kot hotel. Odprli so ga lani in je po mnenju številnih eden najboljših hotelov, kar jih lahko doživite, saj vam poleg stilske dovršenosti sob in opreme ponuja tudi najboljše zabave ob bazenu, ki trajajo od 17. ure pa tja do polnoči. Glasbo vrtijo svetovno znani didžeji, kot so Swedish House Mafia, David Guetta, Luciano, Kanzyani, Calvin Harris, Annie Mac ...

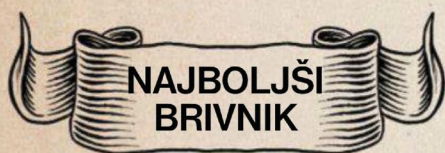
V hotelu sta tudi dve odlični restavraciji. Minami Japanese Restaurant vas bo z vzdušjem v duhu popeljal naravnost na Japonsko, suši pa je seveda nadvrhunski. Restavracija ob plaži Beach Club Ushuaia pa ponuja zajtrk, kakršnega še niste ne videli ne okusili (nalašč ne izdam podrobnosti), za glavne obroke pa je na voljo bogata izbira sredozemske kuhinje.

Sobe s pogledom na morje so opremljene z najnovejšo tehnologijo, sredi kompleksa je bazen, LED-luči spreminjajo svetlobo glede na vaše počutje, posebne zavese ustvarijo popoln mrak, servis je seveda 24-urni. Za povrh ponujajo še erotični paket s spolnimi igrčkami, tako da si lahko uresničite katero od skritih fantazij, ki se vam podijo po glavi. ☑

Brada se vrača v modo. Polna, tanka, kvadratna ... modelov je neskončno. A pustiti rasti dlake ni dovolj, potrebna je tudi pozorna nega. Naučite se, kako brado oblikovati in negovati.

LJUBITE SE NEOBKRITI

VARNOST

Z gumo obložen ročaj zagotavlja boljši oprijem in nadzor med uporabo.

Philipsov prirezovalnik brade QT4050 (55 evrov) s sesalnim sistemom, ki zbira odrezane dlake, prilagodljiv glavnik, akumulatorska baterija in 18 nastavitev dolžine (od 1 do 18 mm).

BREZ SMETI

Če sodite med moške, ki se jim ne ljubi čistiti umivalnika, izberite brivnik s funkcijo, ki vakuumsko poseja obrite dlake.

NATANČNO BRITJE

Nujno je, da ima brivnik oziroma aparat za oblikovanje brade rezila in krtače, s katerimi lahko uravnavate dolžino brade med britjem. Na trgu obstajajo izdelki z najkrajšo dolžino enega milimetra, kar je enako en dan stari bradi. Če ste v dvomih glede dolžine svoje brade, uporabite rezilo, ki pušči brado daljšo, in če boste ugotovili, da je brada še vedno prepolna, zmanjšajte dolžino.

BODITE SVOBODNI

Aparati z baterijo, torej brez nadležne žice, omogočajo gibanje brez omejitev.

VSAKA BRADA IMA SVOJ SLOG

BRADA, KI JE NA PRIJATELJU VIDETI PERFEKTNO, VAŠEMU OBRAZU MORDA NE BO V PONOS. SPECIALIST, KI POZNA PRAVI MODEL ZA VSAKO OBLIKO OBRAZA, NAM JE SVETOVAL TAKOLE:

OVALEN

Kozja bradica ter brki in bradica ob straneh ust.

OKROGEL

Kozja bradica ter tanki brki in bradica ob straneh ust, kar podaljša obraz.

KVADRATEN

Polna, a kratka brada, uporaba dolžine 1 ali 1,5.

OBRNjen TRIKOTNIK

Polna, gosta brada, ki obraz naredi bolj okrogel.

HEKSAGONALEN, OB STRANI RAVEN

Skoraj brez brade, naravna in neoblikovana brada, nastavitev aparata na najkrajšo dolžino.

TRIKOTEN

Polna brada ob straneh, bolj tanka ob ustih.

HEKSAGONALEN, RAVNA BRADA

Kozja bradica brez brkov, da se poudari oblika obraza.

PODOLGOVAT

Tanka, vendar polna brada, brez poudarjene oblike na čeljusti.

5

NASVETOV ZA PRAVEGA BRADAČA

KAKO DO ČISTE IN MEHKE BRADE, KI NE BO ODVRNILA NOBENE ŽENSKE

Za vzdrževane negovane brade vsakih 14 dni obiščite brivca.

Če pa želite imeti brezhibno urejen obraz, obiščite salon vsak teden, priporočajo strokovnjaki.

Če se brijete z britvico, uporabljajte gel ali kremo za britje, pred britjem pa uporabite balzam za lase, da boste omehčali dlake, poteg z rezilom pa bo bolj tekoč.

Ko ste v kadi, si operite brado s šamponom, brado masirajte s konicami prstov. Po vsaki jedi brado operite in jo dobro posušite.

Dlake, ki 'uidejo' iz pravilne oblike, odstranite. Meja je med brado in vratom. Dlake ne smejo rasti po goltancu.

Ko boste odstranili dlake z vratu in nad ličnicami, umijte obraz s hladno vodo in uporabite losjon – najboljši so tisti, ki imajo zaščitni faktor.

IZBERITE SVOJE OROŽJE

SPOZNAJTE SVOJE ZAVEZNIKE V BOJU Z DLAKAMI.
S TISTIMI NA OBRAZU, DA NE BO POMOTE

Prav tako kot pri brivcu tudi doma uporabljajte vročo brisačo. Toplota širi pore in s tem olajša britje, hkrati pa zagotavlja tudi občutek ugodja. Vlažno brisačo postavite v mikrovalovno pečico za eno minuto, potem pa si z njo pokrijte obraz, dokler se ne ohladi.

Za krajšanje dolžine brade uporabljajte škarje za redčenje, ki bolj nežno zmanjšajo volumen. Ker so navadne škarje preciznejše, so možnosti za napake večje. Tradicionalne škarje je bolje uporabljati samo pri krajšanju brkov.

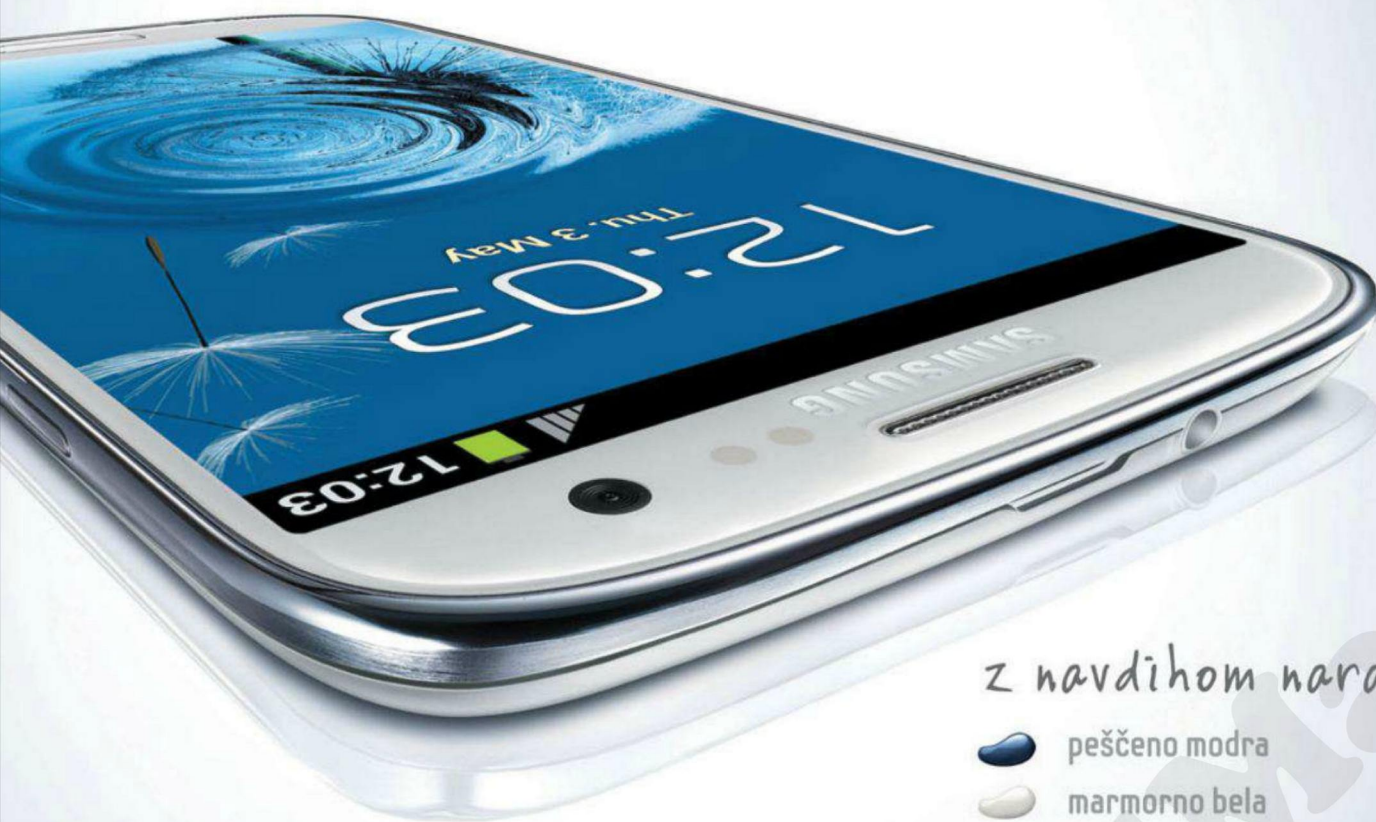

Brivski čopič bolje razmaže kremo kot roke, poleg tega pospeši cirkulacijo in odstrani odmrle celice. Z novim rezilom bo koža na vratu in ličnicah mehka. Če britvica ni ostra, se bo koža vnela! Po uporabi brivnik operite in shranite v suhem prostoru, s čimer zmanjšate možnost razvoja bakterij.

SAMSUNG

Samsung GALAXY S III

zasnovan za ljudi

z navdihom narave

- peščeno modra
- marmorno bela

12,2 cm HD Super AMOLED zaslon | 1,4 GHz štiri-jedrni procesor

PLAYBOY PROMO

PRAV POSEBEN DAN

FOTO MATEJ GROŠELJ

Projektni vodja **Peter Kavčič**
Art direktor **Gojko Zrimšek**
Asistent fotografije **Boštjan Vidrajz**
Stiliranje **Aiša Jašarević Ajda**
Ličenje **Hrvoje Kožul** za **Make-up Designory**
Modela **Lea Plut** in **Saša Kapetanović**

Fotografije so bile posnete v Nakupovalni galeriji Kristalne palače v ljubljanskem BTC-ju.

Volkswagna passata alltracka si lahko ogledate v Volkswagnovih salonih ali na www.volkswagen.si.

Glavni junak naše poletne modne zgodbe, **passat all-track**, nas je izzval in preizkusili smo, kako zna spremeniti običajen dan v prav posebnega. Z inteligentnim štirikolesnim pogonom je naša dva uživača iz urbane džungle elegantno popeljal najprej na Kras in zatem na Obalo. Bilo je adrenalinsko udobno.

On:

suknjič **SELECTION BY S.OLIVER**, 199,95 €
 hlače **SELECTION BY S.OLIVER**, 99,95 €
 srajca **PAL ZILERI**, 109 €
 kravata **MASSIMO DUTTI**, 45,95 €
 sončna očala **EMPORIO ARMANI**, 190 €

ura **EMPORIO ARMANI**, 229 €
 pas **PAL ZILERI**, 69,90 €
 čevlji **PAL ZILERI**, 339 €
 telefon **SAMSUNG**, galaxy note, 599 €

Ona:

obleka **MAT**, 239 €
 salonarji **MODA DI FAUSTO**, 119 €
 uhani **MASSIMO DUTTI**, 15,95 €
 zapestnica **MAJA FERME**, 569,50 €

sončna očala **FURLA**, 119 €
 torbica **RALPH LAUREN**, 365 €
 ura **CK**, 310 €

PLAYBOY PROMO

On:

bandana **FORCE**, 15 €
majica **SCOTT**, 83,33 €
hlače **SCOTT**, 100 €
nogavice **SCOTT**, 10 €
čevlji **SCOTT**, 82,50 €
čelada **VELENO**, 82,50 €
očala **SH**, 80,83 €
rokavice **SCOTT**, 29,17 €
navigacija **GARMIN**, edge 800, 399 €
ura **GARMIN**, forerunner 210 HR, 259 €
gorsko kolo **SCOTT**, spark 29 pro, 3699 €

Ona:

body **DEVINE**, 74,92 €
majica **MAVIC**, 75 €
nogavice **SCOTT**, 7,50 €
čevlji **SCOTT**, 82,50 €
čelada **VELENO**, 82,50 €
očala **SH**, 66,58 €
rokavice **SCOTT**, 15 €
ura **GARMIN**, forerunner 110 HR, 209 €
gorsko kolo **SCOTT**, contessa genius, 3599 €

PLAYBOY PROMO

On:

hlače **BODY GLOVE**, 79,95 €
majica **BODY GLOVE**, 24,95 €
čevlji **MYSTIC STAR**, 29,95 €
trapez **MYSTIC SHADOW**, 169,95 €
ura **CASIO**, g-shock, 109 €

Ona:

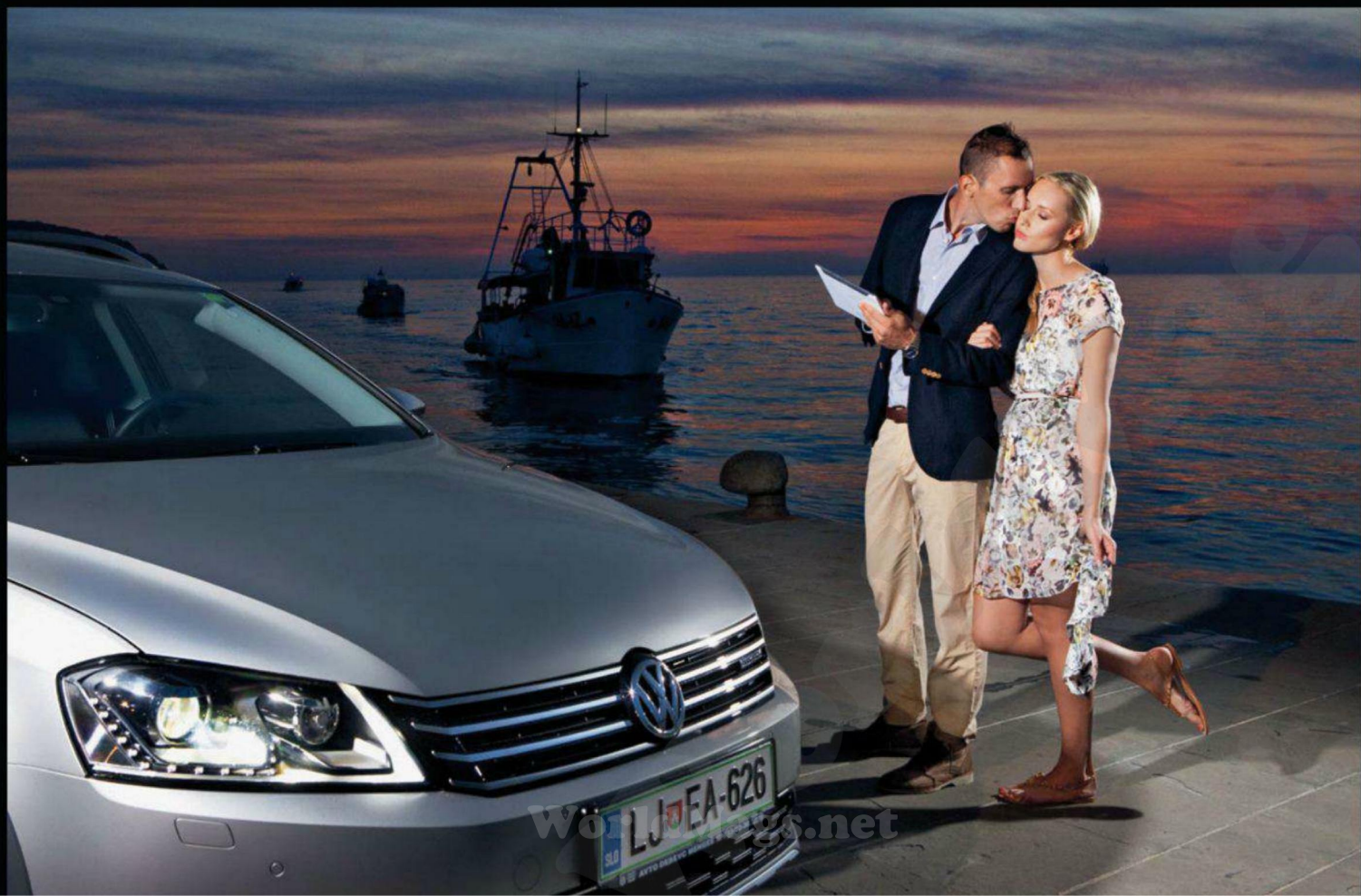
hlače **BODY GLOVE**, 29,95 €
majica **BODY GLOVE**, 24,95 €
čevlji **ROXY**, 35 €
trapez **MYSTIC SHADOW**, 169,95 €
deska **WAINMAN HAWAI**, 696 €
ura **CASIO**, baby-g, 95 €
padalo last modela

On:
 suknjič **MASSIMO DUTTI**, 135 €
 srajca **SELECTION BY S.OLIVER**, 52,95 €
 hlače **SELECTION BY S.OLIVER**, 69,95 €
 pas **MASSIMO DUTTI**, 49,95 €
 ura **MASSIMO DUTTI**, 125 €

čevlji **ARMANI JEANS**, 199 €
 tablični računalnik **SAMSUNG**, galaxy TAB 10.1, 479 €

Ona:
 obleka **MASSIMO DUTTI**, 125 €
 jopa **MAT** (cena skupaj s topom), 179 €
 sandale **CAFÉ NOIR**, 89 €
 pas **MASSIMO DUTTI**, 39,95 €
 uhani **MAJA FERME**, 319,60 €

RAZLAGALCI ŽUROV

TEKST Marko Radmilovič FOTO Shutterstock

Prebral sem, da je eden mojih gimnazijskih znancev prilezel na mesto predsednika uprave enega največjih slovenskih podjetij. Iz gimnazije poznam še enega fanta, ki je predsednik

uprave enega največjih slovenskih podjetij, imam pa tudi nekaj posrednih znancev s faksa, ki so predsedniki uprav največjih slovenskih podjetij. Zato danes nekaj o menedžerjih.

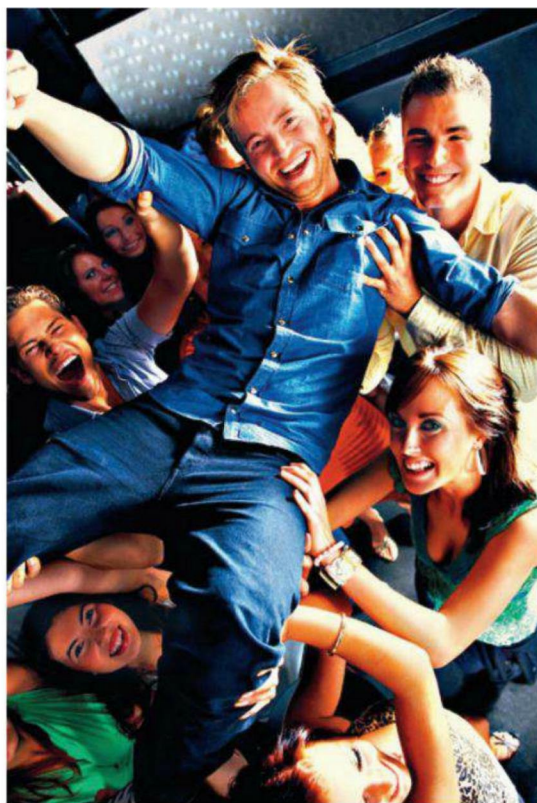
To pisanje nima namena biti politični tekst. Niti gospodarski. Govoril pa bo o povezavi srednješolskih žurov in slovenskega menedžmenta. Gre pa tako.

Srednješolski žuri so v osebno-stnem razvoju grozno pomembni, čeprav se večina tega ne zaveda. Pomembni so tudi tisti zgodnještudentski žuri, vse do trenutka, ko se preseliš v prvo skupno gospodinjstvo. Ampak danes zgodnještudentske kot srednješolske žure vodimo pod isto vložno številko. Čeprav upam, da ste vsi bralci srednješolske žure dali skozi, najprej nekaj teoretičnih premis.

Srednješolski žur je po navadi tisti žur, ki se še ne dogaja na javnem kraju. Hausball jih je imenovala generacija pred nami, vsaka slovenska pokrajina pa ima zanj posebno ime. Koroška gauda je recimo izjemno izvirna, štajerska čaga je ponarodela, a v zborni jezik se je uspelo prebiti tujki žur! Za dober žur potrebuješ oba spola, kar daje zadevi zdravo mero erotike, potem potrebuješ alkohol ali (in) mehke droge, potrebuješ muziko in prostor, ki se mu vseslovensko reče plac! In to je to.

Bog ve, da smo jih dali skozi. Večdnvnih, počasnih, onih, ki so jih ovekovečili v *Delu* pri črni kroniki, žalostnih, norih ... Hočem reči, da vem, o čem govorim.

Ena prezrtih značilnosti srednješolskega (in zgodnještudentskega) žura so ljudje, ki so tam, vendar ne sodelujejo. Saj jih poznate! Sedijo ob strani, se nekako skrivnostno smehljajo, zamenjajo didžeja, ko omaga, nosijo pijačo, pogajajo se s sosedi in tako naprej. So na splošno koristni, kot recimo krt, ki sicer kazi podoba travnika, a se prehranjuje s škodljivimi ličinkami. Nikoli se nisem posebej spraševal, zakaj se ne spustijo v vrtnec žura? Zakaj se ga branijo, zakaj se ga bojijo? Tudi danes se o tem ne sprašujem kaj dosti, so se pač tako odločili. A ti ljudje so pomembni za neko povsem

drugo stvar. Vsak žur ima namreč drugi dan. In drugo jutro. Neka navada je, mogoče celo generična potreba, da se udeleženci žura dobijo drugo jutro. Na kavi, s skrivnostmi očmi in grehom na duši. Zraven so seveda tudi ljudje, ki so na žuru bili, a se ga dejansko niso udeležili. In potem imajo oni drugo jutro glavno vlogo. Razlagajo, kdo je naredil kaj in kdaj je to bilo in kako velike so bile neumnosti ter kako smešne so bile šale in zadrege. In če pride kdo mimo, ki ni bil na žuru, mu natančno razložijo, kako je vse skupaj potekalo, če pa je bil žur izjemen, skrbijo, da gre v legendo in še leta zatem nalagajo kurivo na ogenj, ako slučajno beseda nanese na takratne dogodke.

Na njih sem postal pozoren že v tistih časih, ker so mi šli vedno rahlo na jetra. Tista odmaknjena drža me je postavljala v vlogo opice, na katero krotilec gleda nekoliko zvi-

ška. Ampak žuri so bili dobri in ti fantje (nikoli dekleta) so pač spadali zraven. Do nedavnega ...

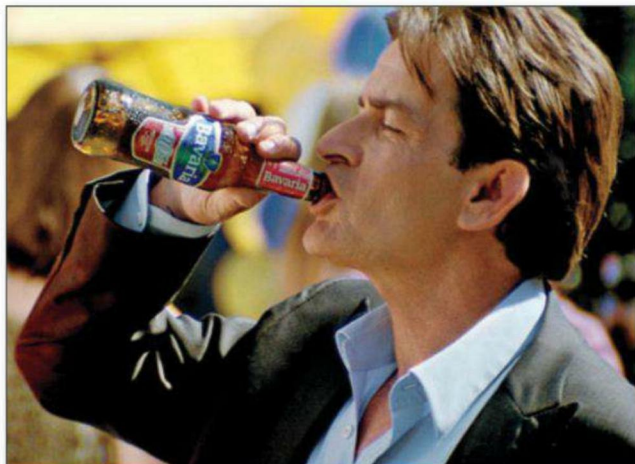
Do nedavnega, ko sem postal pozoren na neki poseben fenomen. Prihaja namreč čas, ko naj moja generacija prevzame to državo in to družbo. In sem pričakoval, da bodo moji mladostni prijatelji začeli skakati na površje družbe med ekonomske in intelektualne elite kot jesenski jurčki. Vendar se ni zgodilo nič podobnega. Briljantni, inteligentni, duhoviti in sposobni ljudje s srednješolskih žurov so se izgubili v splošnem povprečju. Postali so medio-kritete s kreditom in malomeščanskimi sanjami. Odrlekli so se revoluciji za mali nogomet ob sredah in peto pivo po sobotnem tenisu. Novi val so prodali za majski piknik, dekleta so zamenjali za flirtanje v službi.

A nekdo je skočil iz povprečja in do zdaj ste verjetno že uganili ... Razlagalci žurov, apologeti moje mladostne nezmernosti so postali vrhunski slovenski menedžerji. Če bi bil eden, bi bilo hec-

no, če bi bila dva, bi bilo naključje, ker pa so vsi, ki sem jih poznal v tej vlogi, postali voditelji velikih slovenskih družb in člani uprav in kaj vem kaj še vse, gre za princip. Nimam pojma, kako naj si to razložim, niti tega, kaj to pomeni, če sploh pomeni kaj. V tem smislu bo pričujoči tekst ostal neizpolnjen. Naj se kakšen sociolog ukvarja s tem v diplomski. Toda nekaj je kljub vsemu značilno.

Vsake toliko si še privoščim žur, ki je podoben onim iz srednje šole ali zgodnjega študenta ... In ni jih več. Izginili so. Na današnjih žurih nas je večina iskrenih in razlagalce bi najbrž nagnali. Danes nihče več ne sedi v občinstvu in me gleda z Giocondinim nasmehom.

Kam so šli? Najbrž morajo biti v službi do osmih, ker vodijo največje slovenske družbe in nimajo več časa razlagati žurov. Dobro so se zajebali. 📺

Charliejeva velika vrnitev

■ **Bavaria** in **Charlie Sheen** sta v sodelovanju posnela oglas za **pivo bavaria z 0,0 % alkohola**, kar hkrati naznanja Sheenovo vrnitev na TV-zaslone in promovira nov okus brezalkoholnega piva. Zanimiva je sama zgodba, ki se nekako prepleta s preteklim Sheenovim pestrim življenjem. Želijo razširiti miselnost, da se brezalkoholno pivo lahko pije kadarkoli v dnevu, Charlie Sheen pa je človek, ki se resnično lahko identificira z drugačno miselnostjo o pitju piva, kar je v reklamnem oglasu prikazano malce humorno. Reklamni oglas si lahko ogledate na www.facebook.com/bavaria. Mimogrede, glavna faca v Bavarijinih reklamah alkoholnega piva je naš presvitli Hef. Bavaria je druga najstarejša družinska pivovarna na Nizozemskem, odlikuje pa jo najboljše kakovost piva in sestavin že od leta 1719. www.bavaria.com

Minister za zdravje opozarja: Prekomerno pitje alkohola škoduje zdravju!

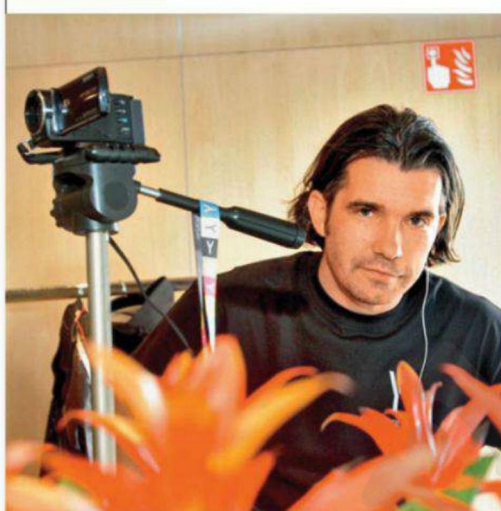

Formula 1 ima krila

■ Tik pred začetkom velike nagrade v Monaku je formula 1 dobila svojo uradno pijačo – **the red bull formula 1 edition**. Ta bo na voljo zgolj na dirkah formule 1, v 'Energy Stationu' ter v uradnih prostorih F1. Sicer pa bodo lahko gostje po njej posegli na uradnih zabavah formule 1, na razpolago pa bo tudi vsem ekipam v formuli 1. Pri oblikovanju zunanje podobe je sodeloval tudi sam veliki šef F1 Bernie Ecclestone. www.redbull.si

Od študije do realnosti

■ **Juke-R** navdušuje vse ljubitelje športnih vozil in adrenalina, odkar je bil prvič predstavljen javnosti. Januarja je v Dubaju s 3,8-litrskim motorjem in največjo hitrostjo več kot 250 km/h požel izjemno pozornost. Še več, **Nissan** je zanj celo prejel tri naročila za izdelavo in oznanil, da bo inovativni crossover juke-R izdeloval tudi za kupce. Seveda v zelo omejeni seriji, le po naročilu. Glede na to, da je izvirni juke-R nastal na osnovi GT-R iz modelnega leta 2010, bo novi avtomobil deležen izboljšav pogonskega sklopa in podvozja GT-R modelnega leta 2012, saj bo izdelan na njegovi osnovi. Prvi trije kupci bodo avtomobil prevzeli konec poletja. Kdorkoli želi kupiti lastni Nissanov najinovativnejši crossover, se lahko oglasi na elektronski naslov Juke-R@Nissan.co.uk. www.nissan.si

Seminar Face it

■ Spletna komunikacija in družbeni mediji so ustvarili novo kategorijo delovnega mesta: vodja spletne skupnosti, ki je v večjih podjetjih že samostojno delovno mesto, pogosto pa naloga enega od zaposlenih. **Face it** je **seminar za skrbnike družabnih omrežij**, kjer bo govor o vsebinah, ki temeljijo na teoriji družbenih medijev. Udeleženci seminarja bodo opremljeni z naprednimi znanji in spretnostmi, ki jih potrebujejo za uspešno upravljanje spletnih skupnosti različnih družabnih omrežij, vse skupaj pa bodo podprli s 100 primeri iz prakse. Ob koncu seminarja bodo na okrogli mizo sodelovali vodilni strokovnjaki komunikacije na družabnih omrežjih. Organizator in eden od predavateljev na seminarju je **Matej Špehar**, strokovnjak za promocijo blagovnih znamk na družabnih omrežjih. **21. junija v Ljubljani**. www.matejspehar.si

GOLF TURNIRJI 2012

FOTO Matej Grošelj

Drugi turnir za pokal SUMMIT AVTA na čudovitem golfišču v Olimju je bil praznik športa in odličnih avtomobilov. Prihodnjič pa veliki finale s smledniških 18 lukenj!

Elegantno-športni jaguar XF. Za ljudi z izbranim okusom!

Direktor Summit avta Martin Logar je bil s svojo predstavo zadovoljen.

Notranjost Range Roverjevega evoqua

Zadnji napotki pred začetnim udarcem

Švicar Eric Oehri pri udarcu

Evoque in golf gresta odlično skupaj!

Drago Banovič je odlično igro okronal z zmago.

Jaguar XF v nežnih zajčjih rokah

Tekmovalci so si med igro z veseljem vzeli čas za fotografiranje z zajčicami.

Prestižna mačka XF

Andreja Baloha sta zajčici Barbara in Lea naravnost pomladili.

Nina Potočar je bila med najboljšimi v ženski konkurenci.

Franci Žmavc kljub pomanjkanju treninga ni razočaral.

Evoque z zadnje plati

PLAYBOY PARTY

Vrhunski Vid Valič ni samo razglasil Playbojevo dekle leta 2012, skupaj z njim smo nazdravili tudi ob našem 11. rojstnem dnevu.

1. Sara Merčnik, Playbojevo dekle leta 2012, s kipcem, ki so ga vnovič vrhunsko izdelali v Zlatarni Celje. **2.** Vid je razdiral povsem nove šose v Playbojevem duhu, tako da vam je lahko neskončno žal, če vas ni bilo. **3.** Tik po oznanjenju zmagovalke. **4.** Direktor podjetja Interclass cars Franci Dovjak je Sari izročil ključke čudovitega volva C30. **5.** Urednik te revije čestita Sari. **6.** Urednik, blažen med ženami: zajčica Lea, Playbojevo dekle leta 2011 Viktorija Manzinni in letošnja zmagovalka Sara Merčnik. **7.** Maja Kljun je uživala v številni moški družbi. **8.** Nadiya Bychkova se je bleščala in njen nasmeh nas ni pustil hladnih. **9.** Zvoneta Šerugo sta Bojanina prečudovita griča nemara spomnila na afriške sipine. **10.** Naša vedno vilinska Nataša z zalo spremljevalko, ki nam je še ni posebej predstavila. Nataša? **11.** Legenda Demeter Bitenc je užival v družbi zajčic. **12.** Casali nas ni posladkal samo s svojimi sladkimi dobrotami, ampak tudi s svojima dekletoma. Bi ju tudi vi snedli? **13.** Barbara, prva med našimi zajčicami, je takole prinesla na oder slastno torto, ki so jo posebej za nas naredili v slaščičarni Galerija Grad v ljubljanski Rožni dolini. Torta je bila v hipu snedena, zato se po njen okus odpravite k njim v Rožno dolino ali na www.torte.si. **14.** Krasotica Danica Lovenjak in legendarni radijski urednik Dragan Bulić sta se odlično zabavala. **15.** Gasilski posnetek naših nepogrešljivih zajčic. Mnogi bi jih radi videli brez repkov in samo z ušeski, a menda iz te moke ne bo kruha, to je rezervirano samo za kakšnega izbranca, ki ve, kako se zajčico ulovi. Žalostna novica za človeštvo in vesela za redke srečnje. Toda pri Playboyu nikoli ne obupamo! **16.** Naša prelestna Maša Kores je takole poskrbela za svojo željo. **17.** Stilist Milan Gačanovič se je takole pozdravil z našim art direktorjem Gojkom Zrimškom in mimogrede pokoketiral z zajčico Amando. **18.** Regino so ritmi doobra razgrel.

7.

8.

9.

10.

11.

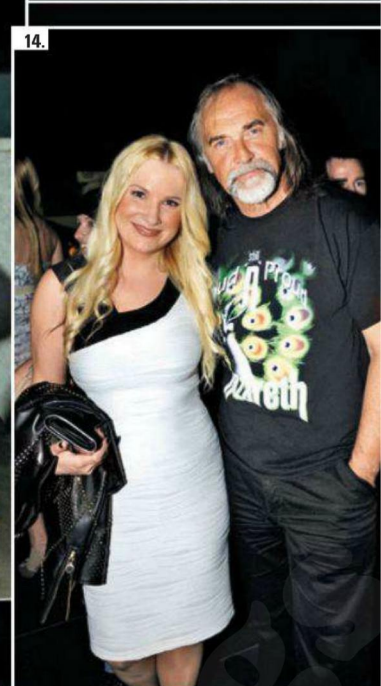
12.

13.

17.

14.

16.

15.

18.

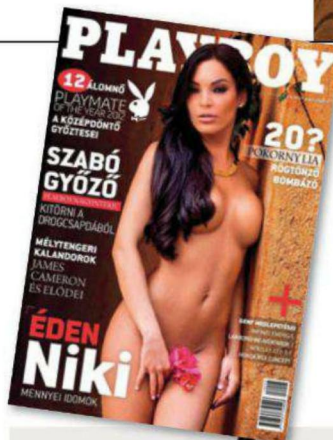
Portugalska Dobrodošlica I

■ Odkrivanje sveta je Portugalcem v krvi. S prvo številko novič portugalskega Playboya pa odkrivajo naravne lepote kar doma. Naše uredništvo je prva številka navdušila, sploh fotografije oh in ah 20-letne Portugalke Joane Caldeira. Le tako naprej!

Avstrija Dobrodošlica II

■ Pri šestnajstih si je kupila svoj prvi izvod Playboya. Pri dvajsetih se je slekla za prvo številko avstrijskega Playboya. Ni kaj, Anna Sophie Repnik sledi svojim sanjam in držimo fige, da njena največja želja meso postane, in sicer da se fotografira za ameriški Playboy.

Madžarska Preprosto Niki

■ Sprašujemo se, kaj takega je v madžarski zemlji in zraku, da ni številke madžarskega Playboya brez ultra seksi mladenke. In pri Nikinih fotografijah so besede povsem odveč. Uživate!

RANGE ROVER EVOQUE

NEUSTAVLJIVO PRIVLAČEN

Emisije CO₂: 129 - 199 g / km; Kombinirana poraba goriva: 4,9 - 8,7 l / 100 km

www.landrover.si

WorldMags.net

RANGE ROVER EVOQUE

NEUSTAVLJIVO PRIVLAČEN

Emisije CO₂: 129 - 199 g / km; Kombinirana poraba goriva: 4,9 - 8,7 l / 100 km

www.landrover.si

WorldMags.net

